

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУЛ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3206

Браћа по Мантеру

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Томислава Николића
Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жутића
Мр Дејана Мировића
Момира Васиљевића
Зорана Красића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Основач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амад Мигати,
Будимир Ничић, Жана Живаљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимира Љукановић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божковић, Драгица Томић
и Биљана Мицић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СИР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешељ, 1990-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

УВОДНИК

Влада у Београду није изабрана по вољи народа већ је владајући већину у Србији, као уосталом и у Црној Гори, Македонији, Бугарској, Босни и Херцеговини, Републици Српској, Украјини, Зимбабвеу, Мауританији и другим важним мјестима, саставио и комплетирао политички експонент Сједињених америчких држава, у случају Србије београдски, амерички амбасадор Камерон Мантер. Да ли избори имају смисла ако на крају амерички обавештајци, људи ЦИА-е или пак амбасадори САД-е постављају своје марионете. Најпознатије и „најистакнутије“ марионете су у Србији и Црној Гори Ђорђе Тадић и Мило Љукановић. Док дно необавијештеног народа мисли да су они стварно успјешни политичари и људи са моралом и кичом треба прије и изнад свега погледати начин на који Американци разговарају са њима. Са висине и са потпуном доминацијом. То ономе ко зна и прати политичка дешавања а има морала, достојанства и принципијелности обично изазива мучничу у најмању руку – презрење.

Они који владају Србијом и Црном Гором су обично послушници газде који сједи у Вашингтону или боље речено – пузавци! Како и да их назовемо другачије када су и Србији и Црну Гори претворили у колоније у коме нема слободе изговорене ријечи, у којима нема слободе, за српски народ уопште, јер се он супротставља успостављању новом светском поретка. Поретка који се и не разликује од онога што је Адолф Хитлер и започео, нешто раније али са истим намјерама и могућим последицама.

Странка српских радикала одржала је колегијум 5. јула на Жабљаку и ту се најуже руководство Странке договорило о наредним активностима и акцијама. Никада се Српски радикали нијесу боље договорили о ономе што треба неизоставно радити и о временима и обавезама које предстоје. О тим наредним потезима Странке српских радикала биће у најкраћем могућем року обавијештени и сви активисти на терену али оно што је сигурно, активисти су пред нама као што је идућа 2009. година веома битна како за Странку српских радикала тако и за читав српски народ у Црној Гори.

Активности на формирању српског националног савјета теку по плану, очекујемо електорску скupштину а чињеница да је Странка српских радикала једини политичка странка која је подржала најбољи или једини могући начин заштите српских националних интереса, даје нам за право да све догађаје које очекујемо, дочекамо спремни уз не малу доzu оптимизма.

Душко Секулић

Балкански капо амерички
амбасадор у Србији
Камерон Мантер

Наставак суђења лидеру српских радикала у Хагу

Доктор Шешељ побеђује Трибунал

- Док Тужилаштво настањавља да изводи лажне сведоци, а Претресно веће хашког трибунала покушава што више да им помоћне мада је свима јасно да је реч о лажним и пошићеним сведоцима, један од правних савешника доктора Војислава Шешеља и председник оиштине Земун, Славко Јерковић недавно је, 30. јуна на редовној конференцији за новинаре Тима одбране др Шешеља подсећа због чега се доктор Шешељ пропиши примени Правила 92 тер на које Тужилаштво и даље инсистира, а реч је о дозволи да се сведоци исишшују на основу њихових претходних изјава

Писац: Драган Павловић

Како суђење једином доказаном српском патриоти и националисти и председнику Српске радикалне странке доктору Војиславу Шешељу одмиче, тако је домаћа, али и светска јавност све више у уверењу да

је доктор Шешељ у потпуности успео да разбије и понизи ову вештачку творевину САД и Запада.

Није никаква тајна да је Хашки казмат створен управо да би осудио и пресудио Србији и српском народу, али све до почетка суђења лидеру српских радикала јавност је живела у уверењу да баснослованим новце може да

се купи све па и пресуда против једног поносног и часног народа као што је српски. Међутим, доктор Војислав Шешељ у сваком тренутку и на сваки начин показује, раскринавајући ту подлу игру Запада, да у Србији ипак постоје не само поносни и часни већ и супериорно интелигентни људи који могу да победе у тој неравноправној

борби за спас образа Србије и васце-лог српског народа.

То се већ сада јасно види мада злотори и страни плаћеници оличени у србијанском режиму чине све да јавност не види на који начин доктор Војислав Шешељ брани не себе већ свој народ, па су снимци преноса са суђења уместо у нормалним вечерњим часовима померени у касне послепеноноћне. Ни то патриотској Србији не смета да будно и са уважавањем прате све оно што доктор Шешељ има да поручи не само Хашком казамату, њиховом злочиначком Тужилаштву већ и светским моћницима али и међународној јавности.

Док Тужилаштво наставља да изводи лажне сведоке, а Претресно веће хашког трибунала покушава што више да им помогне мада је свима јасно да је реч о лажним и потпаћеним сведоцима, један од правних саветника доктора Војислава Шешеља и председник општине Земун, Славко Јерковић недавно је, 30. јуна, на редовној конференцији за новинаре Тима одбране др Шешеља подсећа због чега се доктор Шешељ противи примени Правила 92 те на које Тужилаштво и даље инсистира, а реч је о дозволи да се сведоци испитују на основу њихових претходних изјава.

– Приликом последњих исказа сведока међународна јавност је лепо могла да види разлику између садржаја сведочења које доставља Тужилаштво и онога ранијег датог у исказу сведока. Разлике су велике, а у инсистирању вива воће до сада нити један сведок није могао да понови оно што је у претходној изјави дао. Проф. др Војислав Шешељ зато и инсистира на сведочењу вива воће на непосредном саслушању, односно на испитивању сваког понаособ сведока и ту се лепо види да ниједан сведок не стоји иза своје изјаве да те Тужилаштву током претходних година. Многи од њих се и чуде и кажу – ја не знам како је то доспело у моју изјаву, то нису моје речи. Е, зато проф. др Војислав Шешељ због научне и стручне јавности инсистира да се сваки сведок појави у суду и да му се омогући коришћење својим правима да он унакрсно испитује непосредно сведока. Видели сте да проф. др Војислав Шешељ користи same изјаве које је сведок дао у више наврата, у различита времена. Видели сте свежије и новије изјаве које су то драстичне разлике. Ни то сведоци нису могли да оправдају. До сада је Тужилаштво извело 29 сведока. По мени, а и по многима из научне стручне јавности, проф. др Во-

јислав Шешељ до сада води 29:0. Тужилаштво доживљава фијаско и многи правни стручњаци, а и сви разумни људи, треба да поставе основно питање, а ми се надамо да ће Претресно веће коначно поставити питање Тужилаштву – шта оно заправо хоће?

Видите из самог тока поступка да они мало скрећу и одустају од удруженог злочиначког подухвата, али питање је шта је алтернатива? Ако одустају од своје намере за удружен злочиначки подухват шта ће узети друго? Ја нећу да се бавим претпоставкама, нико од нас из стручног тима који помаже у припреми одбране проф. др Војислава Шешеља не жели да се бави тиме, али заиста је дошло време да Тужилаштво одговори на то питање. Њихов је велики проблем како оправдати време од шест година проф. Војислава Шешеља у притвору који, по свему до сада, по свим изведеним доказима, нема никакве одговорности, заиста нема никакве одговорности”, истиче Славко Јерковић и подсећа да је Тужилаштво до сада бавећи се свим локацијама из оптужнице доживело потпуни фијаско, а да ће ускоро започети са извођењем доказа за Невесиње и Мостар.

– Међутим, стратегија Тужилаштва је да стално мењају тему, па већ има најава да ће се опет вратити на тему Вуковара који је већ био тема. Једноставно жеље да прескачу са локације на локацију да би нас, стручни тим, затекли неспремним, а и самог проф. др Војислава Шешеља, али су се ту преварили. Ми смо, у сваком тренутку, два корака испред њих и увек ћemo бити. У припреми одбране, у помоћи Војиславу Шешељу, а и сами сте видели како и на који начин се он брани. Стратегију његове одбране сте упознали и мислим да не постоји адвокат на овој планети који може да брани њега. Он то најбоље чини – истиче Јерковић и додаје да би доктор Шешељ без иаквих проблема могао да брани и остале оптужене у Хагу да брани и то најуспешније. То до сада није виђено.

– Његова одбрана је пример како се адвокати требају односиштима према својим клијентима, а нажалост, многим адвокатима само је стало до хонорара због чега трпе њихови клијенти. Своју судбину, оправдано, Војислав Шешељ није хтео да препусти никоме и зато је он узео у своје руке и то најбољи начин правду.

Славко Јерковић се осврнуо и на стенографске белешке који су вођени између тадашњег главног тужиоца Карле Дел Понте и тадашњег премијера Србије Зорана Ђинђића који су у

боградским медијима објављени 27. и 28. јуна.

– Јавност је на прави начин могла да види на који начин је морао Војислав Шешељ да буде уклоне са политичке сцене, да буде уклоне из Србије и коме он заправо смета. На том састанку у Лугану у којем је учествовао и судија Ричард Меј све је објашњено. Већоватно ће у фељтонима у наставцима да излази и даље све оно што се дешавало у Лугану и сви договори између Ђинђића, Карле Дел Понте и судије Меја. Кад то све повежемо онда је сваком разумном јасно да Војислав Шешељ тамо није због неке кривичне одговорности, због било какве одговорности у ратовајма у претходној Југославији. Он је само тамо политички затвореник.

Славко Јерковић истиче и да је пре ма распореду хашког трибунала за 23. јули планирана летња пауза у раду суда. Међутим, Јерковић сматра да ће Тужилаштво у наставку процеса наставити са истом праксом.

„Тужилаштво је већ доказало да није спремно за овај поступак. Једино што покушавају да отимају наше сведоке са разним уценама, притисцима и на државу, и на поједине сведоке, и преко Претресног већа инсистирају да се издају суб пене, да се ти сведоци одводе, да им се прети са затворском казном због непоштовања суда и са 100.000 евра која није алтернатива, него је једно и друго и седам година затвора и 100.000 евра затворске казне и тако даље, тако да Претресно веће све више показује своје право лице, да оно буквально представља продужену руку Тужилаштва. Ја лично, као адвокат, и професионалац у овом делу посла сматрам да нико нема право да утиче на вољу сведока, ако је сведок одлучио да сведочи за одбрану, у припреми одбране, да учествује у тиму за припрему одбране, онда не видим разлога да га отима било ко.

То је атак на вољу било којег човека, а да не причам о сведоцима који су значајни тиму одбране. Ако се неко изјасни да искључиво жели да сведочи у корист одбране проф. др Војислава Шешеља онда зашто Тужилаштву дозволити да отима такве сведоке. За што? За што и њих и породицу, и пријатеље, и родбину, и све остало да би придобили тог сведока, а да не причамо о свему ономе шта сведоци кад се отму доживљавају горе од старне Тужилаштва и суда, посебно Тужилаштва. Другим речима, ако нећеш да сведочиш у корист оптужбе бићеш шикариран, бићеш прогањан и тако даље.

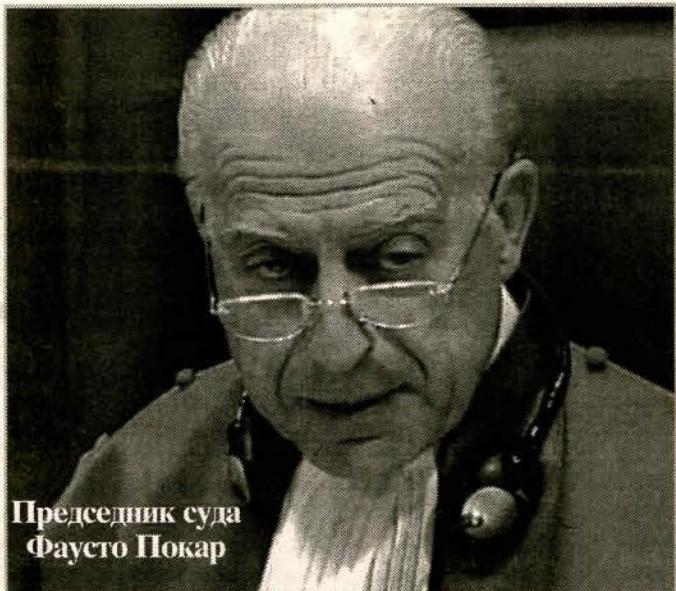
Борба Војислава Шешеља

Мислим да ће већина наших сведока, ако не и сви, одолети тим притисцима, него је овде интерес Срба и српског народа, а ви знаете због чега је проф. др Војислав Шешељ отишао у Хаг добровољно 24. фебруара 2003. године, не да брани себе него цео српски народ и већина тих сведока одбране је схватила то и тако се и понашају. Ја им са овог места поручујем да истрају до краја, јер борба за интерес српског народа нема цену", истиче правни саветник доктора Војислава Шешеља, Славко Јерковић.

Доктор Шешељ је до сада у више наврата више него ефектно доказао да итекако успешно може да брани српске интересе и српски народ. Тако је још 28. маја јасно и гласно, у Хашком трибуналу изјавио да је лаж да су снаге Војске Републике Српске починиле геноцид над Мусиманима у Сребреници у лето 1995. године.

Он је ово рекао током унакрсног испитивања сведока оптужбе Андравиша Ридлмајера, Доктор Шешељ је та-које рекао и да је потпуна лаж да је у Сребреници убијено 8.000 мусиманских мушкараца и дечака зато што је „ексхумирано 2.500 тела, од којих је стрељано око 1.000, а остали су били убијени у борби”.

— То је општеприхваћена лаж коју шире нека судска већа и неки тужиоци Трибунала и коју су прихватили западни медији... Та лаж послужила је као темељ за скандалозну пресуду Међународног суда правде којом је проглашен геноцид... То је лаж зато што није

Председник суда
Фаусто Покар

стрељано 8.000 мушкараца, а чак и да јесте, то не би био геноцид зато што су сви стрељани били мушкарци и војни заробљеници... Стрељано их је око 1.000 – казао је доктор Војислав Шешељ.

На ову више него јасну и истиниту тврђњу лидера српских радикала, као што се дало и очекивати, одмах је реаговао тужилац Дерил Мандис који је уложио приговор на Шешељево испитивање немушто покушавајући да испуни ђавољи задатак који је добио.

Доктор Шешељ суверено и надмоћно раскринкава све лажне сведоце које намеже хашка ала, а суди и тужиоци – заправо инквизиција 21. века то покушава да спречи на најбруталнији и најмонструознији начин.

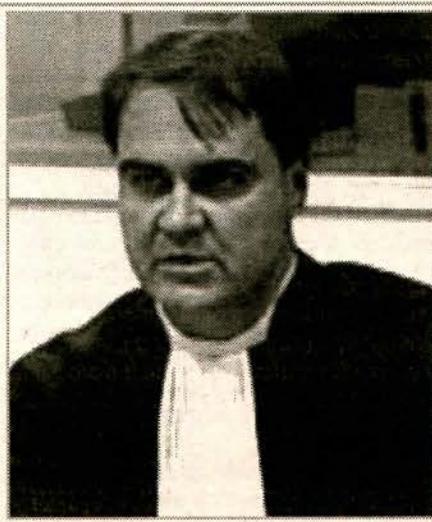
Медији у Србији су још почетком марта ове године објавили да је Тужи-

лаштво против доктора Војислава Шешеља позвало 105 сведока, а за две трећине тих појединача доктор Шешељ оправдано тврди да служе само томе да у судници потврде да су се десили злочини чије постојање он и не оспорава.

Због свега тога, доктор Шешељ је још у марта ступио у нови хашки штрајк, али уместо да Трибунал порази као прошли пут одбијајући храну, он се наругао овом казамату тако што је одби да унакрсно испитује заштићеног сведока 021, првог од 13 сведока које је тужилаштво, по одређењу судског већа, испитивало на основу њихових писаних изјава. Доктор Шешељ оправдано тврди да се на тај начин крши његово право на правично суђење и да су овој категорији сведока изјаве писали хашки тужиоци. Овај догађај се одвијао на следећи начин.

Пре него што је у судницу уведен сведок 021, чија се писана изјава односи на догађаје у вуковарској болници, председавајући судија Жан Клод Антонети је рекао да ни овај сведок, као ни следећа два заштићена сведока који ће сведочити о убиствима хрватских заробљеника на Овчари, не терете лично Шешеља, већ само сведоче о „бази злочина”, другим речима, износе доказе да се злочин десио. Доктор Шешељ се енергично упротивио та-квим сведоцима за које тврди да само „развлаче” суђење у недоглед.

Због тога је и поставио питање зашто се изјаве оваквих сведока „гурaju” у овај предмет, сугеришући тиме да тужилаштво заправо покрива своју не-

Избезумљено Тужилаштво: Дал, Мандис и Бирсеј. Лажна оптужница пада у воду.

способност да на клупу за сведоке изведе људе који могу да докажу конкретне оптужбе. Кад је реч о Овчари, Шешељ је објаснио да он уопште не оспорава да је тамо почињен злочин, те да нема никакве потребе за тим да тужилаштво с три патолога, колико их је на списку сведока, доказује злочин на Овчари. То може, каже он, да се докаже и са само једним патологом. Има доста ствари које тужилаштво доказује, иако оне нису спорне. Спорно је ко је учествовао, спорно је да ли постоји удржени зличиначки подухват, по Шешељу, то треба да буде предмет расправе.

Наглашавајући да жели да испитује сведоке по редовним правилима, уз поштовање начела усмености и непосредности (а не на основу неких „хидридних правила” где се изјава сведока увршћава као доказни предмети, а он „уступ може да постави само неколико питања”), Војислав Шешељ је рекао да зна да тужилаштво има проблема с временом и да они имају налог да заврше овај предмет, али да су могли да смање број сведока и да би им у томе помогао разговор с њим, како би се избегло да се губи време у доказивању неспорних ствари попут оне да се десио злочин на Овчари.

Сви сведоци тужилаштва, по њему, планирани су да сведоче о бази зличина, што значи да су то сведоци који ће посведочити да су видели неки злочин, или да су чули од некога да се десио неки злочин, или који неће знати и да повежу доктора Шешеља с тим зличином. То је логика по којој тужилаштво жели да докаже да су сви ти зличини саставни део удрженог зличиначког подухвата у коме је Шешељ учествовао

вао заједно са Слободаном Милошевићем ради претеривања несрпског становништва из Хрватске и Босне и Херцеговине због стварања Велике Србије. Својевремено се и Слободан Милошевић, на чијем је суђењу сведочило 300 сведока тужилаштва, бунио због великог броја сведока који оптуженог никад нису лично ни видели, а камоли били у некој директној вези с њим. Чак су и судије питање тужиоца Цефрија Најса шта ће му толики сведоци. Судија Ричард Меј је једном приликом рекао да би „један добар сведок на оваквом процесу био довољан“. Наравно да је доктор Шешељ и овога пута успео да порази Хашки трибунал, или оркестрирани напади на њега од

стране потплаћених судија и тужилаца тиме нису окончани.

О наставку тих нечасних покушаја, недавно је, 22. јуна 2008. године, отворено говорио и један од правних саветника доктора Шешеља, генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

„Очигледно је да Хашки трибунал, Тужилаштво трибунала, припрема нови напад на физичку безбедност Војислава Шешеља, јер њихова намера да траже наметање бранцима председнику српских радикала јасно показује да немају никакво друго решење у борби против господина Шешеља и да им је једини начин да приведу процес крају, то је да или га лише живота, или га ли-

Звездан Јовановић као Гаврило Принцип

Током унакrsног испитивања сведока Тужилаштва Асима Алића, доктор Војислав Шешељ се позабавио и политичком збильом у Србији, а посебно убиством Зорана Ђинђића.

— Веријем да је Звездан Јовановић лажно оптужен, а да није — уживао би славу Гаврила Принципа у српској историји. Звездан Јовановић, који је осуђен за убиство премијера Србије Зорана Ђинђића, заслужује славу Гаврила Принципа у српској историји — истакао је др Шешељ.

Иначе, прича о Звездану Јовановићу појавила се пошто је сведок тужилаштва Алић утврдио да је Звездан Јовановић био један од четворице српских паравојника које је, као заменик шефа полиције у Зворнику, испитивао након што су ухапшени почетком априла 1992., дан пре наводног напада српских снага на град.

Преостала тројица ухапшених били су, по сведоку, браћа Војин и Душан Вучковић и Милорад Улемек Легија, тада припадник Српске добровољачке гарде Желька Ражнатовића Аркана.

Пошто му је доктор Шешељ предочио изјаву Војина Вучковића да је четврти ухапшени био извесни Мирослав Богдановић, а не Јовановић, Алић је одговорио да је касније, на основу изјава које је прикупио, закључио да је Јовановић био један од ухапшених, али да није сигуран када је у питању презиме.

Доктор Шешељ је у судници прочитао изјаву Вучковића који је потврдио да је у тренутку хапшења у Зворнику с њим био Цема-Улемек и да је код себе имао исказницу Српског четничког покрета, али да је њено важење истекло 1991. године. Вучковић је такође тврдио да никада није био члан Српске радикалне странке и да Шешељ није имао никаквих додирних тачака са „јутим осама“, нити је та јединица никада припадала СРС или СЦП.

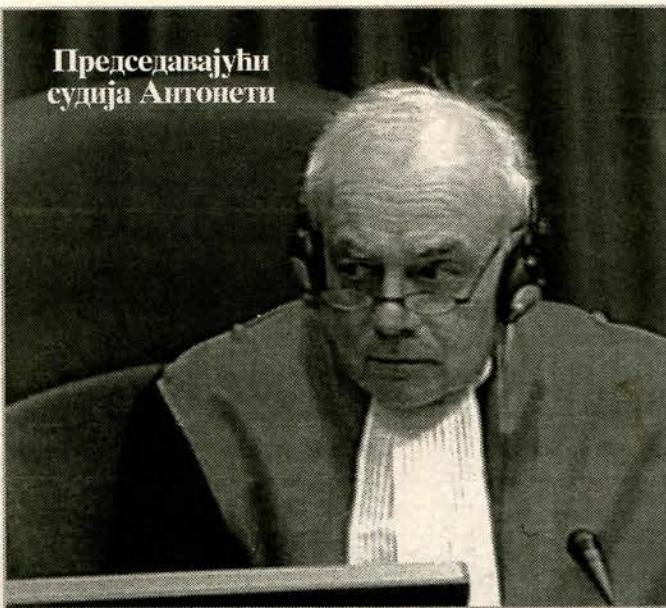
Борба Војислава Шешеља

ше права на одбрану, како год хоћете, јер Војислав Шешељ је сам у судници рекао да он то на таквав начин жив неће до чекати”, истиче Александар Вучић и додао да је сасвим сигурно да Војислав Шешељ никада неће прихватити одлуку о наметању браниоца, да се са њом никада неће сагласити и да ће се свим средствима, већ сте видели како је то чинио у прошлости, борити за своја елементарна људска права и грађанске слободе.

„Једно од тих елементарних људских права је право на живот, право на одбрану и то не сме и нема право нико да му ускрати, ни Судско веће Хашког трибунала, нити то сме да тражи Тужилаштво. Шта је разлог оваквог понашања Тужилаштва? Проблем је у томе што је Тужилаштво изгубило све битке досадашње са Војиславом Шешељем, 27 својих сведока, од тога неколико експерта вештака и ниједан од њих ниједну чињеницу против Војислава Шешеља није изнео која би у правном смислу могла да значи доказ или потврду оптужнице или њеног дела против лидера Српске радикалне странке”, наглашава Александар Вучић.

Правни саветници доктора Војислава Шешеља истичу и да овај детаљ представља и највећи проблем хашким инквизиторима, а пре свега хашким тужиоцима због чега и покушавају да наметну браниоца доктору Шешељу.

Из досадашњег тока суђења се за право најбоље може видети да је Тужилаштво Хашког трибунала изгубило сваки компас и да више ни само не зна шта да раде. Тако је и постало оче-

Председавајући
судија Антонети

видно и целој међународној јавности јасно да ког код сведока Тужилаштво доведе он заправо нема ништа негативно да каже против лидера српских радикала, а они који и имају да саопште неку лаж одмах бивају дискредитовани да то више не личи на сведочење у корист Тужилаштва, већ на супротност, на сушту супротност ономе што је требало да буде сведочанство у корист Тужилаштва.

„И зато су они у таквом проблему и они немају још превише ни времена у Тужилаштву и зато морају да виде како и на који начин да обезбеде било шта против Војислава Шешеља јер им је јасно да какво год да је Судско веће да не могу да га убеде да су било шта доказали против њега и зато је сад панника у редовима Тужилаштва и зато на такав начин хистериично реагују покушавајући да га заплаше, покушавајући да му одузму право на одбрану знајући да ће се он томе супротставити на сваки начин и очигледно да много

не хaju због тога. Ми ћemo видeti kada se крене sa tim, јer очекујемо да то u најскоријем року Тужилаштво затражи, они су најавили то и до одређеног датума, до kraja meseца i онда ћemo da видимо каква ћe реакција бити. У сваком случају надамо се да ћe неко имати тамо мало разума да их спречи u томе, ако не обавештавајемо вас o свим поступцима којe ћe Војислав Шешељ предузимати”, наглашава један од правних саветника доктора Војислава Шешеља, генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

Још један истакнути члан српских радикала је у тиму правних саветника доктора Војислава Шешеља. Зоран Красић се средином јуна, 15. јуна на редовној конференцији за новинаре које овај Тим одржава у Београду, позабавио рекапитулацијом шта се дешавало на суђењу у Хашком трибуналу u другој недељи јуна.

— Јавност је имала прилике да види да су u toku protекle недеље bila два svedoka. Prvi svedok јe svedochio o nečemu што се дешавало na prostoru, kako to u оптужници стоји, шире подручје Sarajeva, односи се на Илиџу, Игман и Голо брдо, и другог svedoka, koga јe испитало само Тужилаштво, a u угорак kрећe и одбранa, a његово svedochenje сe односи на неке догађајe u opštini Vogošće. И aко bi требало da сe јednom реченицом da сe okarakteriše какви su то svedoci, то su они svedoci којe јe Војислав Шешељ још 24. februara 2003. godine nавео da lажnu оптужницu mogu da potkrepe samo svedoci којi su spremni da lажu. Ja neću da ulazim u taj deo u kojim sve detaljima

Лајци – вештаци, сведоци Тужилаштва: Обершал, Туненс, Ив Томић и Ридумайер

су се огледале лажи. То је јавност имала прилике да види. Али ми је драго што су и судије имале прилике да осете шта се све не уклапа, једноставно у хронологију догађаја, а морам да вам скренем пажњу да, што се тиче свих догађаја после 15, 16 година, све стране које су учествовале у оружаном сукобу су направиле неку своју хронологију. Постоји толико објављених књига и по питању хронологије све стране се практично слажу у тим својим књигама”, наглашава Зоран Красић и подсећа да је у току суђења Војиславу Шешељу јавност имала прилике да „упозна” сведоке који покушавају да негирају и нешто што је опште познато.

Лидер српских радикала доктор Војислав Шешељ је почетком јуна, маестрално успео да раскринка такве лажне сведоке, али и да потпуно раскринка сву монструозност Тужилаштва хашког трибунала. Тако је успео да раскринка очевидне лажи заштићеног сведока ВС-1055, а сведочење ВС-1111 је раскринкао као потпуно небитним. Јасно, Тужилаштво хашког трибунала је то раскринавање на сваки начин покушало да омаловажи, а посебно чињеницу да доктор Шешељ не само што суверено влада у судници већ у сваком тренутку јавности показује неспособност тог Тужилаштва. Због тога је у једном тренутку заступник тужилаштва Дерил Мандис затражио од Претресног већа „да предузме нузне мере како би се окончали напади на интегритет судског већа и тужилаштва”.

„Ја бих могао и фластер да ставим на уста господину Шешељу. То би можда била могућа мера, али то свакако не би било праведно”, одговорио је судија Антонети тужиоцу.

Ситуација се заоштрила већ следећег дана када је доктор Војислав Шешељ унакрсно испитивао заштићеног сведока ВС-1111 о злочинима у Илијашу 1992. године. После испитивања Тужилаштва лидер српских радикала је сасвим оправдано приметио да је то сведочење небитно зато што није успоставило никакву везу између злочина и Српске радикалне странке, или њега као њеног лидера.

„Ово је био већ 23. сведок тужилаштва, а те везе још нема”, поентирао је доктор Војислав Шешељ.

Мало касније тог дана, доктор Шешељ је и оштро напао Тужилаштва хашког трибунала да је „кукавчије јаје” доставило низ докумената, међу којима и неколико наређења некадашњег поверилика Председништ-

ва босанских Срба за општину Вогошћа Николе Поплашена који је 2003. године искључен из Српске радикалне странке.

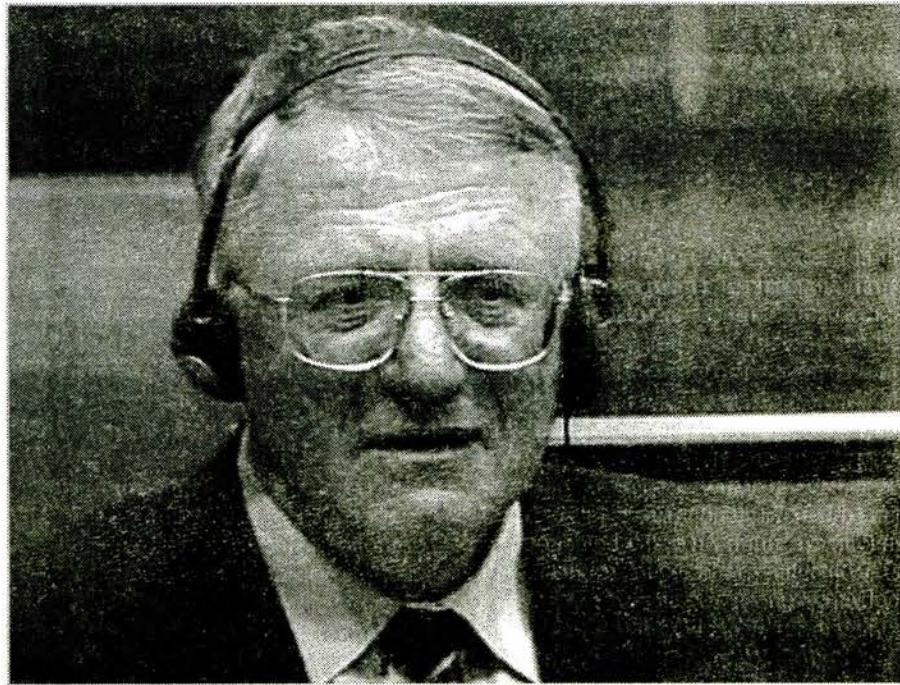
Како тужиоци о Поплашену нису ништа питали сведока ВС-1111, Шешељ их је оптужио за „подметачину” која је судије требало да наведе на погрешан закључак о вези Поплашена са Српском радикалном странком.

Наредог дана, доктор Војислав Шешељ је упутио и оправдану замерку једном од судија, Флавији Латанци која у свакој прилици показује нетрпељивост према овом храбром и часном Србину.

„Не знам, али ја према вама нисам агресивна”, одговорила је Латанцијева. „Ја сам мало попут вас. Говорим до-

жне сведоке који се инструкисани појављују да би га лажно оптужили. То је учинио и када је реч о испитивању сведока ВС-1055.

„Ја знам зашто сте ви узбуђени, зато што сте лажно сведочили. Немојте да правите сцене у судници”, раскринкао је др Шешељ овог сведока у потпуности, што је јасно изазвало реакцију председавајућег судије који је ипак дозволио да доктор Шешељ настави са испитивањем и раскринавањем овог лажног сведока који је из Љешева код Илијаша, а сведочио је да су наводно српске снаге напале његово село 4. јуна 1992, а да су њега и суседе из подруге једне куће извели људи Василија Видовића, званог Васке, који су „носил ознаке четничке организације: мр-

ста категорично, отвореним гласом и ви то морате разумети зато што ви добро знате да постоје одређени карактери. Можда је такав мој карактер, мој темперамент. Не ради се о агресивности већ о начину представљања одређених ствари”, додала је чланица судског већа која је дошла из Италије.

„Ја се такође надам да ви ни у једном тренутку нисте помислили да сам ја агресиван према члановима судског већа”, узвратио је доктор Шешељ и додао:

„Како ја уопште могу бити агресиван према вама? Сва власт је у вашим рукама. Ја се само борим за делић мојих права”, поентирао је др Војислав Шешељ.

Истовремено, лидер српских радикала без длаке на језику ствари назива својим именом, па тако и све оне ла-

твачке главе, кокарде, шубаре и шајкаче”.

Сведок ВС-1055 је тврдио да је ова група почетком априла 1992. године дошла у Илијаш „с книнског ратишта”. Мало раније, доктор Војислав Шешељ је рекао да је Видовић у лето 1993. прогласио „четничким војводом” због „изузетних ратних заслуга”, али и да су се сви добровољци које је из Србије послала Српска радикална странка повукла из Босне и Херцеговине у мају 1992. године а да је Видовић остао у Илијашу зато што је ту рођен. Због тога је др Шешељ и јавно изјавио да овај сведок лажно сведочи и да су му изјаву припремале мусиманске власти у Босни.

Међутим, због сталних упадица Тужилаштва, Војислав Шешељ се жалио да му је одузето време и да он није

Уцене сведока

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић је коментаришући ток суђења доктору Шешељу оценио да је одбијајући да испитује сведоке који су дали свој писани исказ задао озбиљан ударац Хашком трибуналу јер се до сада показало да у писаним изјавама сведоци напишу оно што нису видели, а онда им се усмени искази „драстично разликују од оног што у папирима пише”.

– Тужилаштво је до разних изјава долазило уценама, притисцима и претњама, и зато је сад ограничило испитивање сведока како се то не би открило – објаснио је Александар Вучић.

Коментаришући сведочење Младена Кулића, Вучић је објаснио да је доктор Шешељ показао и раскрин-као начин рада Тужилаштва које је почело да проналази људи који су починили неки злочин у рату, а онда се они уцене сведочењем да би били поштеђени за злодело које су починили.

имао на располагању пуна два сата за испитивање овог сведока, колико је имало тужилаштво. Судије су с друге стране тврдиле да он није претрео никакву штету.

Правни саветници доктора Шешеља упозоравају и на још један „феномен” суђења у Хагу, а то је да се сведоцима који су били планирани да сведоче тик пред само појављивање се додељује неки други статус.

„Наравно, то има и своју позадину, а о тој позадини ћемо други пут пошто је исувише тазе. Морам да скренем пажњу да, досада је било да се сведоцима који су планирани да сведоче било лоше, напрасно пред само појављивање додељује неки други статус. Сад је дошло до неке промене. Вероватно та промена у статусу сведока има директне везе са припремама тих сведока како у Босни и Херцеговини, тако и у Хашком трибуналу, али отом потом. Ја вам на време само најављујем шта се све дешава и оно што је централно, а то можемо да кажемо после седам месеци поступка, јесте да практично Тужилаштво није извело

ниједан доказ којим је доказало ниједну тачку оптужбе – наглашава Красић.

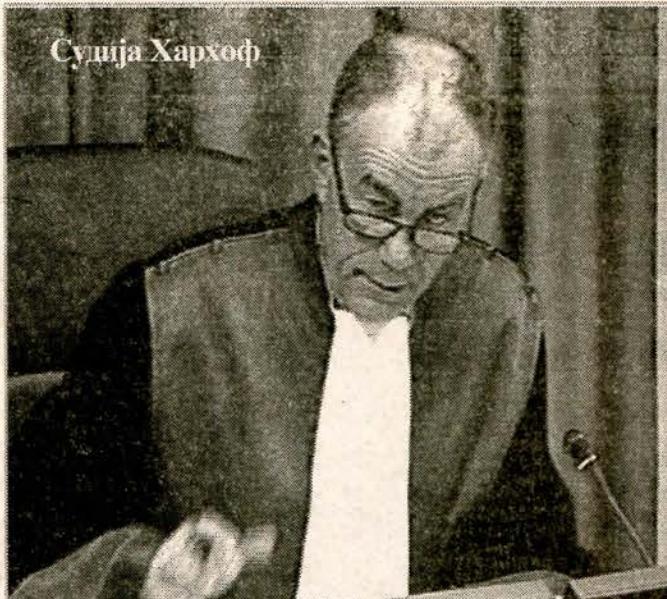
Међународна стручња јавност већ у овом тренутку процеса против лидера српских радикала тврди да је досадашњи ток суђења, односно начин на који Тужилаштво трибунала изводи доказе и сведоце, више него јасно показао да апсолутно више нико не зна шта је заправо основна теза оптужбе против доктора Војислава Шешеља.

Да ли је то учешће у удруженом злочиначком подухвату?

Ако је то, ако је та оптужба основна теза оптужнице писана у Београду и у договору злочиначког премијера Србије Зорана Ђинђића и његовог међународног сатрапа и вештине Карле дел Понте, онда би неко морао да објасни о којој се то врсти удруженог злочиначког подухвата ради у овом предмету, јер се просто стиче утисак на бази ових сведока и резултата досадашњег поступка да и Тужилаштво и Претресно веће, а сваким даном показују све више и организко јединство, заступају неку нову теорију удруженог злочиначког подухвата.

Управо о овом, веома битном детаљу говори и Зоран Красић, један од правних саветника доктора Војислава Шешеља. Красић наглашава да се ова апсурдна ситуација заправо може описати у једној реченици.

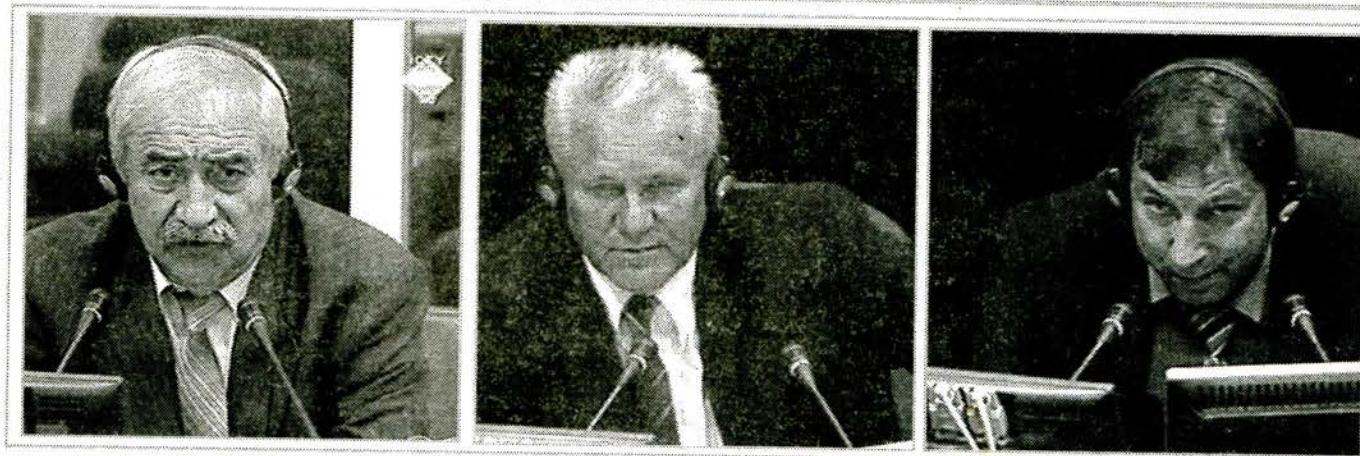
– У ратовима на простору претходне Југославије неко је убио некога и сигурно је зато одговоран Војислав Шешељ. То је та нека нова теорија, јер вероватно са том теоријом и има места

Судија Хархоф

Галерија лажних сведока Тужилаштва: Стопарић, Карловић, Чакалић и Мотовина

Галерија лажних сведока Тужилаштва: Кулић, Алић, Сејдић као и многи заштићени...

оптужбама, али онда да вас подсетим, то је теорија удруженог злочиначког подухвата по којој је крив сваки Србин што је жив. То је тако прешироко да једноставно нико нормалан не може да схвати да се заиста и спроводи у делу. Подсећам цelu јавност да је Војислав Шешељ током поступка неколико пута јасно ставио до знања и Тужилаштву и Претресном већу и јавности која треба да контролише како иде ово суђење да напокон суд треба да обавеже Тужилаштво да се изјасни шта у ствари оно хоће у овом предмету, јер стичемо утисак да оно што је Зоран Ђинђић пожелео, то је постао налог Тужилаштва.

Ми још нисмо имали прилике, ево седам месеци је прошло, седамдесет дана суђења је било, да пре саслушања било ког сведока чујемо од Тужилаштва: „Позвали смо дотичног ВС, број тај и тај, да сведочи о томе и томе, и на бази његовог сведочења покушавамо да докажемо то и то.” У неким предметима који се воде пред Хашким трибуналом готово да је правило да пре него што се саслушава сведок Тужилаштва, Тужилаштво најави шта жели са тим сведоком да докаже у погледу оптужнице” истиче један од правних саветника Војислава Шешеља, Зоран Красић и наглашава да лидер српских радикала упорно седам месеци чека да напокон Тужилаштво почне да ради на начин како би морало да ради.

„Али седам месеци Тужилаштво избегава ту своју основну обавезу да најави шта треба тај сведок да потврди из оптужнице. Е сад, пошто ми пратимо то суђење и ако упоредимо оно што је у материјалима Тужилаштва, а пре свега у претпретресном поднеску Тужилаштва оптужници, списку сведока, резимеима њиховог сведочења, онда долазимо до закључка да код Тужилаштва важи, да је код Тужилаштва

присутна једна општа конфузија. Ако се погледа резиме сведочења сведока које Тужилаштво најављује, а ти су резимеи од пре годину, две дана и тако даље, и оно шта ти сведоци изјаве пред судом, онда се види да ту постоји разлика, да ти сведоци не причају о ономе, нити се преко њих може доказати оно што Тужилаштво жели да докаже” истиче Зоран Красић.

Не мора да се буде правник или стручњак из области међународног или кривичног права па да се после седам месеци суђења једном од највећих српских патријота Војиславу Шешељу, може извести заклучак да је Тужилаштво хашког трибунала имало сасвим доволно времена да увери не само стручну већ и међународну јавност како ово није политички процес не само против једног доказаног патријоте већ и једног народа – српског. Међутим, досадашњи ток суђења доказује управо супротно. Да је реч о судском поступку који заправо треба да прикрије све злоупотребе које потичу пре свега од Тужилаштва, а онда се насллањају на Претресно веће које очигледно није у моћи да обезбеди фер и правично суђење. Кад се каже фер и правично суђење, не треба тумачити то само са гледишта права оптуженог, већ треба тумачити и са становишта како иде поступак и како се изводе докази и у ком правцу иду ти докази. Правни саветник доктора Војислава Шешеља каже да је доказа за ову тврђњу на претек наводећи примере сведока коју је Тужилаштво позвало да сведочи против др Шешеља, а да притом у свом сведочењу не кажу апсолутно ништа утемељеног у оптужници против Војислава Шешеља.

„Али њаравно такав сведок је припремљен да у судници, ако ништа друго, макар облати Војислава Шешеља, јер је изјава због које су тај, али неки

други сведоци уопште дошли у Хаг апсолутно ирелевантне са гледишта оптужнице, немају никакву тежину, а да не причамо о високом степену непоузданости њиховог сведочења”, објашњавају правни саветници доктора Шешеља и додају да су таква сведочења толико непоуздана да једностван Претресно веће мора да лупи руком о сто и да каже Тужилаштву: „Хоћете ли ви да кажете шта жelite да урадите у овом поступку?” Јер ово постаје бесконачна трака на којој се ређају неки сведоци као случајни пролазници”, истиче Зоран Красић и додаје:

„Сада је нека нова тактика Тужилаштва да како који сведок дође, из њега извире просто само мржња према Војиславу Шешељу, која се заснива на неким његовим емоцијама тог сведока или нарученим емоцијама од неких агенција из Босне и Херцеговине и Тужилаштва, а нема ниједног кривично-правног значајног материјала у том сведочењу. И њаравно да ће Војислав Шешељ да се смеје у судници када слуша сведока који прича о нечemu што уопште није у оптужници. И када види да сведок сам себе демантује. Ми смо раније имали сведоце који у свакој петој реченици изнесу неку лажну тврђњу. Па смо имали сведоце који у свакој трећој реченици износе лажну тврђњу. Међутим, сад су појавили сведоци који изнесу три лажне тврђње у једној реченици и то је сада један стил вођења поступка где Војислав Шешељ треба да се просто у поступку замара са неким стварима које су апсолутно небитне са гледишта оптужнице, тачака оптужнице и оптужбе против њега. То је својеврсно умарање и својеврсна злоупотреба судског поступка”, каже Зоран Красић и додаје да је вероватно налог Зорана Ђинђића својевремено дат хашкој курви Карли Дел Понте био толико јак и снажан да сви морају да глуме судски поступак.

Карла дел Понте признала је у својој књизи да је Ђинђић наручил да се Шешељ одведе из Србије и елиминише са политичке сцене

„На бази ових седам месеци ја сам апсолутно сигуран да ниједан наш суд не би хтео да води поступак него би зауставио поступак, позвао тужиоца и рекао: „Је ли имате ви нешто озбиљније што може да поткрипи ваше оптужбе или мислите овако да трошите ресурсе”, пошто они воле ту реч, „и Трибунала и јавности, и где је ту интерес спровођења правде?” На бази овога тачно се закључује зашто је убачено правило 92 тер, зашто је 4 године Тужилаштво водило акцију да Војислав Шешељ не може сам да се брани, зашто је толика количина докумената дошла на енглеском језику или у аудио формату, оно што, сасвим су сигурни да Војислав Шешељ не користи. Па видели сте, чини ми се, и пре неколико дана фрапантан податак: „Да, ми хоћемо да испунимо нашу обавезу. Добијете ЦД, односно ДВД и треба вам 6600 сати да прегледате сваки материјал”. Да ли је то судски поступак? шта су радили 6 година?” пита се Зоран Красић и скреће пажњу домаћој и светској јавности да суђење доктору Војиславу Шешељу сваким даном све више личи на све друго осим на један судски поступак.

„Када би ово био један судски поступак, судско веће би одавно прекинуло овај поступак, окончало тако што би одбацило оптужбе и ослободило Војислава Шешеља, јер ево седам месеци, 25. сведок је завршен, скоро и

26. Још нема ниједне потврде било које тачке из оптужнице. Имају тотални хаос у извршењу доказа. Некада су имали обавезу месец дана унапред, па на 15 дана да се ревидира то, да се благовремено обавештава. Ево сад дан за дан се мења редослед сведока. Саопштили су један редослед за једну недељу, па су онда ту недељу некако за три недеље унапред, па су прву недељу некако урадили, другу недељу су истумбали, за трећу недељу су већ најавили неко ново тумбање”, истиче Красић.

Правни саветници доктора Шешеља или и сва правдольубица међународна јавност се због свега тога оправдано пита шта ће се догађати до 17. јула ове године, до кад и постоји неки сценарио како да се обави ово суђење.

Од планираних 100 сведока, Тужилаштво хашког трибунала је до сада испитало њих 26, а најмање десет је било такозваних ударних сведока Тужилаштва. Њихов циљ је био да својим кредитилитетом и стручношћу на сваки начин поткрепе оптужницу против др Шешеља. Међутим, они су, а то је јавност лепо могла да види, само показали колико је не само оптужница против лидера српских радикала апсурдно смешна, а сам поступак против њега вештачка творевина задатка који су поткупљиве судије Претресног већа добиле да изврше од стране господара смрти и светских моћника којима је слободарски народ и њихов истински лидер доктор Војислав Шешељ не само трн у оку већ и једна од последњих препрека да установе нови светски поредак.

Због свега тога постало је и мучно гледати ситуације која се ових дана, током суђења др Шешељу буквально понавља из часа у час. Наиме, председник Судског већа који вероватно и зна предмет и зна стање материјала у предмету, упозорава сведока или шест пута једноставно моли: „Размислите да је то баш тако било. Да ли сте баш сигурни или сте можда нешто побркали?”, и тако даље. Можете да кажете и не знам. Можете да кажете и не сећам се”.

Овакви поступци на недвосмислен начин говоре да је Суд-

ском већу јасно какав је то предмет. То више није кривично-правни предмет, он више не може ничим да се оправда и дефинише, осим тиме да је то чист политички предмет, да Војислав Шешељ што дуже буде одсутан са политичке сцене у Србији. И то мора да се каже. Наравно, Тиму за одбрану и великим делу јавности у Србији, па и не само у Србији, него и шире, одговара што Војислав Шешељ просто гази те намештене сведоке, али и лажирања њихових исказа.

Доктор Војислав Шешељ је тако успео да на најспектакуларнији начин раскринка прљаву и подмуклу игру Хашког трибунала у коју су укључене тајне службе не само најмоћнијих земаља већ и тајних служби из земаља бивше Југославије.

На унакрсном испитивању застичног сведока Тужилаштва 1062, који је уједно био и први сведок – жена у процесу против лидера српских радикала, доктор Војислав Шешељ је 11. априла ове године обелодано документ безбедносне службе Босне и Херцеговине из које се недвосмислено види да је ова служба лажирала исказ сведока муслиманске, застиченог сведока.

Клупко лажи и обмана уперених против истинитог борца за српство доктора Шешеља, почело је да се одмотава већ на почетку унакрсног испитивања када је др Шешељ предочио Претресном већу документ безбедносне службе из Сарајева, печатиран 3. априла 2003.

CON LA COLLABORAZIONE DI CHUCK SUDETIC
CARLA DEL PONTE
LA CACCIA
IO E I CRIMINALI DI GUERRA

Serie Bianca Feltrinelli

Насловна страна књиге
Карле дел Понте

Доктор Шешељ је непобитно утврдио да се у том исказу не само не помиње израз „Шешељевци“ већ је и, на изненађење свих, заштићени сведок ВС 1062 негирала да је икада саслушавана од стране власти БиХ и да потпис на поменутом документу – није њен.

– Када сте у Тузли 3. фебруара 2003. дали изјаву Обавестајној сигурносној служби БиХ нигде нисте поменули „Шешељевце“? – упитао је сведока доктор Шешељ пошто јој је изјавио сачучашће за смрт мужа и три сина.

– Никада нисам разговарала са нашима у Тузли. Изјаву сам дала хашким службеницима, и то 2004. године. А, 2003. сам била овде! – узвикнула је „госпођа 1062“.

– Да ли је ово ваш потпис?! – није крио изненађење доктор Шешељ.

– Није, можда је фалсификат! – узвратила је самоуверено сведок.

– Овде имам ваш оригинални потпис – умешао се судија Жан-Клод Антоанети: – Мени се чини да су исти.

– Могуће да се ради о фалсификату. Овај документ ми је доставило Тужилаштво, а њима обавештајна служба БиХ, што се види и са печата. Ако тврдите да никада нисте дали ову изјаву, нема смисла да вас малтретирам. Немам више ниједно питање – завршио је ефектно, као и увек, доктор Војислав Шешељ.

Председавајући судија, међутим, није тако лако одустао и инсистирао је на објашњењу:

– Имамо документ на коме се налази потпис за који тврдите да није ваш. Делује као званичан документ, а имам и утисак да је идентичан изјави коју сте дали канцеларији Тужилаштва, сем сто се у њему не спомињу „Шешељевци“, који се појављују тек у изјави датој Тужилаштву. То је проблем!

– Од почетка помињем „аркановце“ и „Шешељевце“ – остала је доследна последњој верзији свог сведочења, после чега је уследио низ прекида седнице.

ВС 1062 је затим у наставку свог исказа утврдила да су Срби 4. априла 1992. на Бајрам, масовно напуштали Зворник, а да су се муслимани затворили у склоништу. Тужитељки Лиси Бирсеј испричала је да су 9. априла у склониште упали „аркановци“ и извели напоље све мушкарце. За њима су, по новој верзији, ушли „Шешељевци“ који су рекли да ће их спасити од „аркановаца“.

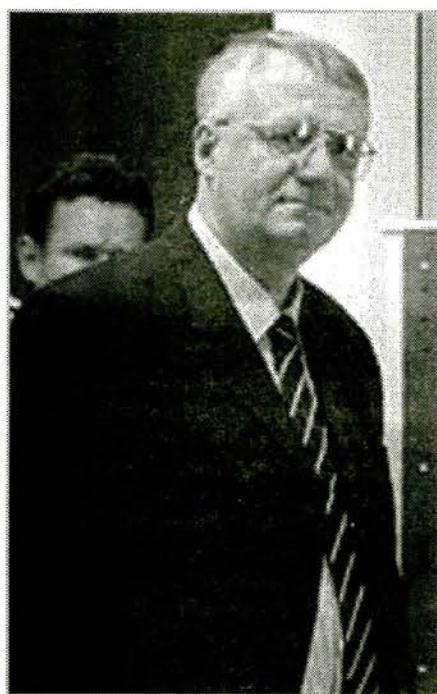
Пошто је добила „автоматом по плећи“ јер се освртала док су их „Шешељевци“ водили у оближњу читаоницу, чула је рафалну паљбу и

претпоставила да су „аркановци“ тада побили свих 12 мушкараца из зграде.

Међутим, проблем са оваквим сведоцима и очевидним и на суду доказаним фалсификатима су само део огромних проблема са којима се у судници Хашког казамата сусреће доктор Војислав Шешељ, а када је реч о сведоцима. Наиме, ту је и веома подла, а перфидна игра Тужилаштва које свесно мења распоред сведока па се поставља логично питање је то онда судски поступак ако се сведоци доводе у судницу као да је реч о пијаци?

„Добијате изјаве и документацију везано за неког сведока, па ту има речимо од 50 до 150 страница и сад то човек треба да припреми све, ал већ сутра га изненаде са неким другим сведоком. Како је онда то правично суђење? Па онда у седмом месецу Тужилаштво каже: „Да, господине Шешељ, ми смо љубазни. Ево једна колица са ДВД“. Колико то има? „Па 6.600 сати да гледате“. И онда је велика тема и расправа у суду заштита ауторских права оних који су дали своје материјале. Па да ли је то озбиљан судски поступак? Па није ваљда да се у Србији воде озбиљнији судски поступци него у Хашком трибуналу?”, наводи Зоран Красић и истиче да је Шешељев тим за одбрану ипак спреман да се ухвати у копштац и са најпрљавијим потезима Тужилаштва.

„Па наравно да смо оспособљени да сазнамо све. Па наравно да ћемо да кажемо за сваког сведока како је инструиран, ко га је инструирана када наравно дође време. Али видели сте и сами: Војислав Шешељ за 15 минута рас тури сведока и свима буде јасно да је човек дошао да буде сведок који је дао сагласност да ће да бесомучно лаже. Чак иду са невероватним причама. А ово што је ново, то је да долазе сведоци који не скривају мржњу према оптуженом, према Војиславу Шешељу. Не скривају мржњу. Перица Коблар у паузи каже Шешељу: „Господине Шешељ, ко се задњи смеје, најслађе се смеје“. Он нешто зна, а сведок је. Или овај актуелни сведок: „Не могу да гледам у Шешеља“. Окреће главу на страну. Или једна од жена која је била сведок, није битно, која је све време гледала у Тужилаштво, па је човек мислио да је љута, па гледа у Тужилаштво. Међутим, она гледа сигнал: када се дигне рука – причај, када се спусти рука – прекидај, не причај, јер је проблем и тих 10 реченица које треба да запамти, да саопшите сведоци. И наравно да Тим доставља др Војиславу Шешељу доказе, и наравно да ћемо да раскри-

камо сваког лажног сведока. Али у томе просто не уживамо, ето, морам то да кажем. За што не уживамо? Зато што овај поступак уопште није озбиљан. То је најобичнији провизоријум, и судећи по ономе што је Перица Коблар рекао и чуло се у снимку: „Господине Шешељ, ко се последњи смеје, најслађе се смеје“. шта то значи? Да ли овај поступак иде само ради јавности? Да ли овај поступак иде само ради статистике, да се каже: вођен је поступак, могао је Шешељ сам да се брани, а да Судско веће преокрене и да неки значај лажним изјавама које су евидентно на претресу доказане да су лажне. Јел то нека нова фаза поступка? Прво смо имали проблема са фалсификатима Тужилаштва, па је то на неки начин Војислав живосао у судници и зауставио. Сви су видели да се служе фалсификатима.

Сад имамо ситуацију да нешто што је добио Војислав, није добило Судско веће. Па како је то могуће за ту, што би рекли ови наши европски фанатици на челу са Борисом Тадићем, како је то могуће да за тако елитну судску институцију као што је Хашки трибунал, највећи. Сматрамо да овај поступак би морао да се врати у правне оквире, а ако се враћа у правне оквире, вами је претпостављам јасно каква је одлука. Одлука је да Војислав Шешељ треба човек да иде кући. Има овде много посланаца за њега, а не да губи време са намештеним сведоцима и сведоцима који су способни да чак изнесу невероватне тврђење. Ја нећу да улазим у конкретне те њихове тврђење, али судећи по јавно-

Љупка тужитељка

На једном дану суђења судија Антоанети је бавећи се процесним питањима поново предложио да се доктор Војислав Шешељ нађе са тужиоцем Урлихом Мизермајером, како би се усагласили.

– Размислио бих да сте ми предложили да се нађем са љупком Лисом Бирсеј, али Мизермајер пет година одбија да се нађе са мном и мојим правним саветницима, већ инсистира на присуству наметнутих бранилаца – усротивио се Шешељ.

– Оптужени нема права да бира са ким ће да се састаје из тужилаштва, колико год Бирсејева била љупка! – чуло се из тabora тужилаштва.

– Очигледно нисте схватили шалу. Одбијам да се сртнем са Мизермајером! – хладно је одговорио др Војислав Шешељ.

сти, по људима са којима се сусрећемо, са којима разговарамо, они се просто крсте и левом и десном руком: зар је могуће да такви људи могу да учествују у поступку и да буду такви сведоци” наглашава Зоран Красић.

Овај правни саветник лидера спрских радикала осврнуо се 8. јуна 2008. године, на редовној конференцији за новинаре Тима одбране др Војислава Шешеља и на феномен заштићених сведока и додатних мера Судског већа, због којих једно време није ни било могуће пратити суђење.

Красић се бавио сведочењем два сведока почетком који су свој исказ давали под посебним мерама заштите. Један је од раније, таква одлука је донета, сведочио са заштитним мерама у погледу посебдона, изобличавања слике и гласа. Међутим, мада други сведок није у старту имао такве мере заштите, Тужилаштво је затражило да се његово сведочење саслуша на затвореној седници.

„Оно што се примећује последњих два месеца јесте да Претресно веће превазилази онај оквир и своје раније одлуке када су у питању заштитне мере сведоцима Тужилаштва. Наравно, поставља се питање, зашто се то ради? У досадашњем току поступка изгубила се одавно промовисана такозвана архитектура поступка о којој је као претпратресни судија Антоанети признао годину дана, а то је када се доказује учешће у удруженом злочиначком подухвату, онда постоје три групе сведока и три групе чињеница које треба доказати. Прво се доказују злочини, па сведоци који доказују ко је извршио конкретни злочин.

Трећа група сведока долази и то су они који треба да укажу каква то минимална веза постоји између Војислава Шешеља, као једног од учесника у удруженом злочиначком подухвату, да извршио злочина. Само да вас подсетим, оштро је запретио судија Антоанети прошле године да неће да толерише Тужилаштво, да Тужилаштво мора све да обелодани пре по-

четка суђења и рекао је такође да неће попустити да Тужилаштво мора да заврши са свим доказима за једну локацију, па да пређе са доказима за неку другу локацију – каже Красић и подсећа да Тужилаштво Хашког трибунала ни само не зна више који део оптужнице обрађује, а који не.

„Начет је Вуковар, није завршен, има још сведока. Начета је западна Славонија, има још сведока, значи није завешена. Начето је нешто што се тиче Зворника, али још није завршено. Кренуло се са Сарајевом, али опет, није то наравно завршено. Сарајево, додуше, није ни могло да се заврши с обзиром на број сведока и на време колико је до сада потрошено за извођење тих доказа. Значи, ако се томе дода и хронични проблем Тужилаштва да обезбеди сведоке и ако се томе дода неупело препарирање сведока Тужилаштва да на моменте то делује и смешиш публици која прати пренос када

види да једноставно судије моле заштићене сведоке Тужилаштва да још једном размисле да не буду баш толико искључиво сигурни поводом нечега што су рекли јер и слеп човек може да примети на бази онога што у рукама има Војислав Шешељ и шта заступа и како заступа да се ради о чистим лажима. Значи, ни такве сведоке једноставно суд, Претресно веће, не може да спаси тако да сада је, наравно, 24:0 у корист Војислава Шешеља”, поносно истиче Красић и подсећа да се ни правни саветници лидера радикала, али ни цела међународна јавност још не зна која је заправо теза Тужилаштва у процесу против др Војислава Шешеља сем што се дослопе применује налог Зорана Ђинђића дат Карли дел Понте 2003. године уз речи: „Водите га и да се никада не врати”.

„Управо је то суштина овог поступка. Јавност је имала прилике да видите да се на делу увери да Тужилаштво током унакрсног испитивања које врши Војислав Шешељ свесно и тенденциозно убацује неке своје, наводно приговоре, или упадице којима треба да се разбије ритам унакрсног испитивања, а Претресно веће је одлучило да се то време рачуна и одбија Војиславу Шешељу од одобреног времена за унакрсно испитивање. Ипак, Војислав Шешељ се брилијантно брани, а по његовој одбрани људи могу да обављају и предавања на факултетима”, истиче Зоран Красић и додаје да је почетком јуна дошло до једног од највећих скандала који је могао да се догоди у Хашком трибуналу. Наиме, спрске власти су ухапсиле и по хитном поступку спровеле у Хаг Љубишу Петковића, који је изјавио да жели да буде искључиво сведок одбране доктора Шешеља. Овај апсурд и доказ све баhtости хаšког казамата још је већи ако се зна да је Петковић до тада дао најмање десет интервјуза за протеклих годину дана, на десетине судски оверних изјава да се искористе у судском поступку, али искључиво да то учини др Шешељ за своју одбрану.

Међутим, Петковић је ухапшен зато што се наводно није одазвао на неки налог Судског већа те је на тај начин, како они кажу, свесно и намерно, прекршио обавезу и тиме извршио повреду, односно једну радњу из Правила 77 Правилника о поступку и доказима које се зове непоштовање суда.

„То је врхунац нечега што је притисак”, истиче правни саветник др Војислав Шешељ, Зоран Красић.

„То је врхунац ометања одбране и то је врхунац, односно доказ да у предмету против Војислава Шешеља неће постојати могућност да суђење буде правично. Зашто ово потенцирам? Зато што се у историји Хашког трибунала није десио случај да суд отме сведока одбрани. Ово је пример да је суд отео сведока одбрани. О чему се ради? Неспорно је да је Љубиша Петковић сведок одбране и неспорно је да он жељи да се појави, али када дође ред да се изводе докази одбране. Сад да ви не бисте грешили у коментарисању мојих речи, ја вас упућујем на Правило 85, Правилника о поступку и доказима, 85 А, где су наведени одговарајући нивои шта се ради у доказном поступку и како се изводе докази. Прво се изводе докази оптужбе. Предмет Војислав Шешељ је сада у тој фази, изводе се само докази оптужбе. Друга фаза, изводе се докази одбране. Та фаза почиње три месеца, значи после тромесечне паузе након завршетка извођења доказа оптужбе. То је Антоанети планирао да буде август, да се тада заврши са оптужбом, 24 сведока је саслушано од 100 сведока Тужилаштва. Колико реално има тих сведока то нико живи не зна, за то не знају ни ови из Тужилаштва. Значи, када се буду изводили докази одбране, онда долaze сведочи одбране на ред. Идемо даље, када се заврши са доказима одбране, онда се изводе докази оптужбе којима се побијају наводи одбране. То траје, по правилу, неколико дана. Када се заврши то, онда долази четврта фаза, докази одбране као одговор на побијање које је радио Тужилаштво. То је четврта фаза која такође може да траје неколико недеља. Пета фаза, која није обавезна, докази чије је извођење наложило Претресно веће у складу са Правилом 98. Значи, тада долазе сведочи суда како то они кажу”, истиче Зоран Красић и додаје да је и овај поступак Хашког трибунала перфидно смишљен зато што је Љубиша Петковић позван пре неколико година као потенцијално осумњичено лице да да изјаву Хашком трибуналу, односно истражитељима.

„Али, он се одазвао том позиву и у

присуству камера дао изјаву. После извеснog времена је ту видео траку доставио нама. Дао је изјаву као осумњичено лице, лице против кога Тужилаштво има намеру да подигне оптужницу. Па, нису подигли оптужницу јер им је забрањено да дижу оптужнице за четврту, пету категорију, остale су само три категорије, прва, друга и трећа, истакнути политичари, војна лица, команданти. Па су онда кренули са притисцима захваљујући некима одавде из наше земље који су, знате тај невладин сектор и овај што се финансира из иностранства, стегните Љубишу Петковића, он би могао да буде и сведок Тужилаштва. Човек је одоловао, одбијао да буде сведок Тужилаштва и он није сведок Тужилаштва, он је сведок одбране.

Сви погони ове земље, на челу са Борисом Тадићем, су се ставили у функцију Карле дел Понте и Кристијане Дал, чак је и Тужилаштво за ратне злочине организовало састанак, односно дало налог да полиција доведе Љубишу Петковића како би се разговор, а у својој канцеларији Владимир Вучковић, тужиоца за ратне злочине Србије је обавио разговор са Кристијаном Дал. Службена белешка са тог разговора постоји. Предата је Хашком трибуналу. И о томе је Љубиша Петковић обавестио јавност какав притисак се врши на њега. Касније су на захтев Тужилаштва дали један обавезујући налог. Љубиша Петковић је то примио и рекао: „Да, долазим, Тражим да се испуне лични, здравствени и безбедносни услови, али долазим да будем сведок одбране.”

Пошто је Тужилаштво очигледно у хаосу, пошто сваким даном Претресно веће све више преузима функцију Тужилаштва, одлучили су се ову својеврсну операцију. Не улазим у детаље тог поступка, не желим, нити сам овлашћен. Љубиша Петковић ће имати своје бранioце који ће да му помажу у том поступку, то је поступак за непоштовање суда са запрећеним наводно и казнама и тако даље. Међутим, само неколико дана пошто је ухапшен, Тужилаштво је кренуло са позива сведоче одбране телефоном и да им прети да морају да дођу да буду сведочи Тужилаштва или сведочи суда”, истиче Зоран Красић и посебно истиче сву монструозност Тужилаштва хашког трибунала када је реч о застрашивању потенцијалних сведока одбране др Војислава Шешеља, али и на који начин је на то реаговало Претресно веће.

Красић подсећа на податак да је др Војислав Шешељ још 8. марта прошле

године поднео захтев и тражио од Претресног већа да у складу са Правилом 77, оно по службеној дужности покрене поступак за непоштовање суда против чељних људи Тужилаштва трибунала на челу са Кристијаном Дал, Карле дел Понте, Данијела Сексона и још неких тужиоца зато што је у Републици Српској чак 34 људи, потенцијалних сведока одбране др Шешеља било жртве њиховог притиска и истражитеља Хашког трибунала. Међутим, док се с једне стране Љубиша Петковић брутално хапси, дотле, с друге стране, у овом случају Претресно веће је 15. маја ове године донео налог у коме се дословце каже да ће одлука по том захтеву др Шешеља биће донета тек по завршетку суђења, а да Војислав Шешељ има права када се појаве ова лица као његови сведоци да их испитује на ту околност.

„Значи, од 15. маја Тужилаштво је сумњиво Претресном већу. У међувремену се у Тужилаштву доста тога променило. Карла дел Понте је недоступна свим властима, Реџлаф отишао у други предмет, Саксон отишао у други предмет. Дошла Кристина Дал, вршила притиске, упаде у куће Јована Гламочанина са неидентификованим лицима који су се представили као да су полицијаци међународних снага. Против ње је покренут поступак, па је померена”, истиче Красић и додаје да је можда Љубиша Петковић померен у Хаг да буде пример свима који воде рачуна уколико помажу одбрану Војиславу Шешељу.

„То је сигурно, ухапсили су Љубишу Петковића да нам не би нам дневно давао неке изјаве поводом актуелних ствари које се дешавају у судници. Међутим, ма колико за све те ствари које ради Тужилаштво хашког трибунала нема изговора може да се нађе неко оправдање, али ако то ради Судско веће које мора да буде независно, објективно, да утврди истину и да примени право онда се поставља питање да ли је ово Судско веће способно да примени право? Да ли је оно објективно? Да ли оно непристрасно? Њихова одлука да Љубишу Петковића представе као свог сведока представља тешку повреду правила које толико задире у право на правично суђење да је више немогуће правично суђење у предмету против Војислава Шешеља, јер ви као обични људи, ја као обичан човек, као гледалац преноса на телевизији суђења, ја више не видим разлику између Судског већа и Тужилаштва, него видим континуитет и коалицију. Ми смо терали из Тужилаштва

довде, сад се бунимо – не можемо више, е, сад, нека настави Претресно веће. Са чиме? Прогоном.

У чему је разлика поводом тог притиска на сведоке одбране које ради Тужилаштво и које ради Претресно веће. Тужилаштво макар није могло да хапси, није могло да приводи, а Претресно веће изда налог да се човек пошаље у притворску јединицу и он је у истом рангу као оптужени који чека на суђење. Јел то правично суђење? Па шта да ја њима радим ако им поступак не иде како су планирали. Зашто би ја са њима учествовао у болу што суђење није онако како су замислили. Па, ваљда је то успех и Војислава Шешеља и ових људи који помажу Војиславу Шешељу да истина победи. Ваљда све постоји ради истине”, оправдано се пита правник саветник доктора Војислава Шешеља, Зоран Красић.

На редовној конференцији за штампу Тима одбране др Војислава Шешеља која је одржана 8. јуна 2008, била су јако занимљива и питања новинара па их зато и преносимо у целости.

Новинар: Добар дан. Да ли се Тужилаштво обратило Претресном већу, или је оно издало налог када је Љубишић Петковић приведен, јел то таква процедура?

Зоран Красић: Та процедура је била у једном периоду када је Тужилаштво то инсистирало, међутим, тај део је завршен. Баш лепо што сте ме подсетили, сад да вам објасним како то отприлике функционише у Тужилаштву. Узмите један догађај. Ви сте се затекли на неком месту. На том месту је било 15 људи, десило се нешто и сада тужилац, он разговара за четрнаесторо осталих људи. Од тих четрнаесторо двојица кажу, па, добро, можемо да будемо лажни сведоци да испричамо шта се то десило, али они поразговарају и са оним осталим људим, значи свих четрнаест уђе у неку причу и деси се, рецимо, не, па, ми немамо потребе да свеочимо, није тако било, како ви сада причате, било је овако. Е, сад, због тога што је Тужилаштво разговарало и са тим људима испада по Тужилаштву да то не могу да буду моји сведоци одбране, а ја сведоке не могу да нађем изван неког корпуса од тих петнаест људи који су били.

Зашто бих ја тражио шеснаестог, седамнаестог, осамнаестог или педесетог који није био ту него је рекао шта је неко рекао и тако даље. Е, ту нису њихови сведоци, а они упорно представљају пред Претресним већем то су наши сведоци, знате, па, имамо и изјаву,

ми смо са њима разговарали. Покушавам овако најједноставније да вам објасним. Један је догађај, толико је људи било присутно, није било више. У том кругу људи ви можете да тражите сведоке, не можете ван тог круга да тражите. Ако је једна страна комплетно завршила са свима њима, поразговарала, па пробрала шта ће да буду њихови сведоци, а ону другу држи као неку резерву, онда одбрана практично не постоји или да вам то учиним још једноставнијим.

У једној општини било је једно село, имало је 31 бирача, својевремено су се организовали локални избори да би за кандидатуру било потребно 30 потписа. Дође Стаменковић, у то време онај председник општине, 15 дана пред изборе, узме обрасце, покупи свих 31 потпис и нико не може да се кандидује. На изборима један једини кандидат, кандидат из тог села. Е, то је логика коју примењује Тужилаштво, то је та логика коју они примењују. Зашто неко нама отима сведоке? шта је то боље код наших сведока него код њихових? Зашто нама отима сведоке у овој фази када дође одбрана са својим доказима они могу све да испитају, чак и унакрсно испитивање је пожељније него главно испитивање, јер код унакрсног испитивања може да се истресе, субјективна питања и тако даље.

Одговор је једноставан: нарушавање права на одбрану. Војиславу Шешељу се не прихвата право да се брани. Он формално има право да се сам брани. Видите која је узбуна кад он изнесе неки папир, па каже, па добро ајде да видимо колики сте лажов. То је права узбуна. Зашто? Зато што јавност, судије, тужиоци, свима је јасно да Војислав Шешељ прича истину. У почетку су рекли, господине са вашим енциклопедијским знањем, немојте ви сведоче нешто да причате, чим је то рекао Шешељ то је тако и то је та узбуна.

Значи, нема правдедног суђења. Пред овим Претресним већем нема правничног суђења, јер оно сваким даном све већ дубље и дубље угапа у рупу у којој се налази Тужилаштво и нема разлике између суда и Тужилаштва сад. На почетку се видела та разлика, сад не. Отимају време Војиславу Шешељу, неравноправан статус у погледу документације, превода, ево видите шта ради са сведоцима. Ми из одбране никада не би отели сведока Тужилаштву. Можете да схватите под наводницима ову реч отимали. Зашто? Па, лакше да се врши унакрсно испитивање него главно испитивање,

јер код унакрсног испитивања можете да користите све, код главног ви сте везани почетном изјавом. Ви сте везани тезом коју намеравате на бази претпретресног поднеска да промовишујете на суђењу.

Јунски дани суђења лидеру српских радикала др Војиславу Шешељу обележили су и други догађаји, а посебно бисмо истакли изјаву др Шешеља која је изазвала велику пажњу не само Судског већа и Тужилаштва хашког трибунала већ и целокупне светске јавности.

Наиме, он је у току процеса, почетком јуна изјавио да одржава контакте с Радованом Карадићем и Ратком Младићем, те да му је Карадић доставио одређене податке потребне за његову одбрану. Ова изјава је јасно одмах постала предмет свакојаких балеоза аналитичара за све и свашта.

Један од њих, професор са Факултета безбедности Зоран Драгишић каже за београдске медије да је др Шешељ тако нешто изјавио само да би нервирао хашко тужилаштво.

„Нема другог резона. Шешељ стално привлачи пажњу својим изјавама. Он просто прича све сто му је згодно у том тренутку, тако да се и ово већ на прву лопту може проценити као његова одбрана шалом. Шешељ је, као сто је познато, веома духовит цвек – констатује Драгишић.

На питање да ли ће у Хагу бити спроведена истрага поводом ових „контаката”, овај аналитичар даје одређан одговор. Како каже, Шешељеви разговори и контакти помно се надзиру, „тако да ова прича не завређује безбедносну пажњу”.

Београдски медији преносе и изјаву Томислава Кресовића, сарадника Института за геополитичке студије који констатује да је Војислав Шешељ „не доктор, него велемајстор за спиновање информација”.

– Шешељ је спин-академик, мајсторски барака информацијама од истине до стратешких дезинформација. Његова изјава је провокација и ударац упућен Хаском трибуналу, али и српским властима, које не могу да дођу до најтраженијих бегунаца. Он је хтео тиме само да учврсти курс СРС у преговорима о формирању владе и да пошаље поруку домаћој јавности да ова власт никакда неће успети да ухвати Карадића и Младића – сматра Кресовић.

Он наглашава да стране службе, посебно америчка ЦИА и британска МИ6, као главни трагачи за Карадићем и Младићем, помно прислушкују све телефонске разговоре лиде-

ра радикала, а проверава се и сваки па-
рић који се Шешељу доставља или
који он шаље.

Коментаришући све ове изјаве,
Драган Тодоровић, потпредседник
Српске радикалне странке на почетку
каже да уопште није изненађен изјав-
вом председника своје странке.

– Шешељ је на једном од суђења из-
јавио и да зна где су Карадић и Младић
и да би их довео као сведоке када би му
Трибунал гарантовао да то неће зло-
потребити. Није спорно да он и сада
вероватно одржава везу с њима – наво-
ди Тодоровић.

Он казе да су у те сврхе шешељу на
располагању све могуће методе, од го-
луба писмоноше до најмодернијих тех-
ничких спрava.

– Па управо због голубова писмо-
ноша у Схевенингену постављају по-
себне чуваре када Шешељ – излази у
штетњу. Видели сте на суђењима да
Шешељ располаже информацијама до
у ситна цревца и да све запањује њихо-
вом прецизношћу и квалитетом. Показао је да у самом Тузиластву има људе
који му достављају податке. Он је већ разбио Хаг као бугарску скupшти-
ну – закључује потпредседник СРС.

Да, подсетимо, доктор Војислав
Шешељ се у току испитивања најпре
позвао на информације добијене од
„свог пријатеља Ратка Младића”. Он
је то учинио при оповргавању исказа
сведока оптужбе Сафета Сејдића који
је лажно твrdio да је 1993. током напада
Војске Републике Српске на Ник-
шичку висораван код Олова видео
Шешеља заједно с Радованом Ка-
радићем, Ратком Младићем и другим
заповедницима, међу којима је био и
„четник” Василије Видовић звани Ва-
ске.

Током унакrsног испитивања док-
тор Шешељ је изјавио да је „од свог
пријатеља Ратка Младића” добио ин-
формацију да се он не сећа где је тачно
био 9. новембра 1993. године.

Генерални секретар Српске ради-
калне странке и један од правних са-
ветника доктора Војислава Шешеља,
Александар Вучић почетком јуна та-
кође је проанализирао и изјаве новог
хаšког тужиоца Сержа Брамерца у
којима је говорио о заштити сведока у
Србији.

„Због тога се појачава притисак Ту-
жилаштва и Судског већа на све сведо-
ке одбране у случају др Војислава
Шешеља и на све могуће начине пред-
ставници хаšког трибунала покуша-
вају да фабрикују доказе, да лажи пре-
творе у истину и да пронађу некога
или нешто чиме би могли да поткрепе

своју бесmisлену оптужницу против
Војислава Шешеља. У томе као што
видите не успевају и зато су свим могу-
ћим мерама и методама кренули у тај
посао, дакле притисцима, уценама, от-
мицама, одвајањем сведока одбране и
прављењем, или покушајем прављења
од њих сведока Тужилаштва. Али, у
сваком случају, оно што смо до сада
видели јесте не само убедљива победа
Војислава Шешеља већ доказ да је Ха-
шког трибунал своју оптужницу засновао
на политичким а не правним аргу-
ментима. Уосталом, књига Карле Дел
Понте о томе ко је и на који начин пи-
сао оптужницу и из којих разлога про-
тив Војислава Шешеља јасно о томе
говори. О томе говори и пример Љубише
Петковића који је као сведок од-
бране требало да сведочи у корист Воји-
слава Шешеља, а којег Тужилаштво и
Судско веће заједнички покушавају
да приморају да буде њихов сведок, од-
носно да сведочи у оном тренутку у којем
он то не жели да учини ни по коју
цену. Истовремено, каква је природа
Хашког трибунала могли смо да види-
мо и по пресудама у процесу који је
уступљен хрватском правосуђу, у пре-
судама генералима Адемију и Норцу.
Дакле, они који су побили и протерали
огроман део Срба из места Ислам Грчи-
ки, чак и део Срба из места Ислам Латински,
учитеља читавог Медачког цепа, убијали цивиле. На крају крајева

безмalo да нису ни одговорни. И то по-
казује да Хашког трибунал ниједног се-
кунда, ниједног тренутка није разми-
шљао о праву и правди. Размишљали
су искључиво о политичком опортунитetu
и о томе како и на који начин да
помогну својим политичким пријате-
љима на терену овде у Србији и ма баш
ништа више”, истиче Александар Ву-
чић.

Он ипак не жели да унапред говори
ко се све може појавити у улози сведо-
ка одбране на суђењу лидеру српских
радикала.

„Не желим да говорим сад о сведо-
цима одбране. За нас, тим одбране
доктора Војислава Шешеља је најва-
жније да у потпуности буде разорена
политичка оптужница и да сведоци оп-
тужбе буду апсолутно дискредитовани
и да буде јасно да они ништа нису прав-
нички ни могли да учине против Воји-
слава Шешеља, а ни суштински, и мис-
лим да то за сада господину Шешељу
изванредно иде од руке. А, отом по-
том, о сведоцима одбране. Уосталом,
доктор Шешељ је већ више пута рекао
на суђењу да је питање да ли ће он уоп-
ште изводити сведоке одбране пошто
сматра да је са сведоцима Тужилаштва
толико и тако успешно завршио, што ја
мислим да сви сматрају на такав начин
да би он морао да добије одмах ослоба-
ђајућу пресуду”, наглашава Александар
Вуčiћ.

Члан Тима одбране лидера радикала Огњен Михајловић:

Рат који добија др Војислав Шешељ

- Шешељ ће њобиједићи и њонизићи хашки трибунал..
- Највише боли чињеница да је држава Србија учинила апсолутно све да Хашко? тужилаштву достави и најнепотребнији папира који затраже, а ми још нисмо добили ни један документ који смо тражили, а на то имамо право. У оквиру некадашње заједнице Србије и Црне Горе основан је Савет за сарадњу са Хашким трибуналом и морам да вам кажем да смо ми, чланови тима за одбрану др Војислава Шешеља, у небројено тројица од овог Савета тражили документацију коју поседују и коју су дужни да нам уструју?. Међутим, уместо да нам доставе сва документа на која имамо права, они нам предају тек неке штуре извештаје, на минималном броју страница и после дужаког временског периода. Прођу месеци од момента када смо нешто тражили да би на крају добили било какав одговор

Пише: Драган Павловић

Народни посланик и високи функционер Српске радикалне странке Огњен Михајловић један је од 30-ак истражитеља тима одбране Војислава Шешеља. Његов посао је веома сличан оном који обављају истражитељи Хашког тужитељства, али Михајловић каже да су разлике између ова два „тима“ као небо и земља.

– За разлику од хашких истражитеља који су и те како добро плаћени, чланови Тима одбране не спроводе истрагу због новца и зараде већ ради откривања истине и како би нашем лидеру помогли да докаже да је реч о политичком суду.

• Није вљада да не добијате ни динара?

– Да ли је доволјно да вам кажем да је тим одбране Момчила Крајишника за тај посао добио око два милиона долара, а Шешељу није исплаћен ни цент. Председавајући већа, Жан Клод Антонети, обећао је да ће судско веће решити проблем плаћања Шешељевих правних саветника, али до данашњег дана ништа није учинио. Преведено на обичан језик, јасно је да он као председавајући Судског већа заправо избегава да донесе ту одлуку, мада то може да учини само са једном уредбом. Међутим, свесно и намерно бежи од одговорности.

• Сматрате да је у питању манипулација Судског већа?

– То је више него јасно. На први поглед, све у Хашком трибуналу изгледа

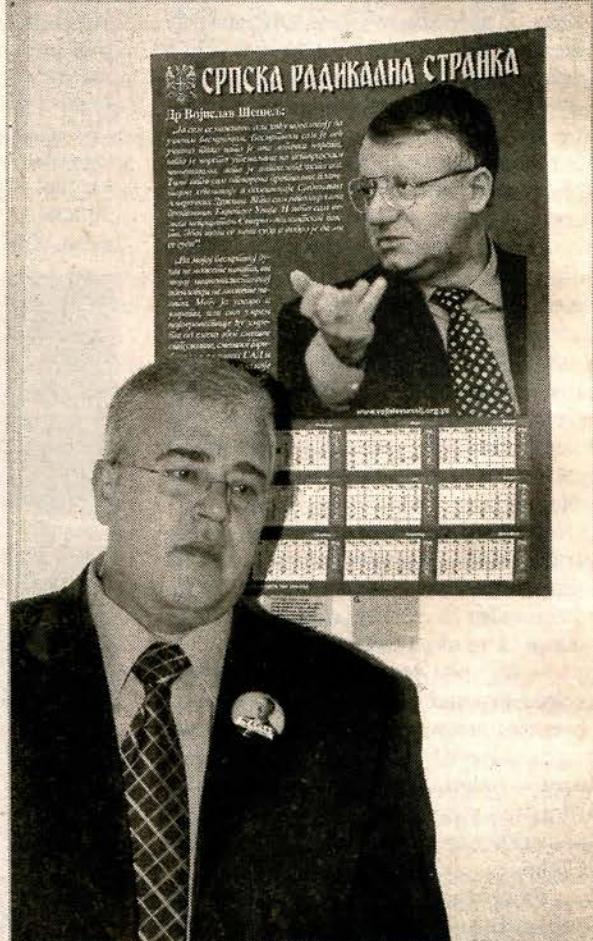
правно, али у том суду нема ни права ни правде јер се до апсурда доводи крајње једноставно питање које има још једноставнији одговор: „Одакле новац човеку који се сам брани?“

• Ипак, многи ће рећи да је председавајући Судског већа, судија Антонети, веома љубазан и предупредљив према др Војиславу Шешељу?

– Пажљивим посматрањем свима је јасно да је само реч о добро глуми и маски, а најбољи доказ је управо чињеница да он не жели да одлучи о захтеву да се др Шешељу плаћа одбрана како се поступало у свим осталим случајевима пред Трибуналом.

• Колико Вам у прикупљању доказа помаже држава Србија?

– Највише боли чињеница да је држава Србија учинила апсолутно све да Хашког тужилаштву достави и најнепотребнији папира који затраже, а ми још нисмо добили ни један документ који смо тражили, а на то имамо право. У оквиру некадашње заједнице Србије и Црне Горе основан је Савет за сарадњу са Хашким трибу-

налом и морам да вам кажем да смо ми, чланови тима за одбрану др Војислава Шешеља, у небројено прилика од овог Савета тражили документацију коју поседују и коју су дужни да нам

уступе. Међутим, уместо да нам доставе сва документа на која имамо права, они нам предају тек неке штуре извештаје, на минималном броју страница и после дугачког временског периода. Прођу месец од момента када смо нешто тражили да би на крају добили било какав одговор.

Навешћу вам само један пример. Недавно смо тражили извештај који се тиче једног сведока, а за који смо знали да располаже Савет за сарадњу са хашким трибуналом. Међутим, уместо конкретних података добили смо одговор на непуне две странице у коме је све што јебитно било прецртано црним фломастером. Једино што смо из тих папира могли да сазнамо јесте где је и када рођен тај сведок и ништа више.

• Можете ли рећи када је основан Тим за одбрану доктора Војислава Шешеља и нешто више о члановима тог тима?

– Тим за одбрану др Војислава Шешеља је формиран по одласку др Шешеља у Хаг, броји 30-ак чланова и подељен је на истражитеље и правнике. Јасно, то није стриктна подела, зато што у тиму има и других људи, зависно од стручне области због које су ангажовани. Веома је важно нагласити да овај тим функционише потпуно волонтерски.

• У чему се састоји посао истражитеља?

– То је посао откривања истине. Контактирамо са људима на терену, очевицима разних догађаја, или онима који знају нешто о догађајима који се стављају на душу доктору Шешељу. Али, морам да кажем и подвучем да, без обзира што Шешељ нема никакву подршку ове државе, а никада на њу није ни рачунао, др Шешељ има подршку народа и то са обе стране Дрине. Понављам да имам и више разумевања, тј. сарадника него што сам очекивао. Заправо, разговарао сам са онима са којима сам желео да разговарам, и сви ти људи су били више него предурељиви. Сви хоће да помогну.

• Можете ли још нешто више рећи о послу истражитеља у Тиму одбране др Шешеља. Како долазите до свакога?

– Испочетка смо ми контактирали људе за које смо знали или чули да могу да помогну у одбрани др Шешеља, али и у утврђивању не хашке већ праве истине. Међутим, како је време пролазило, почело је да нам се јављају све више и више људи. Јасно, међу тим потенцијалним сведоцима има и оних који нам јако пуно могу помоћи, који су директно везани за тему из оптужнице, али има и оних који су једноставно

Оптужбе за Сарајево

• Ви сте у групи истражитеља одбране који се баве оптужбама за регион Сарајева?

– Тај део оптужнице је сачињен тако да не постоји ни једна конкретна чињеница, а камоли доказ. Због тога је овај део оптужби веома лако истражити. Родом сам из тих крајева, па већину људи који се помињу лично познајем.

учествовали у рату и сада мисле да могу да допринесу одбрани др Шешеља својим сазнањима.

• Као истражитељ, ви их обиђете и они вам испричију оно што знају? Шта онда?

– После тог разговора који обаве истражитељи, на сцену ступају наши правници из тима, оцењују које је то сведочење најбоље, које сведочење на најбољи начин може да расветли догађаје због којих је др Шешељ оптужен. Али пошто имате конкретан пример, лако је и лајку да процени да ли је тај човек битан или не. Дакле, ствар је у суштини једноставна. Радимо исто оно што раде сви правни тимови на свету. Само што за разлику од њих ми нисмо плаћени и драго нам је што нисмо плаћени.

• Претпостављамо да и Тим одбране брифује потенцијалне сведоце?

– Шта значи то да брифујемо?

• Припремате их за свеодчење?

– Ми не припремамо сведоце и то је она основна, кључна разлика између истражитеља Хашког трибунала и Тима одбране др Војислава Шешеља. Тужилаштво чини све да сведоцима утвди у главу, научи их шта треба да лажу на суду, а ми једино покушавамо да се на суду појаве они сведоци који ће веро-

достојно, без и једне лажи посведочити о неким догађајима.

• Да ли се дешава да неко ко је сведок одбране буде тражен од Тужилаштва хашког трибунала?

– Тих случајева је много само зато што је Хашки трибунал у спрези са домаћом издајничком влашћу која на сваки начин покушава да застраши и обесхрабри сведоце да се појаве и кажу истину на суђењу др Војиславу Шешељу. Последњи у низу тех догађаја одиграо се априла ове године када је полиција МУП Србије упала у кућу Александра Гајића, потенцијалног сведока одбране др Шешеља. Припадници Интервентне бригаде наоружани дугим цевима упали су као фурије у кућу у којој су у том тренутку сем Гајића били и његова кћерка и син са девојком. У дворишту је био њихов кућни љубимац, пас кога је полиција хтела одмах да устрили, а када се томе побунило Гајићев син, ови специјалци су му ставили цев пиштола у уста као у најјефтинијим вестерн филмовима. Због свега претрпљеног деца су и данас у великом стресу.

• Како је прошао Александар Гајић?

– И сами можете да претпоставите да он није прошао ништа боље. Током хапшења полиција се према Гајићу по-

Посао мора да се заврши

• Ви сте народни посланик у Скупштини Србије, али такође и директор издавачке делатности у Српској радикалној странци. Много радите.

• Како успевате?

— Никако. Здравље је почело да ми отказује, али ја писам битан у овој причи. Битно је да се ова ствар истера до краја, јер једноставно припадам тиму који је направио и васпитао, ако тако могу да кажем, др Војислав Шешељ. Посао којег се прихватили мораши да завршиши и ја бих се осећао лоше ако ову ствар не истерамо до краја.

нашала изузетно грубо и прекршила је све могуће цивилизацијске норме. Ударен је кундаком у пределу кичме, мада је само неколико дана раније изашао из болнице где је оперисао управо кичму. У полицију је доведен буквально у полусвесном стању и тамо су одмах почели да га испитују, па је чак и два пута приклучен за директор лажи. Јасно, није имао права ни на адвоката, па чак ни на један телефонски позив. Међутим, правник Петар Јођић који је члан нашег тима за одбрану др Шешеља, ипак је успео да га пронађе и да интервенише у полицији. После тога је Гађић превезен у Ургентни центар где су му констатоване бројне повреде.

• Гађића полиција терети да је бацио бомбу на стан новинара „Времена“ Дејана Анастасијевића?

— Да, полиција га је ухапсили зато што наводно постоје неке индиције да је подметнуо бомбу том новинару, али како је могуће да вас полиција ухапси само на основу индиција, а да вам претходно не дозволи да сами одете у полицију и без икаквих проблема дате исказ. Међутим, јасно је да то полицију

није ни мало занимало. Овим су, заправо, желели да пошаљу поруку осталим Шешељевим сведоцима.

• Значи ли то да има још таквих случајева?

— Притисци на потенцијалне сведоце Војислава Шешеља су такорећи свакодневни. Постоје и они директни, као и они индиректни упућени члановима породице. Уосталом, много тога је и објављено у књизи др Војислава Шешеља „Или Карлин сведок или смрт“. У тој књизи је обраћен велики број таквих примера, а све се чини по истој матрици. Приступа се људима за које се мисли да лако могу бити сломљени. Против тих потенцијалних сведока најпре се примени метод уцене, а онда следе покушаји поткупљивања.

• Како коментаришете наводе из књиге Карле дел Понте о њеном сусрету са тадашњим премијером Србије Зораном Ђинђићем?

— Овде морам да кажем да се и ови притисци на потенцијалне сведоце одбране др Шешеља заправо уклапају у

најновија сазнања објављена у књизи бившег главног тужиоца у Хагу Карле Дел Понте. У њеној књизи се јасно види какву је нечасну улогу у писању и подизању оптужнице против доктора Шешеља одиграо Зоран Ђинђић. Прочитали сте сви ону реченицу „Води га и не враћај га“. Дакле, потпуно је јасно да је Ђинђић и тадашњи османлијски режим све то урадио у сарадњи са Карлом Дел Понте која је дефакто била оруђе досманлија. Руси, наши велики пријатељи и савезници, покренули су недавно питање да се спроведе истрага о трговини органима српских жртава на Косову и Метохији, али мислим да би требало да се покрене и истрага правне заснованости тужбе против др Војислава Шешеља па и других Срба у Хагу.

• Вратимо се суђењу др Војиславу Шешељу. Један од занимљивијих детаља је и тај да он често у току претреса каже да му је у току дана стигао неки факс? Јел то заступа Тима за његову одбрану?

— Нема великог мудровања. Др Шешељ има права на факс апарат који се налази у судници и непосредно пред улазак у судницу ти документни стижу, шаљемо их из Београда. А, пошто је он човек великог капацитета, њему је доволно тих пар минута пред улазак у судницу да све то прочита, хронолошки среди и употреби. Дакле, то тако функционише зато што смо имали случајева да смо др Шешељу послали нека документа у Притворску јединицу у швешинген, међутим, он би их добио са великим закашњењем, два три дана касније. Вероватно им толико времена треба да би сваки тај документ превели, али, на крају крајева, и то је један од суптилних начина да се онемогути одбрана доктору Војиславу Шешељу. Зато је и комуникација преко факс апарат, пред почетак суђења, заправо једна од ретких могућности да му нормално достављамо документацију потребну за унакрсно испитивање

сведока. Овде бих још желео да додам да је тактика курве Дел Понте и данас важећа, а то значи затрпати одбрану др Шешеља што већим бројем папира. А, кад и немају нешто ново, онда нам шаљу дупликате. Према томе, деси нам се да једну изјаву добијемо у четири примерка, а изјава је на 50 страница. Наравно, ми се у томе сназимо колико год можемо. За сада нам се нису додогиле неке грешке али, ето, објашњавам шта нам у ствари раде, јер је реч буквально о камионима непотребног материјала.

• Колико се пута дневно или недељно чујете са др Шешељем?

— Имамо могућност да се чујемо током целе недеље, а састанци се одржавају зависно од распореда његовог суђења. Ако је суђење пре подне, онда су састанци по подне и обратно. Углавном, Тим за одбрану му је на располагању током свих седам дана у недељи.

• О чему причате са њим?

— Та комуникација је двострана. У зависности који је сведок на реду, шта је у питању, тако се и деле задаци у Тиму и то функционише. Јасно, са доктором Шешељем разговарамо телефоном који никада не може да замени живу реч, али ми друге могућности немамо.

• Пет и по је година колико је Шешељ у Трибуналу, важи да је добро расположен. Оно што обични гледаоци виде током преноса, да му се на лицу чита неко задовољство, да је задовољан како себе брани. Какав је ваш утисак?

— Прво, сви морају да схвате, а мислим да су то и схватили, да се у случају др Шешеља не ради о обичном човеку. Значи, није он имун од обичних људских патњи, али то је човек који је посвећен свом циљу, и ја бих га назвао последњих живим идеалистом, барем међу Србима. И њему је било веома битно да оде у Хашки трибунал, порази га и тако одбрани пре свега српске добровољце и читав српски народ који је страдао у овом рату, а страдао је пре свега од Американаца и њихових локалних експонената.

• Када је реч о видео записима, др Шешељ их је најпре одбио, а сада их је прихватио. Хоће ли ти записи доћи до Вас?

— Ти видео записи су, заправо, сувенири из његове прошлости. Он није одбио да их суд и тужилаштво еmitује у судници, али он ништа у електронској форми није прихватио да прима. Али, много је важније бавити се суштином тих видео записа јер они сами по себи ништа не говоре. Видели сте на примеру Вуковара, када је тужилац

покушао нешто да докаже само на основу једног инсертса. Он је покушао да докаже како је реч о неким четницима, добровољцима, а испостави се да је реч о људима из Територијалне одбране Вуковара који су у тим ратним условима сви били различито обучени, а поједине делове униформи декорисали по сопственој вољи. Значи, то је пример који не може да буде јасан ономе ко није учествовао у рату. Али, мени ти видео снимци су показали једну другу ствар коју нисам знао о др Војиславу Шешељу.

Његову моћ запажања. Он је приметио ствари које нико од нас не би приметио да то посматра данима. Ако се сећате прста на левој руци оног војника који говори онако узвишену о циљевима српства. Његово запажање о том војнику је само показало да др Шешељу и не треба нека посебна припрема за видео записе које је тужилаштво тако громогласно најавило, а заправо не представља апсолутно ништа, а најмање било какав доказни материјал.

• Како ви као члан тима за одбрану Војислава Шешеља коментаришете ослобађајућу пресуду Рамушу Харадинеју?

— Укратко и најсажетије, а најистинитије — криминалци су ослободили криминалаца. Или још боље: криминалци су ослободили ратног злочинца. Харадинај је пуних уста рекао да је његова одбрана коштала девет милиона долара, а поуздано знам да је седам милиона од тих девет дао Хашком трибуналу. Те паре су завршиле међу запо-

сленима у трибуналу. А два милиона је коштало да се да жени Тонија Блером. Показало се да су застрашивана и убијана сведока који су могли да сведоче против овог шиптарског терористе и убице заправо рађена бесплатно и волонтерски.

• Колико ће евентуална победа српских радикала на изборима у Србији променити нешто у односу на Хашки трибунал?

— Чим српски радикали дођу на власт, више ниједан Србин неће отићи у Хаг. Где да иде, коме да иде и какву правду да очекује? Довољно је ово што се жртвовао др Војислав Шешељ. Он им је све рекао шта је имало да им се каже. И то је ствар на којој ће будуће генерације, и то не само у Србији, да расправљају на правним факултетима, то ће бити класичан предмет на свим правним факултетима који држе до себе. Ово није само победа, јер Шешељ није само победио Хашки трибунал. Доктор Шешељ је и понизио овај нелегитимни суд.

Етничко чишћење – озакоњени злочин

Срби у Хрватској никада нису били у горем положају

- Такође, имате хиљаде примјера узурпацијног насиља на некретнинама – запосједање стана, затим реамбулација катастра, чак пренос вриједности земљишта на неког другог, сјечу воћњака, гајева... Србима је на селу опљачкана сва имовина

Пише: Светозар Ливада

Проф. др Светозар Ливада, филозоф, социолог, историчар и демограф, последњих је година највећи дио свог времена и енергије посветио истраживању страдања Срба у Хрватској, о чему је написао и књигу „Етничко чишћење – озакоњени злочин”. Но, предмет његовог интересовања нису само страдања него и послијератна голгота кроз коју пролазе Срби у „лијепој њиховој”. Пресједник заједнице Срба у Хрватској у разговору за „Нови Репортер”, категорично тврди да „Срби у Хрватској никада у својој повијести нису били у горем положају. Чак ни у НДХ”.

Права само на папиру

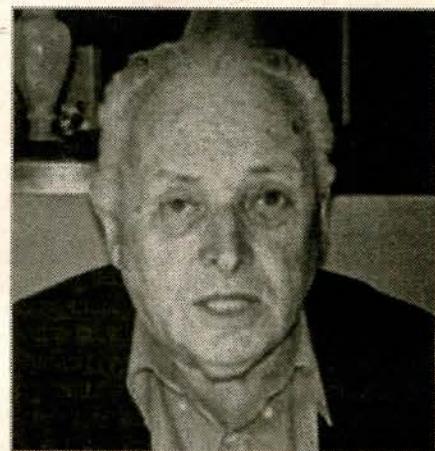
Срби су практично сад изван закона јер у Хрватској су све националне мањине сведене на једну трећину. То је класична ксенофобија – наставак расизма из Другог свјетског рата. Они су израдили монументални закон о националним мањинама, којим машу пред Европом, али га не примјењују. Друго, одузимањем стварског права Хрватска је Србе лишила елите, јер нико се у градове не враћа. Не враћа се ни у провинцијалне градиће где су инжењери, агрономи, лекари – имали друштвене станове. Даље, неколико десетака хиљада Срба изгубило је од једне до десет година пензију и власти то не враћају. Онда, изгласана је потреба да сви они који су радили у друштвеном сектору у Крајини добију тзв. конвалидацију – признава-

ње радног стажа, али се ни то у пракси не примјењује иако постоји законски основ. Уместо тога примјењује се узурпативно право.

Такође, имате хиљаде примјера узурпативног насиља на некретнинама – запосједање стана, затим реамбулација катастра, чак пренос вриједности земљишта на неког другог, сјечу воћњака, гајева... Србима је на селу опљачкана сва имовина.

Селективна обнова

Обишао сам 1.500 уништених насеља, од тога Срби су уништили 300 хрватских, али су зато Хрвати вратили четири пута више – 1.200. Ја сам о томе написао књигу и имам тачну представу колико је чега и где уништено. Хрватска насеља су сва обновљена и објекти враћени у првобитно стање, а Србима се обнављају само суджени габарити,

тако да се закидају и њихови будући наследници. Рецимо, кућа коју они обнављају има 30 квадратних метара. Често пута амбар му је био већи него кућа коју сада добија.

Стамбено збрињавање

У нашем народу постоји израз да се збрињава стока. Не можете ви збринути људе под немогућим условима. Тај облик збрињавања повећавање је куповне моћи државе. Људи су отишли одавде само са најлон кесицом и оставили не само кућу, него сви њену опрему. У једној кући може вити опрема вриједна једне четврти града: златнине, уметнице... Све је то остало. Пријемира ради, Загреб је протјерао 18.500 Срба. Њихови станови и све у њима остало је Хрватској.

Збрињавање је даље дискриминирано, јер у најбоље објекте, они збрињавају избегле Хрвате из Босне, који су такође, жртве

рата. Оно што остане компензира се Србима. И онда се љуте што неће да приме.

Највећи доказ пораза те обнове и повратка јесте то што је на почетку првог мандата Санадерове владе у којој је учествовао СДСС, било 14.000 жалби на обнову – што значи сваки трећи који се врати жалио се на обнову. На крају тог првог мандата било је 14.300 жалби. Значи, ништа се не рјешава.

Иначе, доминистар који рјешава та питања Србин је и кажу да је добар. Он је можда добар за себе. Покушао сам с њим да ријесим неке случајеве, али неће ни да ме прими, јер ја сам за њега, пошто критикујем владу, антисрбин, онемогућавам измирење.

Хапшења и суђења

Хрватска је на Интерполове листе ставила неких 4.000 Срба, а нигде их нију објавили, сваки Србин стрепи да дође овамо, јер ако дође они кажу да је на Интерполовој листи и ухапсе га. Знам десетине људи који су осуђени потпуно невини. Најмаркантнија осуда за мене је, Зорана Банић - жена која је у одсуству осуђена најприје на 20 година, па онда на 13 када је испоручена, па на десет и издружала је шест, а уопште није присуствовала том злочину нити у њеној пресуди има икаквог доказа за дјело за које је осуђена.

Оваквим хапшењима и суђењима хрватске власти продужавају етничко чишћење. Они су намерили да заврше српско питање у Хрватској као коначно питање. А најтрагичније је то што у томе учествују и неки Срби у тој коалицији.

Чињеница је да постоји неколико стотина хиљада Срба изван хрватског простора, док у Хрватској постоје њихове некретнине и разорени завичаји. Али они неће да се суоче с тим да је овдје био грађански рат.

Хрватска инсистира на Овчари као највећем злочину. То није тачно. Највећи злочин у Хрватској злочин је над Србима у селу Јанузи где је убијено 500 људи и одвезено у хладњачама. О томе постоји заштићени свједок. Међутим, нема ни једног јединог процеса за тај случај.

У Сиску је, од свих градова, убијено највише људи, али нема процеса, јер би био доведен у питање Ђуро Бродарац, шеф полиције у то доба. Тада је изрекао највећи цинизам, који сам прочитао, на рачун Срба: да су Срби тако неспособни да не могу ходати насипом Саве, па отклизају, онда им главе отпадају, а тијело оде Савом у Дунав.

Најчиšćiје етничко чишћење

У Хрватској је спроведено најчиšћије етничко чишћење које је игдје икада спроведено. Нападнута је топономастика – 52 топонима преноминирана су и нису враћена – највећи топоним је Вргин мост. У сваком том топониму уништен је идентитет свега што је живо и мртво тамо постојало. Гледајо сам како је кокошка са пилићима убијена. Онда је нападнут катастар. Па је извршен „књигоцид“. Мој пријатељ Хрват написао је књигу о уништавању књижног фонда. Особа која је написала напутак о томе како то треба уништавати награђена је прошле године поводом дана библиотекарства. Уништено је 100.000 књига – све што је латиницом и ћирилицом штампано негђе у Србији, сва марксистичка литература и сва антифашистичка литература; многе књиге чији су аутори Јевреји, мусимани, Руси. То је нека ксенофобија која захвата све са становништвом чисте расе.

Лажни бројеви о повратку

Говори се о броју 150.000 Срба повратника. Међутим, то није тачно. На иницијативу нас неколико, УНХЦР је одобрило средства да се научном методом дође до тачног броја повратника. Спроведена је репрезентативна анкета и према њој вратило се између 42.000 и 50.000. Од тога, откако су се почели враћати до 2002., када је анкета спроведена – умрло је 15.000. То значи да је сваки трећи умро.

Људи се не враћају јер се не осећају сигурно, не обнавља им се имовина.

Селективно им се издаје држављанство: једном члану дају, другом не и тако су разбијали породице. Људи

који су рођени овде не могу добити ни привремени боравак, иако им је потребна радна снага. Уместо тога увозе је из Румуније, Польске – осам хиљада таквих дозвола су дали.

На Хиљаде је оних којима пензија није враћена. Ниједан Србин – повратник није остварио пензију из основе пољопривредног осигурања, иако су годинама плаћали доприносе...

Прелазак у католичку вјеру

Тај проблем исто је трагичан. Постоји процедура покрштавања то се зове баптизација, то је један процес, али постоји и други процес – преноминација национализата. Хиљадама ћака у школама разредници су у дневницима промијенили националну припадност. Пред последње изборе долазили су ми људи, старци, жале се да су добили извадак за гласање и на њему пише Хрват.

Странка српских радикала је против уласка Црне Горе у НАТО

НАТО нова америчка терористичка организација

Смайрамо да смо џредуђо дозвољавали да нам други одлучује о судбини и да је ћрави џренућак да се ређрују снаге како овде у Црној Гори џако и у Србији које ће се супротставити судујући о чланству у НАТО. Знајајно излагање на окружном столову о уласку у НАТО савез или не имао је Владимира Вуковић које џреносимо инђегрални

Пише: А. Ковачевић

Даме и господо, учесници окружног стола „НАТО и Црна Гора – одбрана или окупација”, обратићу вам се у име Странке српских радикала и изнијети ставове моје странке по питању евентуалног уласка Црне Горе у НАТО алијансу.

На почетку бих се захвалио Српском народном вијећу Црне Горе на организацији овог окружног стола који је дошао у право вријеме, не би ли се народу у Црној Гори скренула пажња на, бићу слободан па рећи, проблем Црне Горе због тежње врхушке власти која по сваку цијену жели да гурне Црну Гору у ову интересно терористично-колонијалистичку организацију.

Не могу а да на почетку не изнесем неке чињенице којих се треба подсјетити а везани су за агресију 1999. године као најзбузнију акцију НАТО алијанса од њеног настанка до данас.

Хавијер Солана покренуо је 1999. године операцију „Милосрдни анђео”, коју је спровела Нато алијанса сијући 78 дана смрт и терор над Србијом и Црном Гором, тада Савезном Републиком Југославијом. Одлуку о нападу је, први пут мимо Савјета безбједности Уједињених нација, донио тадашњи генерални секретар НАТО-а Хавијер Солана.

Агресија под називом „Милосрдни анђео”, коју је прије девет година спровела НАТО алијанса, одијела хиљаде цивилних објеката, а као коначан резултат довела до прогона 250.000 Срба са Косова и Метохије. Ваздушна агресија је спроведена под изговором заштите људских права косметских Албанаца, мада је прави циљ, као што се то данас јасно види, био стварање такозване независне државе Косово или, тачније, прве НАТО државе на свијету. Након што су пропали преговори у Рамбујеу, кршећи међународно право

и знајући да би војна интервенција на Савјету безбједности могла бити спријечена ветом Русије, Солана је 23. марта 1999. наредио почетак ваздушних напада на СРЈ.

Напади су почели 24. марта а трајали су до 10. јуна 1999. године, када је Солана издао наредбу о прекиду бомбардовања. Истог дана је Савјет безбједности усвојио Резолуцију 1244, на основу које је на Космет упућено 37.200 војника КФОР-а из 36 земаља са задатком да чувају мир и осигурају безбједно окружење и повратак избеглица.

Остаће забиљежено да је 37 пута војно јача и 670 пута економски снажнија сила морала да се служи забрањеним оружјем, не презујући од цивилних циљева и жртава, како би побиједила у том срамотном рату.

Приликом НАТО агресије убијен је 1.031 војник, погинуло 2.500 цивила, од чега 78 дјеце. Рањено је 5.173 војника и полицијаца и око 6.000 цивила. Иако се не може тачно утврдити веза НАТО бомбардовања са порастом малких болести, у Србији и Црној Гори је све већи број оболелих и он већ премашује цифру од 30.000 годишње.

Висина штете коју је цивилним објектима починио НАТО приликом бомбардовања СРЈ износи 110 милијарди долара. Операција „Милосрдни анђео”, или у преводу на наше искуство „Анђео смрти”, осим што је одио хиљаде људских живота, разорио је и опустошио српску привреду, уништивши или оштетивши 515 привредних, инфраструктурних и других цивилних објеката, па чак и 23 манастира и 31 цркву.

Сигуран сам да су ратне страхоте из 1999. године прилично оставиле трага у сјећању грађана Црне Горе, тако да било каква прича о уласку Црне Горе у НАТО не може бити озбиљна уколико у њу није укључено јавно мњење, односно обични грађани, који на крају и треба да донесу одлуку.

Жалосно је како неки сматрају да народ по овом питању не треба питати ништа, иако ће животи обичних грађана у ситуацији да Црне Горе уђе у НАТО највише бити изложени опасности. Замислимо само младића из Црне Горе који, рецимо, у Авганистану ратује са Талибанима за америчке интересе. Ово кажем јер је у Авганистан Америка улетјела да би могла под повлаштеним условима да краде авганистанску нафту, узгаја опијум и производи хероин и контролише огромне количине воде које се налазе у тој земљи. Од овакве ситуације народ и држава Црна Гора не би имали ништа, чак би и овог војника којег би дала на располагање алијанси за ризичне акције плаћало до маће министарство одбране.

А да не причамо о масакрима које НАТО војници праве по Ираку, где у акцијама страдају искључиво цивили, а у којима би црногорски ћетићи, уколико Црна Гора уђе у НАТО, учествовали као војници који спроводе терор над недужним народом на његовој земљи за туђе интересе. Лако ћемо се сложити да ово звучи страшно, а све то чека наше грађане уколико дозволе улазак Црне Горе у алијансу која све

више подјећа на трупе Њемачког Рајха за вријеме Другог свјетског рата.

Ми, српски радикали, сматрамо да су грађани Црне Горе против уласка у НАТО, јер ову војну алијансу доживљавају као непријатељску војну силу, и према истраживању које смо недавно спровели чак 65% грађана Црне Горе би на евентуалном референдуму гласало против њеног уласка у НАТО алијансу.

Имамо примјер из нашег окружења, конкретно Словеније, која је у НАТО пакту а чији је народ био анти-натовски расположен. Када је био референдум, словеначке власти су дошли на идеју да споје референдум за НАТО и ЕУ, и тако спровеле оно ка чemu су тежиле а због чега је сада држава Словенија на губитку и због чега испашта народ.

Такође и Чеси су имали проблема са расположењем народа по питању уласка Чешке у НАТО алијансу, па су чешке власти биле приморане да без референдума и на вештачки начин праве скупштинске већине и тако приступе НАТО савезу.

Нама у Црној Гори остаје да видимо какав сценарио је припремила наша власт, а све наводи на то да се спрема чешки метод, јер на референдуму никада неће проћи идеја која је само у главама оних који дугују услуге белосвјетским дипломатама који су их задужили на референдуму када су правили приватну државу.

За нас, српске радикале, од изузетног је значаја да се покрене дебата кроз коју би се грађани на прави начин информисали и едуковали о свим лошим ефектима евентуалног црногорског приступа једном војном савезу какав је НАТО. Не треба пуно памети да се закључи да би Црна Гора веома брзо постала војно, економски и политички потпуно зависна земља, без свог суверенитета и потпуног интегритета. Један такав аранжман би само погубно дјеловао на ионаку крхку економију, што би се одразило на лош стандард грађана.

Симптоматично је то да је влада Црне Горе скоро опредијелила средства у износу од 40 милиона евра за потребе Министарства одбране, иако је послије распада државне заједнице величина црногорске армије одређена у складу са стандардима НАТО. Стога са разлогом и на овом окружном столу треба поставити питање: за коју се то војску издваја позамашна сума новца, или, боље речено, ко су ти људи који сједе у Генералштабу војске, који би формацијски требало да има највишег официра у чину бригадног генерала. Али Војска Црне Горе на свом списку

има позамашан број генерала и виших официра, дакле неопходно је издвојити велика средства само за њихове плате.

Наравно, дио средстава се мора опредијелити и на модернизацију и увођење новог оружја које производе западне земље а све је то тиха кампања и предворје уласка Црне Горе у НАТО. И тако док се арсенал који посједује Војска Црне Горе уништава, са друге стране се већ купује оружје које је по својим карактеристикама чак и горе од оног које се избацује из употребе. Подсјетимо се само на који начин се уклања систем СТРИЈЕЛА, који је по својим карактеристикама пандан најбољим западним системима за ПВО за циљеве на висинама од 5000 м. Да не причамо на који начин су изрезани у старо гвожђе тенкови итд.

Надаље, за нас српске радикале свим је логично питање колико једна минијатурна земља као што је Црна Гора може активно учествовати у доношењу одлука у савезу какав је НАТО, када рецимо у неким ситуацијама ни једна Велика Бријтанија или Француска, не буду питане за војне потезе које на свјетском плану повлачи САД. Због тога се чини да се тим аранжманом губи и идентитет земље.

Због чега нико из власти не призна колико ће тачно коштати то чланство у НАТО и чега су се све морале одреди земље некадашњег источног блока које су сада чланови НАТО пакта када се зна да годишње чланство има своју цијену а да цијена расте са активним учествовањем трупа, које је обавезно, у разним војним мисијама које сам већ поменуо и онима које тек треба да се десе, напр. евентуална интервенција у Ирану или Сјеверној Кореји.

Због чега нико не призна о ситуацији да за америчког војника који се налази у Црној Гори не би важили наши закони већ закони његове земље, што је одређено законским регулативама које би држава Црна Гора морала потписати. Домаће правосуђе би било свезаних руку када је у питању страни војник у нашој земљи који може да ради све и свашта а да не можеш да му судиш. Зар овај примјер није аларм да у таквој ситуацији држава и њени апарати губе смисао постојања.

Сервиси и слуге идеје Црне Горе у НАТО савезу су редом поборници либерално-демократске и квазисоцијалдемократске идеологије и медијски су врло експонирани, што само по себи значи да друга страна нема право на противаргументе који би утицали на обичне грађане. Ти и такви су данас на најзначајнијим мјестима у науци, политици и медијима одакле несметано и

ефикасно воде кампању за приступ Црне Горе НАТО савезу. Њихови иступи су еклантантни пример арганизације у којима су они самопрекламовани експерти за стратешка питања и на тај начин продају маглу у виду сасвим препознатљиве идеологије која нас, нажалост, прати задњих 20-ак година.

На овај начин је на сцени пропагирање тоталитаризма који се надвио над свима нама и пријети да нас баши у бездан варварства из ког се не излази. Јер бих волио да чујем некога да каже да оно што се тренутно ради у Ираку није геноцид над једним сиромашним народом који воли своју земљу а која је постала протекторат и полигон за испробавање модерног ратовања.

Ми српски радикали и на овом мјесту желимо да скренемо пажњу да оно што је тренутно на сцени по њиховом питању а што спроводе разноразни олигарси из власти и њихови прирепци најобичнија лаж и обмана. По нашем мишљењу НАТО алијанса није ништа друго него западна војна сила створена да окупира суверене земље. Тренутни циљ НАТО пакта јесте угрожавање безбједности Русије. Као такав тај савез има изражен антирусски и антисрпски став који се најбоље огледа у тежњи Америке да спријечи Москву да преко Србије расцијепи сада јединствени фронт НАТО који окружује Русију са свих страна.

Сматрамо да смо предуго дозвољавали да нам други одлучује о судбини и да је прави тренутак да се регрутују снаге, како овде у Црној Гори тако и у Србији, које ће се супротставити сулудој идеји о чланству у НАТО. Треба јавно рећи да је то савез који се директно мијеша у унутрашње ствари нама братске државе Србије, стварајући на њеној територији квази државу. То директно значи нестабилност и угрожавање безбједности на Балкану и на прави начин демистификује сам карактер те интересне организације. У последње вријеме се упорно прича о томе како НАТО све више постаје политичка а све мање војна организација који доноси са собом демократију, људска права и право. То, наравно, није тачно, она је одувијек била и војна и политичка организација која обично грађанину пружа лажну слику процеса тобожње трансформације из војног савеза у миротворну политичку организацију.

Наравно, тешка је лаж и то да у НАТО-у Америка све мање доминира а да је све више организација са мултилатералном структуром. НАТО је увијек био и биће док буде постојао оружје Америке којим се служи према својим потребама и увијек са изговором.

Стенограм разговора некадашњег премијера Србије Ђинђића и Карле дел Понте

Склоните ШЕШЕЉА

• На саслушку у Лугану 14. августа 2000. Зоран Ђинђић и Карла дел Понте договорили ко мора бити испоручен у Хаг

Склоните Шешеља из Србије!, захтевао је Зоран Ђинђић од Карле дел Понте на неформалном састанку који је одржан 14. августа 2000. у швајцарском граду Лугану. Овај сусрет вероватно није био први, али је свакако један од најзначајнијих који су имали покојни српски премијер и тадашња тужитељка Хашког трибунала. Наиме, према транскрипту разговора са овог сусрета, управо тада је договорено ко се мора испоручити Трибуналу и зашто.

Карла Карла дел Понте: Дакле, слажемо се око ових приоритета.

Зоран Ђинђић: Да. Који је по вама приоритет Војислав Шешељ?

Карла дел Понте: Ви ћете најбоље сагледати ко ће новој власти сметати, па ћemo на ваше предлоге увек одговарити позитивно. Свима је превасходан циљ да у Србији, за ваше владавине (мисли се на ДОС, прим. аут.), буде мирно и без великих политичких потреса. Уколико радикали ремете политичку ситуацију, нека Шешељ буде на удару, а ваши правници нека усмере оптужници у жељеном правцу.

Зоран Ђинђић: Они (СРПС) су агресивни и непредвидљиви. Са социјалистима се лако може изаћи на крај јер су се многи већ дистанцирали од Милошевића. Зато Шешељ мора бити у Трибуналу.

Непозната особа: Ви у Србији сте запалили Европу, хоћете да господарите целим Балканом. Милошевића морате да доведете и поставите где му је место, јер се у противном Американци неће смирити. Пре поласка имао сам разговор са госпођом Олбрајт и знате шта је тражила да вам пренесем, господине Ђинђићу. Србију требе обезглавити и све који су се упротивили НАТО савезу треба процесуирати без пардона. То су њене речи.

Карла дел Понте: Трибунал мора да функционише као међународни суд

На истом
задатку
елиминисати
др Шешеља

који су створиле Уједињене нације и зато по преузимању власти не смете да имате милости према политичким противницима. Вук Драшковић је takoђе заслужио да се нађе као оптужени, али Американци не дају да седне на оптужничку клупу. Његова гарда је много зла нанела у Херцеговини и у Босни. Политичко руководство Србије биће оптужено за „удруженi злочичничи подухват“ и од понашања појединачца зависиће да ли ће бити сведоци Тужилаштва или се уопште неће појављивати као оптужени. Када преузмете власт, а то је готова ствар, јер су Американци решили да иду до краја, па ако треба и да НАТО војском окупирају целу Србију, вами ће бити задатак да тајне архиве одмах приграбите и проследите америчкој амбасади, као и печате и деловодне протоколе јер се неке ствари морају монтирати да би се оптужени довели у безизлазну ситуацију. Такође треба синхронизовано, са

оперативцима ЦИА и МИ6, преузети даноноћно праћење свих који су радили у војној и цивилној безбедности. Александар Васиљевић, Недељко Божковић, Ада Томић, Јовица Станишић, Френки... Код Шешеља ће бити проблем зашто га оптужити, јер није био у власти када су се водили ратови и не може се окривити за командну одговорност.

Зоран Ђинђић: Шешеља треба трајно склонити из Србије јер је он зло за државу и народ! Његова упорност и бруталност угрозиће нашу власт. Он никада неће престати да се залаже за велику Србију, па ће односи са суседима увек бити затегнути. Он је напоправљиви не националиста, већ шовиниста.

У том тренутку у просторију улази Ричард Меј.

Карла дел Понте: Радује ме што сте дошли. Сер Ричард Меј је желео да упозна перспективног политичара из Србије.

Ричард Ричард Меј: Драго ми је што смо се упознали, господине!

Сви на суд!

У другом наставку разговора између Зорана Ђинђића и Карле дел Понте судија Ричард Меј поручује да се мора судити политичком, војном и полицијском руководству Србије.

Београд - На неформалном састанку који је покојни премијер Зоран Ђинђић 14. августа 2000. имао с бившом тужитељком Хашког трибунала Карлом дел Понте у једном моменту у разговор се убацио и некадашњи судија у Трибуналу Ричард Меј. Ово је био први и последњи сусрет Ђинђића и Меја, док се са Дел Понтеовом састајао још неколико пута, управо због његовог инсистирања да се што пре изруче сви они Срби за које постоје докази да су ратни злочинци.

Ричард Меј: Колегиница Дел Понте вам је сигурно већ објаснила значај привађења Слободана Милошевића, јер он као представник државе мора бити одговоран за све страхоте које су преживели народи у бившој Југославији.

Зоран Ђинђић: Уколико радикали ремете политичку ситуацију, нека Шешељ буде на удару, а ваши правници нека усмере оптужницу у жељеном правцу.

Зоран Ђинђић: Шешељ треба трајно склонити из Србије јер је он зло за државу и народ!

Милошевић је диктатор, вешт је и превртљив, упоран у реализацији својих планова.

вији. Међународни кривични суд за бившу Југославију разликују се од трибунала у Нирнбергу и Токију, у којима се судило злочинима нацизма. Ови трибунали су имали надлежност над појединцима и злочиначким организацијама и било је лакше одлучивати и доносити адекватне пресуде. Хашки трибунал има надлежност само над приватним лицима, али се, признајете, лична одговорност тешко може дистанцирати од друштвених или страначких.

Ми смо у разговорима с представницима америчке и других администрација донели основне смернице рада Трибунала и, признали или не, мора се судити српском политичком, војном и полицијском руководству Србије. Правни заступници Америке су заинтересовани за Слободана Милошевића јер сматрају да је он започео ратове у бившој Југославији у циљу стварања велике Србије и да се испречио америчким интересима на Балкану.

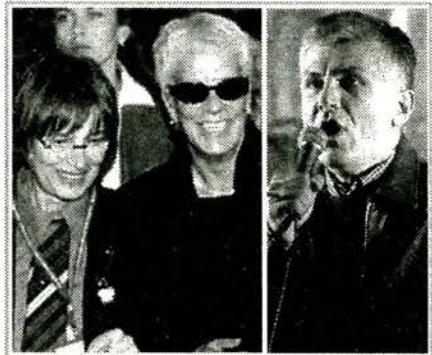
Зоран Ђинђић: Да, то ми је јасно!

Ричард Меј: Какво ви мишљење имате о Слободану Милошевићу, више као човјеку, а мање као политичару?

Зоран Ђинђић: Милошевића више познајем као политичара пошто смо неколико пута разговарали о будућности Србије. Приватно мало знам о њему, осим да је у браку са предсједништвом ЈУЛ Миријаном Марковић, која има огроман утицај на њега лично, али и на политичке прилике у земљи. Има двоје деце, Марију, која држи телевизију која емитује забавни програм, и Марка, за кога имамо податке да се уплео у криминал око цигарета, бензина и друге акције робе.

Као политичар за Милошевића бих рекао да је вешт и превртљив, да не полаже много на обећања и да је упоран у реализацији својих планова. Он је диктатор и зато се не може проценити како ће реаговати на губитак слободе и улогу која ће бити депримирајућа у сваком погледу. Неспорно је знао да манипулише људима из свог окружења, али последњи резултати рада наших доушника говоре да му многи некадашњи сарадници окрећу леђа.

Јовица Станишић месецима не разговара с њим, Александар Васиљевић

је спреман да га оптужи за све недаће у прошлым ратовима. Павковић је војник од великог његовог поверења, Владимир Лазаревић ћута и чека расплет, Милан Милутиновић и Драгољуб Ојданић су више наклоњени опозицији, Никола Шаниновић је тврдог убеђења да је политика Милошевића била једина исправна, док полицијска структура – Сретен Лукић, Рођа Ђорђевић и Гури – засад седи на две столице. Вељко Кадијевић и Благоје Ачић се не експонирају, Томислав Симовић је резервисан.

Ричард Меј: Имам податак да су родитељи Милошевића склони суициду и да су подизали руку на себе?

Зоран Ђинђић: Да, то је тачно!

Ричард Меј: Срби су склони митоманији и величању прошлости. Још за време студентских дана на Оксфорду имао сам неке колеге из Југославије и многи од њих су напамет знали народне песме о српским јунацима. Митови и легенде прате многе народе кроз историју и доказано је да ако властодршци хоће да их ослободе тог веровања, онда су резултати никакви.

Убити људе који су предодређени за легенду јесте пропаст за оне који то чине. Че Гевара је убијен па је после смрти постао мит, не само за кубански народ него и за цео свет. Постао је симбол отпора неправди. На другој страни ми, Енглези, смо после дугогодишње робије пустили Манделу из заточеништва и уместо да постане обичан противник мањинском народу у Јужноафричкој Републици, он је постао симбол свих угрожених црнаца на планети.

Изоловати Шешеља

Зоран Ђинђић: Шешељ ће бити наш највећи проблем по прузимању власти и зато га треба трајно изоловати од догађаја у Србији. Колику робију предвиђате за некога ако се зна да је учествовао у удруженом злочиначком деловању које је имало за циљ насиљно претеривање хрватског, мусиманског и другог несрпског живља у циљу стварања велике Србије?

Ричард Меј: Проучио сам деловање Шешеља и мислим да се ради о човеку који је преко главе претурио многа робија и који важи за веома доброг познаваоца права. Нажалост, вероватно нећу бити у могућности да пратим процес Војиславу Шешељу пред Трибуналом.

Шиптари би требали бар толико да знају да се присвајањем српских јунака не може стварати своја историја, или бар не на оним местима где се историја добро познаје

Скендербег, српски јунак

- Папа Benedetto XVI, примио је поклон у облику малене бисте Скендербега из руку муслимана Фајмира Сејдију, илегалног предсједника српске покрајине Косова и Метохије. Ово у сваком случају не би било чудно да паши у ватиканском архиву нема документе који прецизно говоре о шоме које зајраво био Скендербег (1403-1468)

Пише: А. К.

Пако је, у ствари, био Сендербег кога Шиптари свуда истичу као свог јунака и своју најзначајнију личност. Истина је да је ова историјска личност била присиљена да се са православља покрсти и прими католичку вјеру у вријеме папе, Пио други, који му је ово ставио као услов да добије материјалну помоћ од Свете стопице.

Скоро већ два вијека се полемише о личности Скендербега, његовог српског или албанског поријекла. Према енциклопедији *Zanichelli* (издање 1992-2007.) Скендербег по имену *Giovanni Castriota*, је албански херој. Али право поријекло и историјски пут ове личности је другачији од онога што пишу у овој енциклопедији, од онога што говоре Албанци и онога што је папа *Ratzinger* истакао као везу његовог презимена са српским поријеклом.

Истина је да је споменик Скендербегу, највећем албанском хероју свих времена, у ствари, споменик Ђурају Кастројотићу, такозваном Скендербегу, Ђурају (*Giorgio*), син Јована (*Giovanni*) Кастројотић (*Castriota*), како се наводи у пomenutoj енциклопедији *Zanichelli*, постао је славан јер је одбрано град Кроја од напада Турака. Кастројотићи су били славна породица српског племства из неког ранга, поријеклом из Кастрата недалеко од градића Кукеш. Први Кастројотић који је ушао у историју био је Бранило, извесни господин из Канина у периоду око 1369. капетан српског принца Александра у Валони, око 1356. Његов син Павле (*Paolo*) имао је у посједу два села близу Добра, а његов син Јован (*Giovanni*), 1407-1438, звани Иван, проширио је своје посједе освојивши Дебар, Маџу, Курбин и Ишем. Његова жена Војислава била је ћерка српског господина по имениу Полог. Они су имали четворо дјеце: Станица, Репоша, Константин и Ђурај (*Giorgio*). Принц Јо-

ван је био принуђен да постане турски вазал и да своје четворо дјеце у заробљеништво султану Мухамеду II 1426. Турци су превели на ислам његову дјецу и претворили их у јањичаре. Остали су живи само Ђурај и један од Станичних синова, по турском имену Хамза. Због војних заслуга које је Ђурај привриједио, Турци су му доделили име Искендер (Александар) Бег (Велики), као сјећање на Александра Великог. Ово име Искендербег, добило је свој славенизирани облик Скендербег, Ђурај Кастројотић, или и Ђурај Ивановић (сва имена потпуно јасно, српског поријекла, осим Скендербега које је турског поријекла).

Након велике победе 3. новембра 1443. када су Срби однијели победу над Турцима код Ниша, родни град Константина Великог, Ђурај Кастројотић напушта јањичаре и султана, одлази у утврду у Кроји где организује отпор против Турака. У његовој војсци осим Срба налазила се и неколицина албанских војника. Базирајући се на њиховом присуству у војсци Кастројотића, Албанци су га прозвали Скендербегом, њиховим националним херојем.

Тако је највећи херој Албанаца и читава прича око албанског поријекла, заправо Србин.

Сестра Ђураја, такозваног Скендербега, удала се за Стефана Чарнојевића, док њен син Јован оженио ћерку Лазара Бранковића. У Скендербеговој породици нико се није оженио неким ко је албанског поријекла. Египатски деспот *Giovanni Musachi*, написао је 1510.: „У Албанију је дошао Скендербег, важна личност, по рођењу Србин, који је имао такве врлине да су га поштовали не само Албанци него и сви остали народи (10 стр.34).”

Војска са којом је Скендербег задавао муке много година Турцима била је састављена од српске војске, који су у то вријеме настањивали Албанију. Његови команданти из тог доба били су Мојсије Голем и Хамза Станичић, а

из њиховог имена се очигледно види српско поријекло. Са његовим оцем Јованом борио се „командант Петар“. Ђурај Кастројотић је сахрањен средином јануара 1468. (не као што пише у енциклопедији *Zanichelli* у 1469.) у православној цркви близу мјesta Љеш (*Lezhë*). Подсјетимо се још нешто, да су Албанци већином мусимани.

Овакве дилеме су искориштене да би се негирале историјске чињенице. О томе говори и случај Станише (што је потврдио и сам Скендербег, син Јована и Војиславе) и Репоша, брата Ђураја Кастројотића, који је сахрањен у српском манастиру у Хиландару на Светој гори у Грчкој, где никада није сахрањен нити један Албанац.

Историјска измишљотина, исто као и остale политичко-пропагандистичке измишљотине на Балкану, нашла је мјесто у чувеној енциклопедији. Да је ово била само једна једина грешка са посљедицом, могла се у сваком случају занемарити, али не и онда када се ствара лажна историја на лажним чињеницама, како би и даље подгријавали балкански лонац. Оваква обмана и замагљивање очију читаоцима енциклопедије је у сваком случају без председана у професионалном смислу.

**Актуелизација питања статуса мађарске националне мањине
у Војводини покреће лавину нових сепаратистичких мржњи и зла**

Србија са Тадићем у величким невољама

- *Идеолози ревизионизма не заустављају се на насиљном оштетљењу Космета, већ иду даље у разбијању наше државе. Чињеница је да у Будимпешти не крију великотајарске планове, претензије према Шеријорији Србије, Румуније, Словачке – каже проф. др Славенко Терзић*

Све чешће се помиње, како у медијима, тако и у одређеним политичким структурама, Мађарске, али и Војводине, поновни покушај да се актуелизује питање статуса мађарске националне мањине у северној српској покрајини. Подсећамо да су, у том смислу, неки лобисти већ ангажовани, али ће имати задатак, да благовремено, плански припремају терен за интернационализацију овог „питања“. Сигнал који долази од наших суседа, није случајан, и свакако стиже у, за Србију тешка времена, када се грчевито бори за Космет.

Могућност реализације интернационализације статуса мађарске националне мањине у Војводини, уноси додатни немир, и прети да дестабилизује средњу и југоисточну Европу. То, уосталом, кажу два наша саговорника, проф. др Славенко Терзић, научни саветник Историјског института САНУ-а, Јован Пејин, историчар, архивски саветник. Другачије, ипак, размишља Александар Поповић (ДСС), српски министар за рударство и енергетику.

Трећи рајх – инспирација

– Не изненађују ме вести о покушају интернационализације положаја мађарске националне мањине у Србији. Са таквим сценаријем покушало се почетком 90-их година. Ова иницијатива произистиче из очигледних настојања да се изврши ревизија Првог балканског и оба светска рата. О томе сведочи распад Чехословачке, разбијање СФРЈ, и на известан начин, распад СССР. Сасвим је сигурно да се идеолози ревизионизма не заустављају на насиљном отцепљењу Косова и Метохије, већ иду даље у разбијању Србије. План немач-

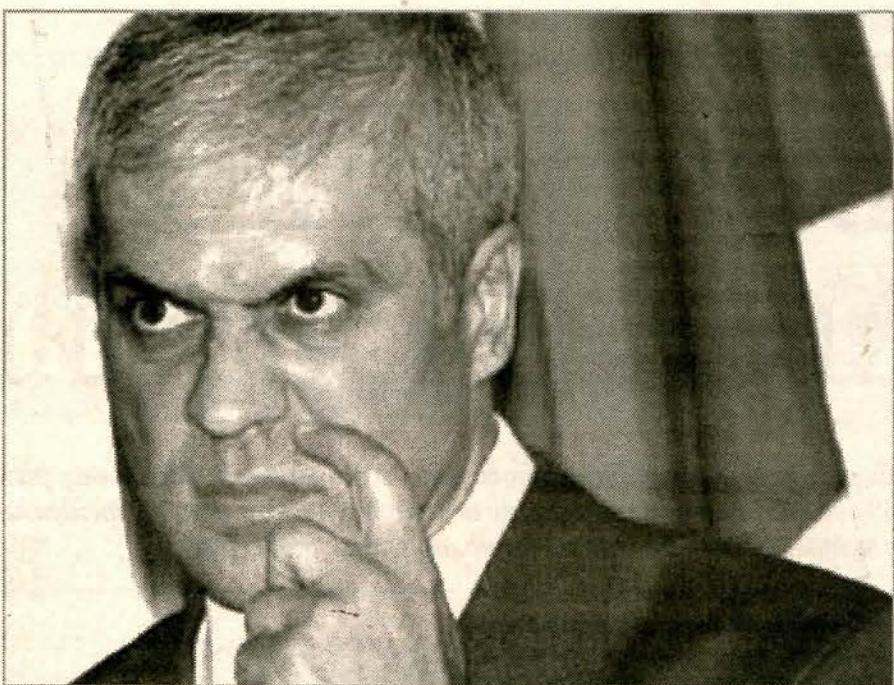
ког идеолога Фридриха Наумана – План „Велике и средње Европе“ у књизи која је на немачком објављена 1915. године, као и планови Трећег рајха о преуређењу граница на Балкану, сада су, очигло, постале инспирација за данашње носиоце европске и америчке балканске политике – каже за наш лист проф. др Славенко Терзић, пози- вавујући се на историјске чињенице.

Терзић указује да не треба сумњати да се ради о покушају рестаурације Аустроугарске, или подунавске федерацije, под плаштом нових европских интеграција.

– Чињеница је да у Будимпешти не крију своје великотајарске планове, па чак и претензије према територији Србије, Румуније, Словачке. Вероват-

но иду логиком: „ако могу Албанци да руше границе четири међународно признате државе, зашто то не би могли да ураде Мађари?“ Ради се о врло опасним процесима, који могу да доведу до великих сукоба и дугорочно дестабилизацији Средње и југоисточне Европе. Србија је, дакле, у велиkim невољама.

Јасно је да се жели свођење наше државе на границе из 1912. године. Србија се налази у смртној опасности! Тога би морали бити свесни и политичка елита и сви грађани. Не би требало замајавати наш народ о споразуму о европским интеграцијама, јер све невоље које имамо претходних 20 година, и пре тога, још у Првом и Другом светском рату, долазе из Европе. Не

мислим да је Европа као целина опасност, јер у њој има и те како озбиљних, одговорних и, за мир на Балкану, забринутих људи. Пре бих рекао да је реч о обнови стarih политичких Аустроугарских и немачких планова. Овога пута то покушавају да остваре под вођством Сједињених Америчких Држава – јасан је проф. др Терзић

Мађари оружјем снабдевали хрватске „зенге”

Слично размишља и историчар – архивар Јован Пејин, саветник у Архиву Србије.

– Мађарске претензије према Војводини покренуте су оног тренутка када се повукао СССР. Већ 1991. године преко Немачке снабдели су Мађари хрватске „зенге” оружјем источне Немачке, која је према тадашњем писању „Политике” Хрватска наводно откупила – истиче историчар-архивар Јован Пејин.

Касније је заједно са хрватском државом рушила СРЈ у нади да ће се доћепати српских територија, где постоје оазе мађарске националне мањине. Односи између две земље су захладнели. Временом су почели да се појављују, већ од 1992. „вође” мађарске националне мањине, као мали фирери. Осланјали су се, при том, на Будимпешту и почели да постављају захтеве за положај мађарске националне мањине, који су чак и мимо европских, највиши су у свету – речи су Пејинова.

Чанак одавно „инаугурисан”

– У том циљу све време су били ангажовани у Вашингтону, Бону, Берлину. Уз то вешто и лукаво користили су

низам, који се у свакој нормалној држави кажњава.

– Србија мора да предузме крајње оштре, законске мере према сепаратистима, аутономашима и оним припадницима, који заговарају сецесионизам. Да их „разоружају” правним мерама, регулисањем њиховог статуса. Питам их какав је положај Срба у Мађарској и колико нас данас има!? Према „аутономашима” се морају предузети релевантне законске мере, јер њихова издајничка политика почива на лажи и дестабилизацији државе – поручује Пејин.

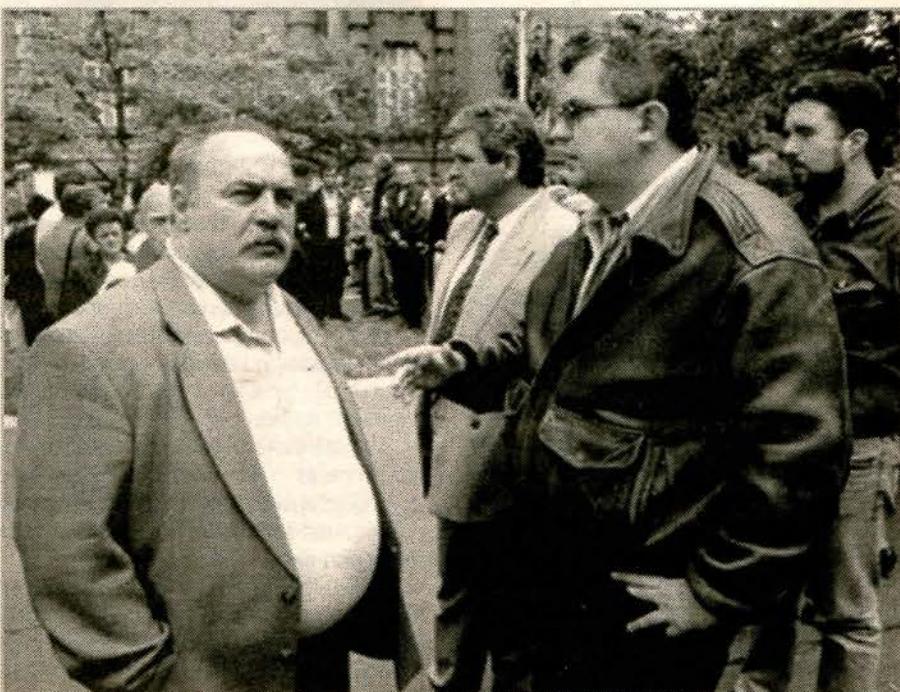
Интернационализација – бесмислена

Александар Поповић, српски министар за рударство и енергетику, до некле има другачије мишљење.

– У овом моменту наша држава бије битку за Ким. То је јасно целом свету. Србија, наш народ, преживљава тешке тренутке и историјска искушења. Не могу да коментаришем, или дам суд о могућности евентуалне интернационализације статуса мађарске националне мањине у Војводини, а самим тим, и нашој држави, јер зна да се мађарска национална мањина ужива сва права у Србији, и то апсолутно! Према мом мишљењу, креирање, и уопште постављање питања интернационализације њиховог положаја, потпуно је бесмислено. Уосталом, видећемо шта ће време донети. У сваком случају, и до сада смо као држава, у том смислу, били прилично јасни – истиче српски министар Александар Поповић.

и користе наше отпаднике, аутономаше. Зна се зашто је Ненад Чанак путовао у Сегедин, и шта је изјављивао новинарима. Поменућу наслов – огромним словима на насловној страни мађарског листа, који у преводу значи „Војвођански главар”, инаугуришући га јавно за „управитеља” Војводине. За Јожефа Касу, лидера Странке војвођанских Мађара, знам да је био комуниста, а после нагло постао „демократ” и питање је каквог је Каса покрекла. Сада чекају на „зелено светло”.

Пејин је категоричан, сматрајући да, у овом случају, морају да се предузму озбиљне мере. У питању сецесио-

Група од двјеста Црногорца на интернету ширила антисрпске поруке

Србију треба разорити- говор мржње на Фејсбуку

• Иван Кадовић основао сајт у коме на нацистички начин вриједа све што је српско. Исповремено ступира на Вишој пословној школи у Београду

Група чији су чланови објављивали скандалозне поруке на форуму Фејсбук названа „кладим се да ће за пет година Србија да буде најмања европска држава”, угашена је у четвртак након што је интернет портал „in4s” пренио низ непримјерених и увредљивих садржаја. Према наводима портала, група је имала 225 чланова, међу којима су били синови црногорских политичара и активисти невладиног сектора.

Након што је „in4s” извијестио о скандалу, број чланова удружења је нагло опао а посљедњи је остао Даниловграђанин Иван Кадовић. У четвртак вече више није било ни његовог имена.

У изјави за „Дан”, Кадовић је јуче демантовао да је формирањем групе постојала било каква зла намјера.

- Није тачно да је било зле намјере, на интернету има толико ствари на којима пише све и свашта, и група је била замишљена као шала. Ту је дио око политичке идеологије, либерал и то, јесам, то све стоји, али немам ништа против Србије. То најмање – одбацио је писање портала „in4s” Кадовић, наводећи да он није био организатор групе.

Према наводима текста, Кадовић је међу повлашћеним члановима истакао Дарка Мрваљевића.

Мрваљевић је, како наводи „in4s” студент Правног факултета и добитник треће награде на квизу Атлас ТВ „Бирамо лидера”, односно 1.000 евра.

Портал објављује дио размјене порука чланова групе где је Мрваљевић спреман да на кладионици игра 7+, односно да ће се Србија распасти на више од седам држава.

- Уложићу и ову награду што сам добио. Сигуран фикс – пише Мрваљевић, преноси „in4s”.

Мрваљевић нам је јуче саопштио да на писање портала нема никакав коментар.

Што господо министри полиције и правде ћутите?

Казна од десет година

Кривични законик Црне Горе у члану 370 третира дјело „изазивање националне, расне и вјерске мржње, раздора и нетрпељивости”.

- Ко изазива и распирајује националну, расну или вјерску мржњу, раздор или нетрпељивост међу народима или етничким заједницама које живе у Црној Гори, казниће се затвором од шест мјесеци до пет година. Ако је дјело из става 1 овог члана учињено принудом, зlostављањем, угрожавањем сигурности, излагањем порузи националних, етничких или вјерских симбола, оштећењем туђих ствари, скривавањем споменика, спомен-обиљежја или гробова, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година. Ко дјело из става 1 и 2 овог члана врши злоупотребом положаја или овлашћена или ако је усљед тих дјела дошло до нереда, насиља или других тешких посљедица за заједнички живот народа, националних мањина или етничких група које живе у Црној Гори, казниће се за дјело из става 1 овог члана затвором од једне до осам година, а за дјело из става 2 затвором од једне до десет година – наводи се у кривичном законику.

Полиција чека пријаву

Из Управе полиције нам је речено да кривични закон третира ово кривично дјело.

- У конкретном случају ради се о страној фирмама и њиховим администраторима које су се тамо појавиле. Међутим, он то није урадио и на тај начин је прекршен пропис – истичу у полицији. Полиција не може реаговати јер то није у њеној надлежности, јер како је речено, ријеч је о страној фирмама.

- Могуће је, ако неко поднесе приватну тужбу да се полиција укључи у тај проблем – казали су нам у полицији.

Они наводе да закон, ипак, посебно не третира ширење националне мржње путем интернета.

Србије таман колико и покрајина у Кини. Само да их не дрмне какав земљотрес. Све би избеглице у Црну Гору".

На порталу „in4s“ пише да је **Тана Ивановић** из Швајцарске, изумитељ концепта групе, изразила наду да ће „свако зрно такозване Србије постати независно, а онда ће пожар један све да их уједини и елиминише“.

- Највише шокира чињеница да у групи по изливима шовинизма предњаче чланови црногорског невладиног сектора који се припремају за положај елите – пише „in4s“ портал.

- Данас сам чуо за најјачи графит који стоји и неће у Подгорици и који гласи „Браћо Срби, Роми су уз вас“, један је од натписа које је пренио „in4s“. У тексту је наведен и цитат **Игора Рацковића** из Подгорице, који каже: „Ови Срби у Црну Гору су тек почели да се појављују 90. године. Све је то политичка направила деведесетих година.“

Портал наводи да **Давор Распоповић**, из Пажића код Даниловграда, препричава виц: „Зашто Црногорци стално држе руке прекрштене на леђа? Зато што Срби гурају нос тамо ће им није место“.

Мрваљевић, како је пренио „in4s“, пише да ће „бити ових државица ван

Тужилаштво ћути

У току јучерашњег дана званичним дописом затражили смо од државног тужиоца Ранке Чарапић одговор шта ће они предузети по овом питању. Међутим, до закључења овог броја нашег листа одговор од тужилаштва није стигао. Такође, покушали смо да је телефонским путем контактирамо, али нам је речено да се она налази на састанку и да не знају када ће бити завршен.

Представник тужилаштва за односе са медијима Санја Калезић нам је саопштила да је рок тужилаштва да нам прослиједи одговор на питање које смо упутили осам дана.

Отписани српски министар из м(ј)ешовитог брака:
Војислав – Воја – Мелез Брајовић

Како бити клоун умјесто клоовна

• Коцкарски ваћарош и Ђукановићев „длемит“

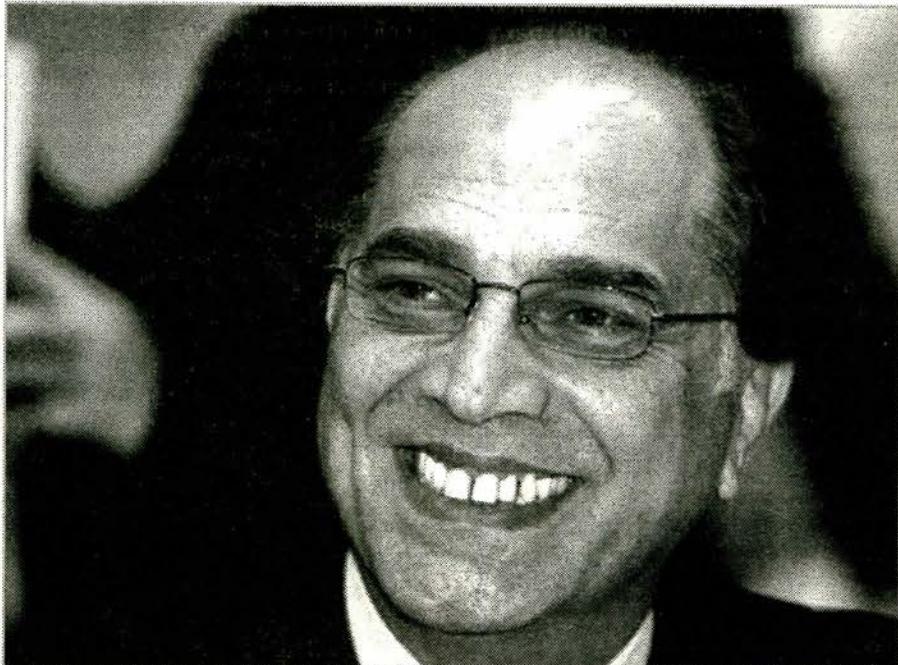
Пише: Драган Павловић

Једно је сасвим извесно, Воја Брајовић је од илегалца прерастао у доброг ученика, комунисту, комуњару, затим у плуралистичког се-пе - овца, онда у отпораша, а на крају и у Тадићевог „жутаћа“. У међувремену је био и најсигурнија сепаратистичка перјаница Мила Ђукановића у Црној Гори, тако да је од сваког уступа и друштва инкасирао по неколико стотина хиљада евра или макар стан од стотинак квадратна. Данас је „отписани“ министар одлазеће Тадићеве (не)српске владе и опет се спрема да поздрави победнике, ма ко они били. Е, мој министре, толико си путао читала мудрог Његоша, а ништа о себи ниси научио!

У данима Вајкићевог поста братство манастира Високи Дечани имало је несвакидашњу свечаност. Наиме, у тој светињи, чији је ктитор свети српски краљ Стефан Дечански, крстio се одлазећи министар културе Србије, 59-годишњи глумац Војислав Брајовић. Кум на крштењу био му је јеромонах Иларион, који је и сам пре него што се замонашио био глумац световног имена Раствко Лупуловић.

- Међу Србима није уобичајено да калуђери буду кумови, али Воја и ја смо пријатељи одраније, из времена мог предмонашког живота - објашњавао је кумство јеромонах Иларион. - Уз благослов владике Теодосија са којим је Воја такође пријатељ, прихватио сам његову спонтану жељу да га крстим. Тако ми је старији колега и пријатељ постао кумче, а ја његов кум, духовни отац са богоугодним задатком да се старам о његовом духовном узрастању у православној вери - додајући да у чину крштења и кумства нема никакве сензације.

Да не буде богохуљење, већ прости људски, народски, можда више,

страх, да ће јеромонаху Илариону бити мало и 100 година за ишчишћење Брајовићеве душе од похлете, сребрљубља и богохуљења, а тек од Брајовићевог духовног узрастања, одлучили смо још једном да се подсетимо ко је Војислав Брајовић.

**Православни обичај,
крштењем почиње духовни живот**

Новокрштени православац Воја Брајовић после крштења готово није био доступан медијима. Разлоге, вероватно зна само он. Истина, неизбежно питање сваког професионалаца гласило би: „Да ли сте, министре, осетили страх да ћете изгубити министарску фотељу, па сте схватили да ваше молбe Богу не помажу, јер нисте крштени, или је у питању други много опаснији и дуговечнији страх, да ће вам се десити да покусате све каše које сте другима закували?“

Од министра - глумца, што је већ препознатљива иконографија досманлијске власти већ осам година нас тлаче на идентичан начин, није било одговора, али зато се поводом његовог крштења огласио кабинет кроз кратку, штуру информацију, да одлазећи министар, не жели да се његово крштење схвата као медијски догађај. Наводи се још да је крштење лични, а не јавни чин!

Брајовић је рођен 11. маја 1949. у Београду и дуго му је требало, лаички и невино гледано, да би схватио да је крштење у православаца важно као део вере, традиције, али и културе. Толико о култури министру за културу. Ипак, има оних који тврде да је Воја био одувек неверник и да је и данас после крштења остао исти...

Стални је члан Југословенског драмског позоришта од 1969. године. Истовремено је, као гост, играо и игра

у Звездара театру, Атељеу 212, Београдском драмском позоришту, Српском народном позоришту из Новог Сада, Црногорском народном позоришту из Подгорице итд. Играо је и у више од 30 филмова. За телевизију је снимио неколико стотина сати ТВ серија и драма. Добитник је готово свих релевантних позоришних награда за глуму (избор) и других друштвених признања. живи и ради у Београду. Ожењен је и отац троје деце. Од своје друге супруге старији је 23. године, али о томе касније.

Скоком на бину улетео у министарску фотељу

Анегдота за коју се они који су били присутни заклињу да је истинита, да је Борис Тадић, када је прошле године на изборима победила Демократска

странка, славећи победу пред ТВ камерама, у публици приметио „тихог“ Војислава Брајовића и позвао га: „Приђи Војо, попни се код нас!“ Брајевић се понизно осмехнуо, самозадовољно застењао и чило скочио на бину. Брајовићево пењање на бину, за већину присутних није ништа значило, али већ кроз неколико месеци то Војино успињање одсликало се и кроз министарску хијерархију, на опште запрешавање и гнушање свих оних који га мало боље познају као глумца али и као човека. Тако је популарни „отписани“ Тихи постао министар захваљујући вештом скоку на слављеничку бину! Кају да су се Тадићеви саветници оштро побунили, али да је председникова, ишак била последња. Па није Тадић ћаба гледао „Отписане“, већ због Тихог, пардон, Воје Брајовића. Као да је Воја крив што је у правом тренутку

Замонашио Ирину

Верски обред крштења министра Војислава - Воје Брајовића обавио је владика Теодосије уз саслужење више дечанских монаха, а потом је новокрштени целивао мошти светог краља Стефана Дечанског. Исти владика пре извесног времена замонашио је, у Пећкој патријаршији, искушеницу Веселинику Заставниковић, сада монахињу Ирину, а бившу супругу председника Србије Бориса Тадића.

био на правом месту?! Војислав Брајовић је још пре 30 година говорио да је дете из м(ј)ешовитог брака, пошто му је отац из Црне Горе а мајка из Ваљева. Тако је Воја мелез, како су га некад звали у матичној кући (Југословенском драмском позоришту) где је глуматао на сцени, а иза, међу кулисама, подметао смицалице и подле игре, својим колегама баш као и свим запосленима, од чистачица до управника, одавно је одлучио да као „мелез сиса обе сисе“. Црногорску по потреби, када му одговара, а српску нон-стоп. Важно му је било само да добро наплати и ушићари. Тако је Воја постао синоним успешног црногорског сепаратисте - министра у српској влади! Нелогично, али истинито!

Од комунисте до отпораша - пут је кратак

Мудро је смислио Брајовић и све договорио, својевремено, са Надом Поповић-Перишић, тадашњом комунистичком (социјалистичком) министарком културе, док је и сам био комуниста - социјалиста, али подупирали су га и Јован Ђирилов, Дејан Мијач и Бранко Џвејић у идеји да прода пола Југословенског драмског позоришта, извесном Исакову. Ансамбл је пред том купопродајном мафијом, категорично, истина уз доста муке и препирке, ипак, успео да одбије такву перфидну трговину. Брајовић и његови пајташи, а по подлости једни другима узор, по халапљивости на највишо лествици, остандоше кратких рукава. Када је време социјалиста дошло до издисаја, Воја је то осетио, вальда исконском интуцијом искусног превтљивца, и већ 1986, истина крајем године, у ниском старту претрчао на страну СПО. Као никада није марио за покајање, Војислав Брајовић углађен у демократију и преобукао и то одмах по доласку СПО-а на власт у Београду. Није Тихи дуго дангубио, још једном је одлучио да зграби све од живота, па шта кошта, нек' кошта, само да не плаћа он, већ држава или град. У грабежу му макар никад нико није био раван, и к'о што лепо пише у градским стамбеним књигама Београда, Воја је као илегалац од својих колега, наравно тајно, од нових градских господара, добио стан (станчугу), а свој стан у коме је до тада живео (станчугу) оставио жени од које се развео. Још нешто је занимљиво: овај мелез, по потреби најжешћи црногорски сепаратиста у Београду, у сред земље Србије, кад год се мењала власт, у складу са политичко-идеолошким пресвлачењима, мењао је и жене. Да'л

се стварно заљубљивао или су му оне биле потребне само као олакшица да брже дође до неких привилегија, није тема текста, али...

Станчуга на поклон од СПО

Тако је у време „часне“ Крунићеве владавине Београдом, трајала и „часна“ изградња новог Југословенског драмског позоришта, када из милоште Београђани ову реномирану позоришну кућу прозваше југодри! Брајовић и Цвејић су у тој изградњи били Крунићеви „часни“ посредници. Подсећања ради ваља напоменути да је у периоду 2000. године, када је Брајовић осетио да СПО губи власт у Београду, муњевито претрчao у „Отпор“ и почeo да облачи мајице са стиснутом песницом.

Тако је од примерног комунисте, послушног социјалисте и душебрижног се-пe-o-овца постао и отпораш, а од прошле године и демократа, Тадићева перјаница, продане комуњарске душе. Ипак, кад се мало боље размисли, један другом и доликују, а уз њих одлично пристаје и демократски црногорски сепаратиста Мило Ђукановић. То је црна тројка српских изрода, нека им Бог прости све грехе, гордости, лажи и отимања!

Није згорег ни подсећање на период када је по Београду кружила још једна занимљива прича из Брајовићеве прошлости. Некако у време власти СПО у Београду, одмах по усељењу у нову станчугу, за Брајовићем - Мелезом извршио се још један реп. Наиме, Војислав Брајовић је од Душана Михајловића и његове „часне“ фирме „Лутра“, кажу, тражио материјалну помоћ за представу „Троил и Кресида“, у режији Дејана Мијача.

Обавештио је Михајловића да Дејан прави једну миротворну представу. У тој представи су Грци, који опседају Троју, носили српске шапке како би се асоцирало на Србе са Пала који опседају Сарајево. На једној страни, дакле „палеолидни Срби“, а на другој „часни“ Јука Празина, „часни“ ћело Делалић (истина, са незнатном колатералном штетом од неколико хиљада побијених Срба у ракама и казанима Сарајева). Ко зна шта би било да Слободан Турлаков није прозрео Мијачеву перфидну инсинуацију, а Брајовићеву прљаву игру материјалне грабежки, тек обојицу је отворено напао преко новина и цела ствар се брзо заташкала.

Лице и наличје Војислава Брајовића

Иако је рођени Београђанин, Воја - Мелез је велики црногорски сепарати-

ста! То је и отворено показао кроз дуг који је одрађивао Милу Ђукановићу, који је Брајовићу омогућио да годинама згре паре на будванском фестивалу. Да не буде забуне, то су исте оне паре које је Мило зграо од шверца цигара. Као добар друг и веран пас, Војислав Брајовић је учествовао и на политичким промоцијама Мила Ђукановића, али ни он није баш толико глуп, па је сваки наступ на тим промоцијама наплаћивао по 1.000 немачких марака.

Да не буде забуне, Воја -Мелезану се убрзо придржио на тим Ђукановићевим митинзима и глумац Бранислав Лечић, касније министар у Ђинђићевој влади, али и знатан број „часних“ београдских глумца жалили су се да, најврдно, у Србији немају жлеба да једу, па су зато новце јурили из прљавих шверцерских, сепаратистичких руку Мила Ђукановића.

Колико су добро зарађивали најбоље говори податак да је већина тих часних глумача из српске престонице, а заправо, поданика сепаратне полике Мила Ђукановића, себе и своје чукунучиће, стамбено обезбедила, како у Србији, тако и у Црној Гори. Кажу они добро упућени да је још Мило Ђукановић редовно из Црне Горе слao празан авион за још једну чуvenу српску глумицу, Т. Б.

Желео је пошто пото да и она наступа на његовим промоцијама. Она се, како сазнајемо од њених блиских пријатеља, није бунила, поготово што је у међувремену, од Мила „зарадила“ и стан у Херцег Новом, да има где да пошаље депу и родитеље током године. Ипак, они који је боље познају, тврде да се последњих година ова популарна позоришна и филмска глумица данас ужасно стиди што је због високих хонорара пристала на Ђукановићеве манипулатације.

Јавна је тајна у Црној Гори, мада се у Србији готово и не зна, да су Мило Ђукановић и Воја - Мелез добри пајташи, нарочито кад београдски глумац треба да промовише сепаратистичку Ђукановићеву политику, да шета од куће до куће, по прногорским селима и градовима. Веле да Ђукановић није питао шта кошта.

Да би што боље доказао своју првоженост сепаратистичкој Ђукановићевој политици, Војислав Брајовић је у Црногорском народном позоришту у Подгорици играо сатанизованог, до паса голог игумана Стефана у Његошевом „Горском вијенцу“. Све то у режији Бранислава Мијуновића, који је такође био један од главних слугана и поданика Мила Ђукановића. Ту срам-

ну представу су на премијери напустили црквени великодостојници. Важно је подсетити да се Црногорско народно позориште под управом Бранислава Мијуновића претворило у екстремну трибину антисрпске коалиције у Црној Гори.

Иначе, Мијуновићев син слободно и неометано режира и у слободном, надасве толерантном Београду. Када је Војислав Брајовић осетио да СПО губи власт у Београду, муњевито је претрчао у „Отпор“ обукао мајицу с стиснутом песницом. Да не буде забуне и како нам нико не би замерио да ми Брајовића опањкавамо само кроз призму политичко - идеолошких претрчавања и отимања кућа и новаца, позабавили смо се и стањем његовог духа, његовог односа према најрођенијем роду.

Пустио сина Вукоту „низ воду“

Кажу људи, жена мужу није никакв род, али отац од сина нема ближег свог. То је тако код здравих и нормалних људи, код Тихог је то очито мало другачије, а зашто, можда ће неком приликом и сам то признати, нарочито ако му неко, па макар опет то био и Ђукановић, за то плати. Дакле, још једна прича која говори у прилог томе, какав је човек у душам, односно какав је отац Војислав Мелез, види се из наредне приче.

Наиме, када је Вукота, син Војислава Брајовића, фалсификовао диплому средње школе да би се уписао на Факултет драмских уметности у Београду, откривен је и предат полицији. Било је сасвим природно и логично да му се отац нашао при руци, јер није се дете само од себе научило фалсификатима. Видео син од оца, да су фалшиви и плагијати исплативи, његовом тати Воји донели само доброга, па одлучио татним стопама да крене и он.

Ипак, млађаки Вукота је такође настрађао. Остао је препуштен самом себи, а тата Брајовић се није појавио чак ни на суђењу. Понашао се као да Вукота нема никакве везе са њим.

Цео судски поступак и морални блам је на својим леђима изнела његова бивша жена. шта мисли о српском народу најбоље говори његова изјава, коју је једном приликом изрекао пред неким колегама глумцима из матичног позоришта ЈДП, али то му касније није сметало да заседне у министарску фотељу и да ни не процрвени: „У Србији, после Чарнојевића сеоба, остало је само шљам српског народа“, тврдио је у београдском ресторану „Ступица“

Теразијски Црногорац – усташа

Воја Мелез. Многима је од тада до данас остало нејасно како себе доживљава у Србији: као део српског шљама или сепаратистичког црногорског племића, како се обично понаша када је у Црној Гори?! Слично питање поставио му је и глумац Танасија Узуновић, који је оштром критиком и прозивком реаговао на Брајовићеву срамну изјаву.

Време данашње

Данас је Брајовић захваљујући свом урођеном покерашком институту, уновчио најбоље што је могао своју снисходљивост и постао српски министар. Случајно, али то нико и не помиње. Осим понеког близег сарадника Бориса Тадића, који тврде да је њихов председник, славећи сумњиву страначку победу, могао у било кога да погледа и да га позове на бину.

Међутим, сумњају да би се било ко други, тако лако, успео на министарској хијерархијској лествици. Због те вештине претрчавања и идеолошког пресвлачења „жутаћи” не могу да смисле Војислава Брајовића. Баш га брига, образа нема, и даље се руководи, старом мудрошћу: „Ко једном прода образ за вечеру, вјакада ће то чинити.” Војислав је министар за културу и као такав, пун себе, готово целиг лета се шепурио и паунио по Црногорском приморју.

Дабоме, шерио је и даље сепаратну политику, пуну мржње према Србији, и Београду, али и безбрежно на Јазу играо покер и преферанс, радио оно што најбоље зна, варао у картама. Слично је некада, пре неколико година, радио и Војин колега глумац, такође министар досманлијске владе, Бранислав Лечић, варао и крао.

Ипак, Лека је имао више стила јер је то чинио у Хвару, у Хрватској, па се у Србији за његово потцењивање Срба, њихове државе и престонице, сазнalo са закашњењем од неколико година. Нема сумње да ће Воја наставити где је Лека стао...

Где ја стадох ти продужи

Иначе, Бранислав Лечић је као министар културе намештао себи хонораре за разна гостовања својих представа. У сваком интервјуу на телевизији

ји апеловао је на српски народ да прекине са „устаљеним и учмалим „српским менталитетом”. Придиковао је саветујући нацију следећим речима: „Легнеш к'о Србин, а пробудиш се као препариран Европеац.” Бранислав Лечић је на политичкој естради бројним језичким бисерима изазивао смех.

Занимљиво је да је Лечић, иначе политички сабрат Ненада Прокића, који тврди да ће Србија бити демократска „па макар у њој и не живели Срби”, кренуо истом том логиком, на силу од Срба направити Европеце, као да то рођењем на Балкану, већ ни смо постали! По принципу епске песме „где ја стадох, ти продужи”, онако с колена на колено, Брајовић наставља исту квазимудру и квазипатриотску политику. Допао му се рецепт, а'ла Лечић. Е, вала ако је и од њих, до ста је!

Какав председник ДС-а, такав и министар

Посебан печат у разоткривању још једне стране лица Војислава Брајовића дала је Ранка Сјеклоћа, која је врло спиковито описала партијске активности актуелног министра културе, тренутно члана Демократске странке. Наш народ би рекао: „какав председник странке, такав му и министар културе”. Када се пре десетак година кандидовао за управника Народног позоришта у Београду, на згражање и негођовање својих колега глумаца, „немоћни” Брајовић је за медије говорио да су „колеге љубоморне”...

Ево како гласи права истина: по причи Ранке Сјеклоћа одлазећи српски министар културе, Војислав Брајовић, полазник је кумровачке школе, партијски секретар, доушник и цинкарош у некадашњем грађском комитету СК. Кажу да је '80-их година прошлог века цинкарио комитету једног еминентног српског драмског писца, чији се текст налазио у оквирном репертоару Југословенског драмског позоришта.

Пакосни и алапљиви одлазећи српски министар културе, Војислав Брајовић, Тихи, илегалац, или Мелез, обавештешио је комитет да је то политички неподобан комад, а главни разлог за то,

по Брајевићевом мишљењу, био је тај што у комаду постоји личност без ноге?! По премудром мелезу, то је била директна асоцијација на покојног председника Тита, а то је по њему било неморално.

Ето, дошло време и да се курве куну у поштење, па што не би и предобри Војислав Брајовић. Захваљујући тајком (не)моралу, „отписани” Тадићев министар за културу, под комунистима је био и кандидат за градоначелника Београда. Приступну беседу, у случају победе, увежбавао је у гардероби са својим врлим и драгоценим пријатељем Дејаном Мијачем.

Ипак, и комунисти су имали зреће мудрости и части, па уместо Брајовића одлучили се за његовог противкандидата Унковића. Војислава Брајовића су комунисти кандидовали и за управника Народног позоришта. Када је цео ансамбл исказао неслагање са његовом кандидатуром, он је кроз сузе завапио пред препуним гледалиштем: „Ја сам комуниста, пичка вам материна!”

Ухваћен у коцкарској крађи

Војислав Брајовић је коцкар који вара. Пре петнаестак година је у глумачком салону играо карте са Предрагом Ејдусом и Мирјаном Караповић. Ухватили су га како их поткрада са картом у рукаву. Брајовић је са Бранком Цвејићем, у време ратова и изолације Србије, продавао шверцовану пшеницу Албанцима из Црне Горе.

Глумица Р. је непосредни сведок њиховог мафијашког телефонског разговора из управничке канцеларије у позоришту. шверцовану пшеницу су товарили у позоришни камион за декор, маскирали цакове декором и одвозили их у Будву у време летњег позоришног фестивала.

При истовару пшенице у Будви видела их је сведочиња З. Све је, међутим, заташкано и ујуткано, „часно” и комунистички. Воја мелез Мијач - авансни редитељ Дејан Мијач је своје студенте учио да се никада не понашају као „криминогени” Војислав Брајовић. У животу, међутим, у позоришној свакодневици, Брајовић је Мијачу био десна рука. Брајовић је добијао улоге од Мијача а обезбеђивао му, зауврат, Будву, будванске хонораре, политичке и политикантске погодности у Црној Гори и у Београду (разуме се, у оном комунистичком, конвертитском Београду који камелеонски мења одела и лажна политичка знаменја). Мијач је у тој преобуци заштићености и повлашћености често глумио необавештеног, снебивљивог уметника који је заинтересован само за режију.

Само, Милица и Воја, Рељини мама и тата.

„Ја жељим да што дуже будем од користи Милице и Рељи”, признаје Воја Брајовић, додајући да Рељу из милопите зове „Пајче татино”. Баш као и чињеницу да је допустио да Милица не носи његово презиме? „Ипак, ми нисмо муж и жена”, покушао је да се извади неком приликом додајући: „Ми смо Милица и Воја, Рељини мама и тата”.

Милица, о Воји Брајовићу као супругу:

„Опасност од разлике у годинама наравно да постоји као забрињавајућа категорија“ признаје госпођа „отписани“ министра Брајовића. „Међутим, кад се људи споје на такав начин као нас двоје, онда је та ствар крајње неважна. Разлика у годинама постоји и увек кад је поменем, ја се зачудим. Фрапира ме јер је заиста не осећамо“.

Но, ако би којим случајем осетио власт, бар на пет минута, Мијач би почињао да шамара глумце (шамарао је глумца Б. К. на гостовању са „Родољупцима“ у Загребу), или да пљује позоришну секретарицу С. пред свима јер му је грешком дала карте за седми, а не за пети ред.

Отац Дејана Мијача је био честити свештеник из генерације Патријарха Павла. Истина, Ваљевци су за њега говорили да је био „највећи комуниста међу свештеницима и највећи свештеник међу комунистима“. Дејан Мијач је само изигравао верника, али наша тема ипак није Дејан Мијач, већ „отписани“ министар за културу Војислав Брајовић.

Сјаши Курта да узјаши Мурта

Оним малобројним Србима, блиским Брајовићу, којима је стало до демократског целофанског паковања и „реалних шушпки“ (новца), а до културе, баш као до лањског снега, обрадовали су се Брајовићевом министровашњу. Готово целокупној српској јавности баш као и културним радницима то је ускратило наду да ће ствари кренути на боље у неко скорије време, јер какав председник, такви и министри!

Ипак, негодовање српске јавности, баш као и бројних Тадићевих перја-

ница, није умањило Брајовићово самозадовољство што је коначно и засео у министарску фотељу, што би Лека био боли од њега?! Кренуо је да самохвалише и да подсећа како воли да игра улоге које имају спој трагичног и комичног. „Куку нама, зар може да буде трагичније“, запитала се српска раја, којој одавно више ништа није смешно, а камоли министарска постављења, по принципу: „сјаши Курта да узјаши Мурта“.

Као најзначајније Брајовић је издвојио улоге у представама „Мрешћење шарана“, „Позоришне илузије“, „Венецијански трговац“ и „Радован 3“. Поред матичног Југословенског драмског позоришта, споменуто је овлашћено да је остварио добре улоге и у Црногорском народном позоришту. Набрајајо још како је играо у безброй представа у позориштима широм Београда, да има 11 снимљених филмова и преко 20 ТВ драма и серија.

Правдајући се рекао је да је министарско место прихватио како би се култури обезбедило адекватно место у друштву. Куку нама ако нам га такви буду обезбеђивали, јадни мој народе!

О односима Србије и Црне Горе

Како су Србија и Црна Гора већ годину дана самосталне државе, тако ни Воја, Мелез није могао да избегне

шакаљива питања о сарадњи са црногорским колегама и позоришта, али на све је „отписани“ министар имао одговор.

„То је сарадња која тече својим током и развија се. Она је можда плоднија на индивидуалном нивоу, али то је и природно. Уметност и уметник, по својој бити, постоје, пулсирају и напредују и у бољим и у лошијим околностима, и када су дневни друштвени ветрови повољни и када су неповољни. Институције су те које их некад спорије а некад брже прате. „Још једном је показао да је био добар комуниста, о свему прича, а ништа не каже. Добро се снашао, наравно, уз већ препознатљив декларативни одговор и када су га новинари питали шта ће као министар урадити да се постојећа сарадња између двије државе унапреди.“

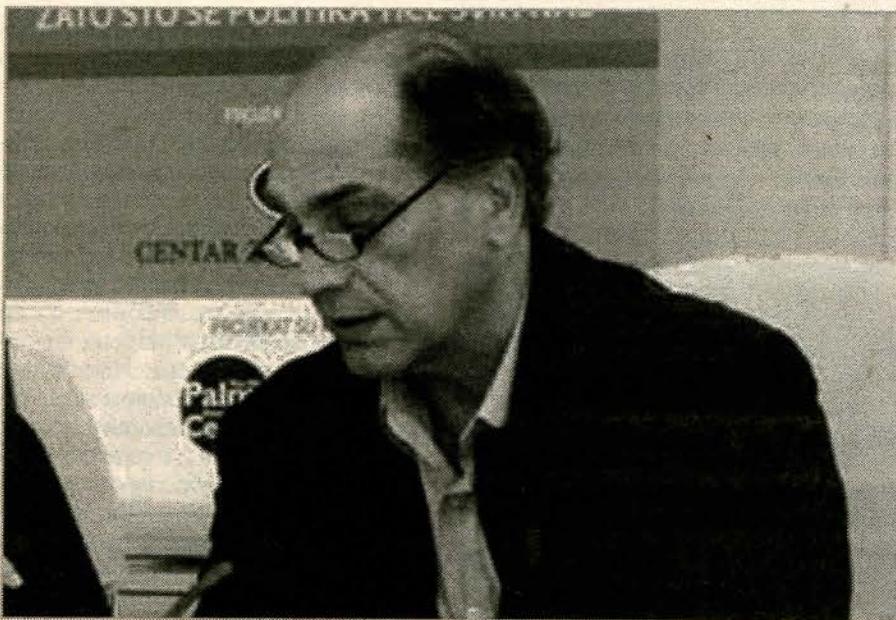
„Настојају да створим климу у којој ће се уметнички импулси с обе, а и с других страна, срести, развити, реализовати. Речимо, сарадња Црногорског народног позоришта са театром у Београду. Сетимо се да је Југословенско драмско, у време када је имало несрћу да због пожара остане без зграде, добар део свог репертоара играо на сцени ЦНП-а. Театри, као и појединци из позоришних кућа сарађивали су и до сада. Сарађивање и убудуће.

Тим пре што читав регион иде ка копродукцијским уметничким пројектима који подразумевају две и више држава“, вешто је беседио гладећи своју браду министар за културу. Наставио је да глуми и у приватном животу. Толико је био добар да се и самом себи све више допадао, а српском народу све је више лично на оне бивше, па ма који то били...“

Псожкама до министра (не)културе

Шта је био пресудан моменат да прихвати место министра културе, онај прави разлог, због којег се прихватио министарску фотељу, наравно, „отписани“ министар никада није признао. Филозофски је објашњавао, како је реч о аргументованом позиву председника Тадића. Наравно, није Брајовић наивчина и да каже да га је Тадић прошле године позвао само на бину, где су „жути“ славили. Свој долазак на бину „отписани“ је умео да уновчи, упакује, уменшо и стручно, баш како је научио током последњих година плурализма!

„И, раније сам се, колико је то било у мојој моћи, борио за културу“, лагао је јавно и без трептаја Брајовић, наста-

вљајући: „Својевремено сам, рецимо, као посланик у Скупштини успео да смањим порез у култури, а да ми тај анджејман ни мало није сметао да остварим све што сам могао на сцени и испред камера. Држим да је боље бити добар појединачац у доброј прици него солидан у осредњој“. Народ је једино препознао његову неспретну искренност у овој последњој реченици, јер заиста једино је гледао свој појединачни успех, свој цеп и борио се, пардон, лактао за себе!

О помирењу политичке функције и уметничког рада, „отписани министар“ Брајовић је тек филозофирао и глумио себе, пардон, лагао: „Радом. А верујем и знам да ће уметност залечити оно што политика у мени нагризе. Нема те политике ни те функције због које бих оставио глуму! Јер то онда више не бих био ја. Изневерио бих и себе, а горе, теже и болније издаје нема“.

Има, само још није схватио, не дозвољава му самољубље.

„Битанг и принцеза, пар“

Кад је као деветнаестогодишњак заиграо у комедији „Кад су цветале тикве“, по чувеном роману Драгослава Михаиловића, није ни слутио да ће једног дана са ћерком познатог писца имати сина. А и како би кад се она тада још није била родила. Комад је изведен само три пута и забрањен указом Јосипа Броза Тита.

„Укидање те представе је зауставило развој наше културе“- придикује данас „отписани“ Тадићев министар за културу. „То све спада у наше несрће и показује колико смо сами себи највећи душмани“.

Наравно, Воја онда није могао ни

да сања како ће једног дана баш са ћерком истакнутог књижевника имати сина Рельју. Да ће услед учесалих политичких успона адреналин, уместо у главу да га тресне на неко друго место и да зарад девојке, која може да му буде ћерка, заборави на своју породицу и остави је, а уз нову жену добије и сина.

„Па Милица се тада још није ни родила“, покушавао је да се „опере“, што му није полазило за руком. „На свет је дошла тек после три године, 1972. године“, потврђивао је пун себе „отписанни“, крчећи себи пут политичке ловорике.

Нисам алав на улоге

Милица и Воја заједно наступају у Звездара театру, у представи „Поглед у небо“, по тексту Дејвида Херија.

„Нисам „фан“ глумачких парова“, објашњавао је неком прилико Војислав Брајовић. „Најлепше је, а надам се да нисам у заблуди, што то не смета колегама. Ни у једном тренутку нас не доживљавају као „муж и жена мачка печена“.

У комаду оскаровца Дејвида Херија (за сценарио за филм „Сати“) овенчаном наградом „Сер Лоренс Оливије“, у којем аутор сукобљава жену и мушкарца, припаднике различитих генерација, Милица и Воја тумаче ликове који су њихови врпњац. Куриозитет је да је у подели улога све исто као и у животу. Суптилан, али суров текст говори о људским односима, а нарочито о љубави.

У близким партнерским односима на сцени овај глумачки пар је био још само у „Антигони у Њујорку“, представи Будва Град театра.

Баба Зорка и остали сепаратистички фетиши

Мада је рођен у Београду, Воја Брајовић стално истиче да је Ваљевац.

„Кад сам имао пола године, отац је нетрагом нестао у вртлогу Информбироа, а мајку, мене и три године старијег брата Бранислава су истерали из стана. Такво је време било. Социјализам је време грабежи, превара. Мајка је с нама отишла код ујака у Ваљево, где смо и остали. Зато увек кажем да сам Ваљевац. Ваљево је, надам се да је и данас тако, јер сам одатле отишао са осамнаест година, била грађанска варош. У њему се вечно водила битка за духовност и против кулова. Кулов није сељак. Није то борба руралног против духовног. Кулов је каства, као што у Индији постоје каステ. Та каства никад не вуче напред, него гледа да оног иза њега смакне надоле. И кад дође до неког положаја, гледаће да вуче себи, а не другима. Нисам сигуран да је та битка дефинитивно изгубљена, али да се губи, то је чинjenica.

Ипак, уз српско, Воја стално истиче и своје црногорско порекло (отац Вукота је из Бјелопавлића у Црној Гори). Значи ли то да је и по менталитету типичан сепаратистички Црногорац у Београду, да воли да удари руком о сто, да директорује у Србији, а хвали се у Црној Гори и залаже за отцепљење?

„Такве Црногорце чине и стварају жене Црногорке“, правдао се не толико давно Брајовић. „Моја баба Зорка је увек мом ћеду доносила од кокота батак и карабатак. А, деветоро деце су имали, а њима што остане. Свака Црногорка врло добро зна да ако држи свога мужа у здрављу и расположењу, он ће држати њену породицу. То је природни нагон за одржањем.“ Ипак, и њему је као и свим Црногорцима својствено да воли директорске фотографије. Био је в. д. управника Југословенског драмског позоришта и, на предлог Мире Траиловић, привремени управник новооснованог БИТЕФ театра. Био је чак и кандидат за градоначелника Београда.

„Кад сам постао в. д. управника Југословенског драмског позоришта, имао сам 31 годину“, правдао се Тадићев „отписани министар за културу“. „У оно време је био скандал да то буде глумац, па још млад. Неке старије колеге су говориле: „Али ја хоћу да имам свога тату!“ Сад су глумци управници и то више никоме није чудно.

Све што нисте знали, или сте заборавили о приногорском сепаратисти
из центра Београда: Јову Капичићу Капу

КРИВО седи, сепаратно ради и беседи

- *Јово Капичић Капо је свакако живи сведок једног значајног дела српске, односно југословенске и на крају, црногорско-српске историје. Активни је учесник турбулентног времена, од грађења Брозове Југославије, преко њеног распадања, до сепарације Црне Горе, чији је најважнији заштитник био и осниао, и то из срца Београда. Из кафића који се зове „Галерија”, а власништво је његовог сина, појубарног „зланиног дечака Ју-кошарке”, Драгана Капичића, уредно и неуморно пропагира црногорску независност и даље! Да није трагично било би комично, али није усамљен, много је шаквих Монића, који из Београда халабучу о независној Црној Гори, а не дају Србији одговор на штање: „Ако им је независна Црна Гора, јод кормилом криминалаца Мила Ђукановића осиварени сан, шта и даље траже у „београдском блату”? Зашиће се не враће својим коренима, у независну Црну Гору? Суду до и уврнућо, зар не?!*

Пише: Драган Павловић

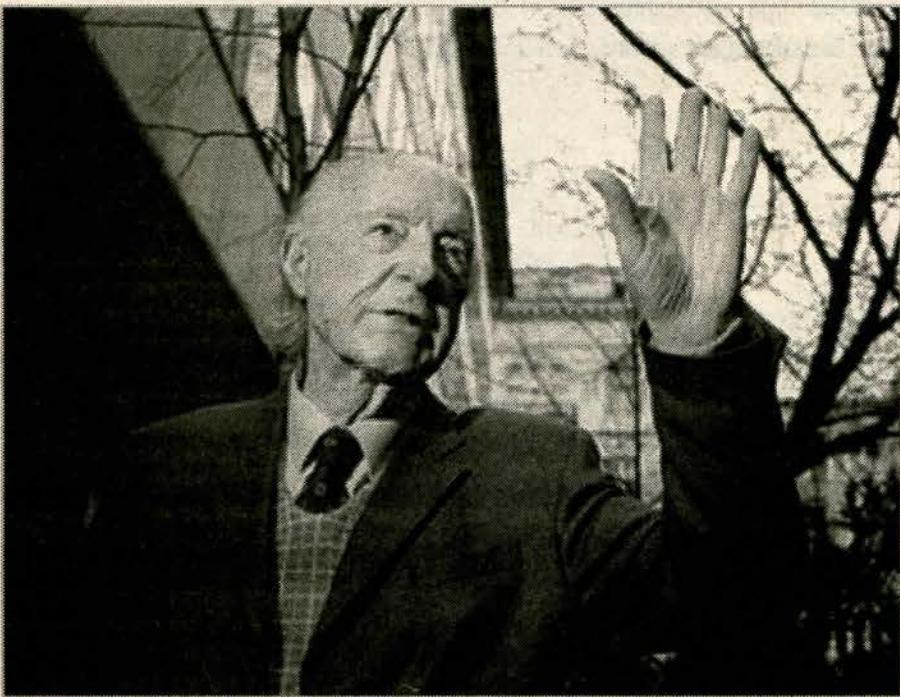
Свакога дана Јово Капичић Капо између 11 и пола два, уредно седи за својим столом уз продужени еспресо и чашицу ракије у кафићу „Галерији” у најужем центру Београда и претреса са гостима, актуелне политичке

тичке прилике. Након „чашице” тројачког разговора о независној Црној Гори, напушта „Галерију”. Пешачећи се враћа се у свој стан, који је удаљен два километра од „Галерије”.

Очито има своје ритуале и своје свакодневне „слушаче”. Не одустаје ни од једних, али ни од других. Прилично је виталан, а кажу, гордост му је и

даље препознатљива особина, баш као и оштар језик и јасан прдоран поглед који истражује саговорнике.

Јово Капичић је рођен 1919. године у Италији у Гаети, у црногорској зеленашкој породици с Цетиња. Отац му је студирао богословију у Казању, у Русији и био професор богословије у цетињској Гимназији. Син Јово, међу

тим, већ с 15 година улази у СКОЈ, са 17 у Комунистичку партију, а 1940. године у илегали је као студент београдског Медицинског факултета организирао студентске демонстрације.

Након четири семестра медицине, у лето 1941. одлази у рат, припремајући антифашистички устанак у Црној Гори. Ушао је у Прву пролетерску бригаду и прошао све велике, митски опеване партизанске офанзиве: марш на Игману, Сутјеску, Неретву... На крају рата, у 26-ој години живота, постао је генерал, народни херој и политички комесар читавог корпуса.

По завршетку рата 1945. Тито га је послao у југословенску амбасаду у Париз. Међутим, дипломатска епизода потрајала је кратко. Дипломатији ће се вратити у каснијим годинама и то као амбасадор у шведској и Мађарској. Крајем 40-их и 50-их година, био је помоћник савезног министра унутрашњих послова, Александра Ранковића. У време сукоба са Стаљином 1948. додељен му је посебан задатак: борба против присталица Информбира и организовање логора за оне које је режим сматрао ИБ-овцима.

Од '90-их година краја века, и поред чињенице да живи у превеликом стању, у центру српске, односно некадашње југословенске метрополе, Београду, за коју тврди да је преизире, уживајући у српским благодетима, посебно у познатој српској гостољубивости и заборавности,

Јово злонамерно пљује и трује по свему што има национално обележје Србије! Био је највећа и најsigурнија

узданница црногорског сепаратисте, Мила Ђукановића. Сепаратну црногорску политику чувеног Јова Капичића, подржава и наставља његов син, некадашњи „златни дечко“ Ју кошарке, Драган Капичић, баш као и унук, глумац, Стефан Капичић, који од пре неколико месеци, глумачку срећу после Хрватске тражи и у Холивуду. Нека му је са срећом, поручујемо му Србији са свих страна света, а посебно из Београда, јер ми смо, народ који лако прашта, а тешко заборавља...

У СКОЈ као 15-годишњак

Једва да је Јово имао петнаест година, ни брада му још честито није нарасла, али извесно, вођен интуицијом и жељом да једног дана постане неко и нешто, примљен је у СКОЈ. Данас, даље 1934. године, а две године касније и у КПЈ. Тиме се Капичићи и данас хвалишу, поносно машу и размахују, док из најужег центра Београда пљују по српским националним интересима, заговарајући сепаратну Црну Гору! Њихови блиски пријатељи, још тврде како Капичићи, воле за себе да кажу, како су они поносни, ћетићи, прави Монтени. Повремено се и бране, кад им неко скрене пажњу да су претерали, да баш и није најнормалније живети и уживати у благодетима српске престонице, а њу јавно и дрско пљувати, а хвалити Мила Ђукановића и не зависну Црну Гору, тада им је омиљенија народна изрека: „Ко није за себе, није ни за друге“. Могли би смо још и да се сложимо, али извесно је, сва тројица Капичића, отац Јово, син Драган и

унук Стефан, у више наврата су доказали да су окренути само себи, односно личним интересима и новчаницима, јер ништа у животу и никада, па чак ни за Ђукановићеву државу Монтенегро, нису радили без добре надокнаде. Много пута су доказали како нису гадљиви на доларе, а ни на еуре...

Да се за сада, вратимо на старину, сепаратисту Јово. После гимназијске матуре, уписује се на Медицински факултет Београдског универзитета, где је до 1941. године завршио четири семестра. У време двогодишњег студирања био је, макар, тако неки његови саборци, такође сумњиве прошlostи тврде, активан у редовима комунистичке, наводно, напредне студентске омладине, што му је, као и рад на Цетињу, донео углед и популарност.

На другој години студија, кажу, постао је секретар партијске организације Медицинског факултета, а нешто касније секретар партијског комитета Београдског универзитета. Лактарење је веле, до тада већ, врхунски усавршио и нико се од њега није могао прогурати. У његовим биографским подацима још пише како је учествовао у многим акцијама и демонстрацијама које је организовала КПЈ. Посебно је, веле, био запажен у демонстрацијама 14. децембра 1940. године и 27. марта 1941. године.

Због тога је, наводно, неколико пута је затваран, а да ли је баш због тога био хапшен и привођен, данас је тешко доказати.

Комесар за наплату

Априла 1941. године, после капитулације Краљевине Југославије, кажу, по задатку Партије, Јово је упућен је у Црну Гору где, наводно, јула 1941. године, постаје члан Окружног комитета КПЈ за Цетиње. Као члан Окружног комитета, активно је Јово радио на организацији прикупљања оружја, формирању герилских група, јачању организације КПЈ и општим припремама за народни устанак.

Наводно се Јово, 13. јула 1941. године, са невеликом групом чланова КПЈ и симпатизера, с пушком у руци нашао у Конаджијском герилском одреду (касније ушао у састав Ловћенског партизанског одреда), на четвртом километру пута Цетиње - Будва. Цетињем кружи анегдота, коју је, кажу, по Јововом налогу, лансирао неки његов саборац, часни партизан, како је наводно већ 17. јула Јовов одред водио борбу с непријатељским тенковима.

Одред јесте водио битку 17. јула, ал' Јово се многи не сећају из тог периода.

да?! Ипак, у његовој биографији пише, да је као један од организатора устанка у цетињском крају и члан Окружног комитета КПЈ, имао значајног и касније репрезентативног успеха у дизању и развоју народног устанка, као и у његовом поновном оживљавању крајем љета и у јесен 1941. године.

Као члан Окружног комитета, новембра 1941. године, изабран је за политичког комесара Ловћенског батаљона, који је полазио у Санџак.

С овом јединицом учествовао је у Пљеваљској бици, још један тада за друштво у повоју, позитиван реп који је касније Јово вештиго изграђивао и надограђивао, а по његовом налогу, тзв. хвалоспеве о њему морали су да лансирају и шире неки јадници.

За политичког комесара и Црногорског (Ловћенског) батаљона и Пролетерске бригаде, постављен је 21. децембра 1941. године. Све до октобра 1942. године у овој познатој јединици један је од најпознатијих бораца и стаreshina.

Као напредан Брозов политички комесар батаљона, у Игманском маршу, наводно је, Јово најпре помагао у ношењу батаљонског оружја, а онда је на леђима носио изнемогле и промрзле другове, мада се неки његови саборци тих детаља никада нису сећали?! Фебруара 1942. године, на челу батаљона, заједно с Пером Ђетковићем, загазио је у хладну и брузу Неретву.

Прича каже да се изузетно плашио четника, али свој страх је прикривао мржњом према њима па се захваљујући томе и окитио још једном ловачком причом, по којој се истакао у борбама с четничима у Мојковцу и Колашину. Не би Јово био тако успешан лактараш да о себи и омраженим му четничима, још тада, није лансирао, бајковиту причу.

Наводно је у борби, на Дурмитору, 3. јуна 1942. године, међу првима Јово упао међу неколико стотина четника, што је ове уплашило, па Јововом батаљону, омогућило извршење задатка без губитака. Није презао Јово да лаж изговори ни безброй пута. Као да се држао „Гебелсове мудrosti”, да 100 пута изговорена лаж, после неког времена, бива прихваћена као истина.

Па је лагао кад год му се указала прилика, а њих је било много јер их је сам стваро и правио. Веште је Јово од почетка водио своју политичку, надаље, охолу и дрску, а по многе трагично успешну каријеру, од које и због које су многи невини људи најстрашније страдали.

Национална пензија од неколико хиљада евра

За овај подвиг похваљен је Јово Капичић од Врховног команданта, Јосипа Броза, а октобра 1942. године постављен је за заменика комесара II Далматинске ударне бригаде. Годину дана касније постао је комесар III ударне дивизије, а крајем 1944. године и комесар XII корпуса НОВЈ. У овом периоду било је, тврде, они које је Јово Капичић годинама контролисао, „нормално, виђати га у стрељачком строју, или чак међу бомбашима.

Њега је мржња према свесрпском водила у каријери од малих ногу...“ Неретва, Сутјеска, борбе за ослобођење и одбрану територије Црне Горе 1943/44. борбе у завршним операцијама за ослобођење Црне Горе, подухвати су у којима је, показао чвртину, способност и храброст, нажалост живих сабораца који би ту тврђњу потврдили, и онда је било мало, а камоли данас.

Ипак, после рата, како доликује успешном комуњаросу, перфидном лактарашу, обављао је Јово високе дужности у ресору министарства унутрашњих и иностраних послова. Био је министар унутрашњих послова Црне Горе, помоћник министра унутрашњих послова СФРЈ, амбасадор СФРЈ у Мађарској и шведској... Затим је био и делегат на V, VI, VII и VIII Конгресу СКЈ, а међу биографским подацима остаће убележено како је још био и члан Савета Федерације.

Носилац је Партизанске споменице 1941. и више одликовања. Био је ре-

зервни генерал-мајор ЈНА, а 10. јула 1950. године Јово Капичић је проглашен за народног хероја.

Живи у Београду, (у деветој је деценији), то је њему борба дала, а каже да воли независну државу Црну Гору више од својих очију, али уз националну пензију од неколико хиљада евра, коју, дабоме, прима од државе Србије, све му је лакше. Не гади је се, мада му је Србија, по сопственом признању, све омраженија.

У некаквој сличној, ситуацији је и његов син, Драган, некада „златни дечко ју-кошарке“, који важи за успешног кафесију, у чијем локалу се скупља сепаратна елита, квази интелектуалици.

Јовова „истина“ угледала је светлост дана, када је Новаку Адићу, историчару с Цетиња, прихватио да одговори на нека питања у интервјују, који је недавно овај радио са њим и тако се дотакао теме - ликвидације Крста Зрнова Поповића.

Верзија ликвидације сепаратисте Крсте Зрнова Поповића

Генерал Јово Капичић први пут је јавно проговорио о ликвидацији Поповића, из марта 1947. године. Било је то новембра 2005. године. Крсто Зрнов Поповић ликвидиран је у време док је Јово Капичић био црногорски министар полиције, а његово сведочење очигледно је било замишљено као перфидна идеја којом би се разбиле постојеће контроверзе о смрти Поповића, чувеног црногорског комите и сепаратисте, али и о улози Јова Капичића у овој ликвидацији, коју му многи сепаратисти ни данас, незаборављају.

„Ово што ти говорим, ово је за историју”, тврдио је Јово свом саговорнику, такође сепаратисти у телефонској „исповести”. „Ово је истина, знам те дуго и добро се бориш за Црну Гору.

Ово су историјске чињенице што говорим о једној трагичној животној драми, у којем је херој Крсто Поповић убио хероја Рака Мутошу. Тако да је у народу, као у античким књижевним драмама, остало да се прича како је јунак, убио јунака и како је, на крају, и сам јунак погинуо у борби.

Ово је као моја исповијест, а ти је биљежи романсирано. Слушај ме што ти причам. Крсто Зрнов Поповић није био мој крштени кум. Мени су родитељи, отац Мило и мајка Анђа, били у Гаети, ће сам се и ја родио, и мој крсни кум био је др Новица Радовић, црногорски комита и емигрант, који је у другом свјетском рату био идеолог црногорских федералиста, главни политички савјетник у штабу Крста Зрнова Поповића.”

Саветодавно, а надасве ауторитативно, перфидно, Јово свог саговорника убеђује да му открива истину, а за право покушава да опере део образа, спасе се проницљивих погледа све сепаратне браће.

„Ја нећу говорити о Крсту Поповићу и његовој борби за Црну Гору од балканских ратова, преко првог свјетског рата, потом Божићнег устанка и комитског покрета, као и емигрантског живота и о његовој политичкој активности до избијања Другог свјет-

ског рата, јер то нека раде историчари, а о његовим заслугама и јунаштву у борби за Црну Гору говори и бројна архивска грађа из тог периода.

Ја ћу говорити о Крсту Зрнову и његовом држању од 1941. године, све до његове смрти 1947. године, и жао ми је, што ово не снимаш, него биљежиш, тако да испада да пишем или диктирам роман у телефонском разговору, а сви који на ову тему желе причати, нека се позову на тебе и кажу да је Јово Капичић, министар унутрашњих послова у вријеме кад је страдао Крсто Зрнов Поповић, ово рекао и нека се позивају, ако хоће, на овај наш дијалог, а ја више о овоме нећу причати јавно, ни на телевизији, ни на радију итд. Само ми достави на адресу мог сина Драгана, у његовом клубу „Галерија”, адреса 7. јул број 10, са назнаком за Јова.

Ово што си забиљежио да прочитам. А, сад ме пажљиво слушај, да ти кажем везано за Крста Зрнова оно што је једна и једина истина, јер сам првопозвани да о томе кажем оно сто знам, а знам све оно сто је релевантно”, настављао је своју добро увежбану игру коју је у више наврата апсолвирао као некадашња Брозова десна рука за слање невиних Срба из Црне Горе на Голи оток, одакле се многи нису вратили живи.

Откупљивање сумњиве прошлости преко убиства Крста Зрнова

„У току другог свјетског рата Крсто Поповић је био неприкосновени ауторитет у Катунској нахији. Зато

казжем да је био човјек Катунске нахије од 1941. до 1945. године. У вријеме другог свјетског рата он је био акционо везан за идеју да се Црна Гора као независна држава обнови. Он се борио за Црну Гору, не због Италијана или фашизма него због Црне Горе.

Мислио је да се Црна Гора српске хегемоније може ослободити под окриљем и протекторатом Италије. Прихватио се контакта и сарадње са Италијанима, јер је сматрао да, у то вријеме, не постоји други начин борбе за самосталну Црну Гору. Чинио је то на свој атипични начин, онако како је сам осјећао и мислио.

Он није био ни ратни злочинац, ни ти квислинг, и не може се упоређивати са Антом Павелићем или Виткунгом Квислингом, јер њега Италијани или Њемци нијесу поставили за државника, шефа марионетске државе или владе, врховног команданта војске, министра итд. Да је поступао као они био би квислинг и ратни злочинац, али није. Италијани су тада вршили власту у Црној Гори, а не Крсто Поповић.

Он је имао под својом управом Катунску нахију. А тада је Црна Гора била похарана равногорском четничком војском, која је у Црној Гори чињела бројне злочине.

У Катунској нахији Крсто Поповић је пружао уточиште партизанима, а и синови му Никола и Радован, били су у партизанском НОР-у и јунаци народнослободилачке борбе”, настављао је своју причу, уверавање саговорника у сопствену истину, која је требала да Јова Капичића откупи свих греха пред црногорским сепаратистима, али тако да се улиже и преосталим партизанским комесарима или њиховој деци, данашњим тајкунима и виђенијим политичарима из власти црногорске или српске, ту Јово, није правио разлике нити границе.

„Ово ти, причам и немој мислити, ни ти, ни било ко други, да се удварам мртвом Крсту Поповићу, који је одавно у гробу, а и ја сам једном ногом у гробу. Причам оно што знам и зашто сам мериторан и ово је права истина о њему и његовој погибији.

Није се Крсто борио за Италију и фашизам него за Црну Гору, на свој начин, онако како је он доживљавао. Запамти или запиши, комунисти у Катунској нахији били су доминантно заштићени на територији коју је он са својом војском контролисао.

Ја сам комуниста и борац из Другог свјетског рата, али то истинито признајем. Да није Крста Поповића било, комунисти у Катунској нахији не би

могли опстати. Били би прогоњени или мртви.

У току Другог светског рата Црна Гора је била дуже вријеме најчетничкији простор на подручју Југославије. Са четничким снагама Драже Михајловића, које су предводили Блажко Ђукановић, Павле Ђуришић, Бајо Станишић и други, зеленашка војска бригадира Крста Зрнова Поповића није имала војничке сукобе, ратне окршаје, јер је он био независан и неутралан од њих.

Са њима се није политички и идеолошки слагао, али није ни ратовао против њих, јер је Италија у то вријеме у Црној Гори имала као окупатор власт. На простору којег је контролисао Крсто Поповић није чинио зло партизанима, комунистима, него их је штитио, и нико од паризанских бораца и припадника НОП-а не би могао опстати да није, тада, у то вријеме, њега било тамо. Крсто Поповић је имао, у вријеме рата 1941-1945. године, углед и стварну власт у Катунској нахији и није је фактички „злоупотребљавао против партизана на том простору”.

Наставио је свој амнистирајући монолог Јово

„Крсто Поповић је био бригадир црногорске војске и његов генералски чин су му признали Италијани, када су окупирали Црну Гору. Подударао се у многоме став Крста Поповића о обнови независне Црне Горе са ставом Италије о рестаурацији црногорске државе под њиховим протекторатом. Када смо ми, припадници НОП-а, са својом војском ослободили Црну Гору стране окупације, Крсто Поповић је отишао у шуму као одметник, хајдук. Било је много Катуњана са њим. Није желио да се покори и потчини новим властима и тачно је да новим властима није желио да се преда, већ да умре заједно са својим ујерењима.

„Крсто није убио брата Вељка Влаховића”

Као помоћник Александра Ранковића, Јово је имао могућност да, народски речено „седи” на две столице и то је успешно чинио, нема дилеме. По налогу и сопственој процени, извршавао је Брозова наређења, уз радосни усклик што крвави сопствене руке, убијајући сабраћа Србе, а зауврат код Тита имао безграницно поверење.

Са друге стране, кад год је могао, још у та, опасна партизанско-комесарска времена, Јово је радио и за сепаратну, „црногорску ствар”, али тајновито. Само неколицина њих је то знала, а то

су били најближи сарадници, с оне стране, сепаратне дабоме. Међутим, ако је Броз наложио да се, којим случајем неко и од Јовових сепаратиста ликвидира, чинио је Кајо, то без поговора. Ево, шта је даље признао Јово, свом пријатељу у телефонском разговору, ни мало случајно, забележеном 2005. године.

„Знам, да он нема никакве везе са убиствима које су починили одметници, као сто је убиство брата Вељка Влаховића, Душана Влаховића. Он то убиство није ни наредио, нити одобрио, односно, није се сагласио са њиме. Са онима који су се понашали као бандити није имао никакве везе у то вријеме.

Поношао се као нека врста државника и није имао ни знања, а још мање одобрења у односу на поступке које су чинијели некада припадници његове војске у бесмисленим обрачунима са новим властима, као сто је убиство Душана Влаховића на Цекањима изнад Цетиња. Он није имао везе са тим”, настављао је стрпљиво и тенденциозно да „пере” сопствени образ Јово капичић, а све под вајном паролом скидања љаге са имена Крста Поповића.

„Ја не знам да је Крсто Поповић био злочинац, нити сам у то вријеме, као помоћник Александра Ранковића, гледао службену документацију, коју Ти помињеш, да га је одлуком црногорског ЦАСНО-а Државна комисија за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача прогласила ратним злочинцем.

У лажи су кратке ноге,
а дугачак језик

Крсто Зрнов се није одрекао синова, нити их је проклињао, већ је штитио припаднике НОП-а на својој територији. чињеница је да се он замјерио комунистичкој идеологији и да се њој противио. Није Крсто Поповић желио да се преда нашим, новим властима, већ се поношао као одметник, хајдук. Није прихватио више пута нуђену му сарадњу са НОП-ом. Био је одметник у шуми након ослобођења земље.

Речит и убедљив, ауторитативним гласом, старина Јово „сећао се” како је доспео на место министра Министарства унутрашњих послова Црне Горе, давне 1947. године. Још једна у низу перфидних играџија, овог великог и добро обученог мајстора злодела светских размера.

„Сјећам се једног дана, био сам позван код Александра Ранковића. Рекли су ми, зове Вас Ранковић, било је то почетком 1947. године, да одете у Црну Гору и онемогућите, спријечите одметнике, који су контролисали широм Црне Горе бројне путеве и друге веома важне објекте и ствари.

Одметници су били опасни, било их је тада преко 400, који се нијесу предали властима, тако да су били нека врста оружане сile. Послат сам из Београда да будем први човјек Министарства унутрашњих послова Црне Горе да се ти одметници доведу пред лице правде, било милом или силом, живи или мртви.

Прихватио сам и отишао, али сам замолио Ранковића да уважи да ја имам своја гледишта везано за то како се са Крстом Поповићем треба поступити. Јер, Крсто Поповић није био убица, разбојник или скриптар, него честан човјек, јунак из историје Црне Горе, који у овоме рату није лично наређивао да се било што злочиначки учини.

Говорим ти искрено пријатељу, и забиљежи, да сам, инистирао да се Крсто Поповић спаси. Желио сам искрено да га спасим. На то ми је Ранковић рекао: „Јово, ако се Крсто Поповић може спасити, спасићемо га, привећићемо га суду и судићемо му, јер имамо разлога да му помогнемо”.

Кажем ти к' брату свом, ти, гајети, то јесте, Црногорци у Гаети, ће сам се ја родио, ће су ми били отац и мајка, као прогнаници, сматрао сам и сматрам, били су најбољи Црногорци тога времена.

Кад сам отишао за Црну Гору у функцији министра унутрашњих послова, радио сам свој посао савјесно и пустио сам из затвора црногорских

Теразијски Црногораци – усташе

или декретом ослободио преко 500 људи, који су били јатаци непријатеља наших, и зеленашких и других је ту било многих.

„Зрнов је био и остао, за мене, црногорски јунак”

Учинио сам то из разлога хуманости, јер сам знао да они не могу да сруше поредак, иако, нијесу били безопасни, али сам их ослободио казне, које су у то вријеме било врло високе. Они нијесу били тада опасни као оружана сила, али су могли да чине бројна кривична дјела против уставног уређења и безбједности државе.

Покушај правдана у телефонском разговору из 2005. године, када је било сасвим извесно да ће сепаратисти у Црној Гори победити и да ће се отцепити од Србије, нагнао је, очито, Јова Капићића да донекле разоткрије шта се заиста забивало те 1947. године, али оно што је за њега било још важније, да себе опише као спасиоца, а не крвника. Да ли је и колико у свом науму, Капо успео, процените сами.

„Да ти, кажем још и ово везано за Крста Поповића, није постојала одлука од стране власти, у којој сам био и ја значајан чинилац, да се он ликвидира. Заузет је био став да треба, ако је могуће, исходовати то да се Крсто Поповић преда новим властима и да на било који начин он дође у руке власти, са циљем да му се спаси живот и изведе пред суд закона.

Понављам ти, он за мене никада и никако није био ратни злочинац, већ је био човјек, борац за Црну Гору из стarih времена. Да је Црна Гора била др-

жава под фашистичко-нацистичким протекторатом као Павелићева НДХ или Недићева Србија, да је Крсто Поповић, рецимо, био на челу такве Црне Горе, као маринетске државе створене под страном окупацијом, онда би се за њега могло рећи да је квислинг, али Крсто то није био.

Крсто Поповић није био квислинг, он је желио да се формира независна Црна Гора, ако је хоће црногорски народ. Крсто је знао у тим условима да то није реално могуће, а код црногорског народа за то није имао подршку, а није је много ни тражио. Знај, сваки покрет или борба, која изгуби подршку народа и тло на коме стоји неминовно падају.”

Успешно је филозофирао Капо, не дајући могућност саговорнику да постави ни једно мало, кратко питање.

„Везано за Крста Поповића и ово ћу ти рећи. Једног дана, срео сам се са мојим старијим пријатељем школским другом Голубом Драшковићем, сином официра Ђура Драшковића, који је погинуо у Божићњем устанку 1919. године, човјеком који је био одметник у шуми, иначе и Крстовим пријатељом и рекао сам му да би Крсто требао да се преда властима, нека се Крсто пријави ће хоће, биће изведен пред суд и мало суђен, а послиje ће бити слободан грађанин. Голуб ми је био пријатељ и све сам учинио да га спасим, приволим да се преда властима.

Његовој мајци сам то рекао и моја интервенција је успјела. Голуб Драшковић се предао властима и тако му је спашен живот. Али Крсто није хтио да се преда.

„Знао сам, Крсто се неће предати”.

Колико су животи других људи зависили од воље Јова Капићића, можда се најбоље види у његовим следећим речима, којима покушава да спере, једну у низу оправданих лјага са свог образа, ако му је од њега иштга остало, јер није Јово у крви само рукама, већ и духом. Посрнуо је за влашћу, али и новцем. Такав је Капо, како га зову пријатељи, истина мало је таквих, био је такав још у дечачким данима, али такав је и сада, у деветој деценији живота.

„Као министар и добро обавијештен човјек знао сам ће се Крсто Поповић налази, креће, како добија храну итд., на простору Катунске нахије, али нијесам желио да се предузме иштга да би он био убијен.

Ја сам био мишљења и става да се са Крстом покушају остварити преговори да би се он предао новим властима, али то Крсто никако није хтио. Тако сам и поступао као министар унутрашњих послова Црне Горе у то вријеме. Послије ослобођења земље, привели су били у полицији у то вријеме четворицу Поповића, Крстових рођака. Одлучио сам да их пустим кући, иако са становишта власти и поретка нијесу били баш невини.

Рекао сам им, нађите Крста, ви се свакако са њим виђате, или знate добро о њему ће се креће и што чини, и пренесите му моју поруку да га ја, Јово Капа, син официра црногорског и његовог стајног пријатеља Мила Капе, позивам да се сртнемо ће гођ он хоће да разговорамо и договоримо се да се Крсто преда новим властима.

Нађите га у шуми и пренесите му да ћу ја, син његовог пријатеља Мила Капе, све урадити да не дође до пролијења крви, да се све заврши мирно, без убиства и других невоља. Поручио сам, њима, Крстовим рођацима, да се окану одметништва и да не иду у шуму, јер више нема сентименталности. Ја руководим овом акцијом, и јавите ми се.

Дошли су поново код мене и рекли су ми да Крста нијесу нашли. Разговарао сам са њима и пустио их да оду, али један од њих ми је одлазећи рекао: „Крсто Вам се никад неће предати”. То је за мене била озбиљна порука. Знао сам да се предати неће, иако сам све покушао да му спасим живот.

Али, он је био такав човјек. Није хтио пристати да нам се преда. Радије је хтио погинут, него нам се предати, као што и јесте, убивши једног храброг човјека, младог јунака, као што је био капетен Рако Мугоша.

Хтио је он убити и друге припадни-

ке засједе које га је у једном кућишту у Кучима чекала, мог помоћника официра Вељка Милатовића и Михаила Сара Брајовића, кад је бацио бомбу у кућишту на њих, али она није експлодирала. О томе ћу мало касније.”

Нова сепаратна историја, по Капу

Ми у држави, и ја као први човјек МУП-а знали смо ће се Крсто крије и ће мора доћи реално. Немој ме питати, да Ти причам ствари везане за породицу Поповић. О Мирку Биговици и Крстовој кћерки Босиљки.

Ја, Ти то нећу ништа реци, јер су то породичне, приватне ствари. Ти изводи закључке које хоћеш, али ја са тим немам никакве везе. Твоја је ствар која ћеш одредити као оне који су одмогли Крсту Поповићу. Понављам ти, немој ме то питати, јер ти нећу одговорити.

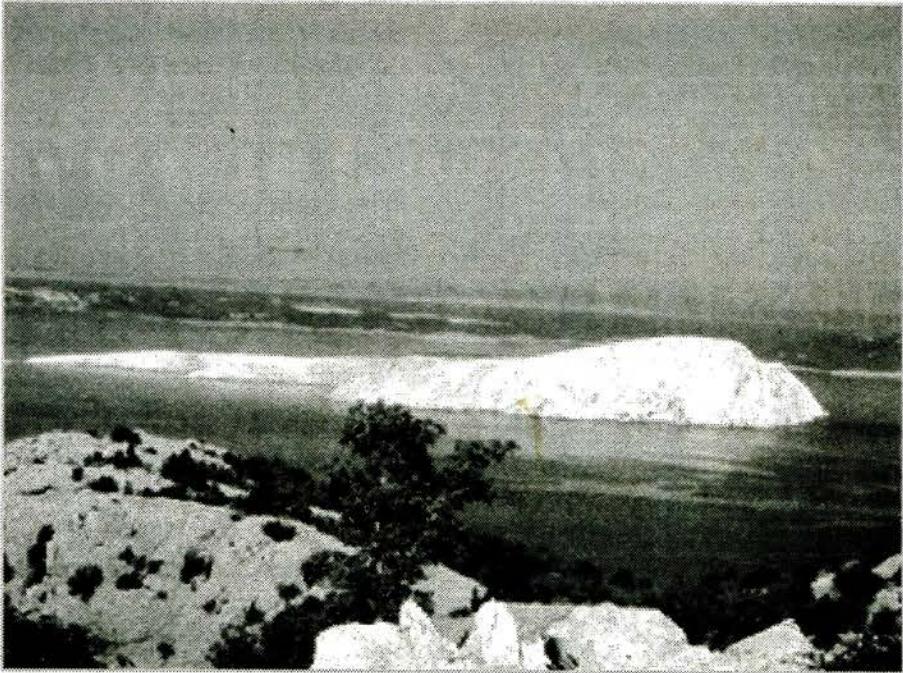
А сад ме саслушај даље! Све покушавам да се Крсто Поповић приволи суду правде. Доводим у МУП на договор за операцију његовог хватања, али не и ликвидације, Вељка Милатовића, мојега помоћника за ОЗН-у, Михаила Сара Брајовића, начелника II одјељења у Озни, и Рака Мугошу, младог, оданог и храброг човјека, који у чиновничком смислу није покривао положај.

Са циљем да се Крсто ухвати жив ја не шаљем обичне полицијце или удбаше да га ухапсе, него најспособније и најодговорније официре и своје сараднике. То радим јер желим да Крсто буде ухваћен жив, јер сам сматрао да није заслужио да погине у шумама Катунске нахије.

Кажем им да треба Крста Поповића да ухвате, да му спасу главу, да буде жив доведен пред суд, а да га не убију. Они одлазе у Куче, у једно старо кућиште. Њих тројица, Милатовић, Брајовић и Мугоша га у засједи чекају у кућишту. Крсто Поповић долази.

Са хајдучким инстинктом или нечим другим, осјетио је Крсто Поповић да су они тамо, прије него сто су осјетили они да он долази. Осјетио је њих прије него што су они осјетили њега. Они су чекали у засједи. Са циљем да га ухвате живог.

Спазивши да га чека у кућишту засједа, Крсто баца бомбу у кућиште, која није експлодирала. Била је то бомба крагујевка која би убила сву тројицу кућишту да је експлодирала. Али је, затајила. Без договора са Вељом Милатовићем и Саром Брајовићем из кућишта је на врату излетио Рако Мугоша. Крсто Поповић га је смртно покосио рафalom из своје машинке.

На вратима од кућишта Крсто Поповић је убио Рака Мугошу рафalom и он је пао мртав на земљу. Потом Крсто Поповић креће уз узбрдицу изнад кућишта да се сакрије, заклони, а из кућишта излазе Вељко Милатовић и Михаило Сара Брајовић и пуштају и убијају Крста Поповића плотуном из својих пушака. Одмах иза тога, Рако Мугоша је проглашен народним херојем а нико му није наредио да изађе из кућишта и Крста ухвати жива. Тако је херој убио хероја.

Празна кутија цигара и још празнија Капова прича

Како му саговорник очигледно, ћути, збрајајући, шта је истина и колико ли је прање Капово убедљиво, Јово наставља још упорније, тенденциозније.

Историја ће у сваком случају у наредних десетак година, када се буду отпечатили сви повериљиви документи из СФРЈ, показати, колико је слагао, али

њему то тада неће бити важно, јер неће имати коме да наплати своју лојалност, јер Капо никада и ништа није радио из воље, идеје и убеђења.

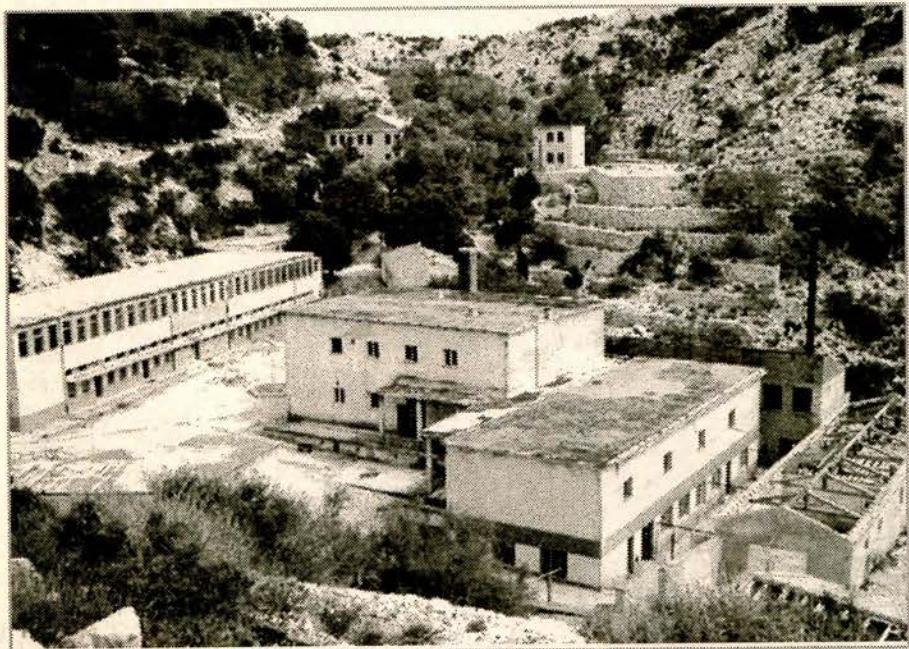
Тада ће он бити увелико, на наплати код Светог Петра, мада је неверник, ал' шта му Бог да. Ево како даље пошло и перфидно збори отац некадашњег кошаркаша Драгана Капичића:

„Крсто је био сам, сукобио се са њима и погинуо у оружаном обрачуна. Погинуо је у конфликту са властима које су му нудиле помиловање, јер није хтио да се преда ни под коју цијену. Крсто је погинуо као јунак.

Он има свој култ, своју историју и Црна Гора треба да призна његову борбу. И све је то у реду, али Крсто је мислио да се до Црне Горе може доћи уз сарадњу са Италијанима. Ја као комуниста говорим да се до Црне Горе не може доћи с ослонцем на окупатора. Крсто Поповић је био борац за свој народ. Није се према устанцима, припадницима НОП-а, односио лоше”.

Увек (надо)будан

„Кошарку сам тренирао пуних девет и по година и за мене ништа друго није постојало на свету. Дошао сам до јуниорске екипе Звезде, у којој сам био капитен једном Игору Ракочевићу”, хвалисао се неком пријатељем Стефан. „Тренирао сам по цео дан и размишљао једино о томе да успем и можда будем бољи од оца. Онда, сплетом неких чудних околности, којима сам сада захвалан, прешао сам на потпуно другу варијанту и почeo да се бавим глумом. Сада могу само да жалим што нисам наставио са кошарком, јер бих можда играо у неком добром европском клубу, али у принципу, веома задовољан и овако јер сам успешан у послу којим се сада бавим.” Надмен и незахвалан, заборавља колико су му деда и отац олакшали живот, баш онолико колико и петооктобарци, али такви су Капичићи.

Тајна једног дневника

На крају да Ти кажем и ово. Крсто је водио Дневник. То ти је познато. У Крстовом дневнику пише и ово: „Ја се скривам у камењару, а војска ме тражи, старјешина им је Јово Капа и он баца празну кутију цигара, која пада пред моје ноге, а ја могу да га убијем, али то је толико близу да не могу реперирати машинку јер ће ако ме чује он убити мене“.

Ето, то ти је прича о Крсту Поповићу и његовој погибији. Ово су историјске чињенице које стављају тачку на једну трагедију, у којој су живот изгубили хероји Крсто Поповић и Рако Мутоша.“

Нема сумње да је народни херој, генерал II светског рата, борац за самосталну, независну и сепаратну Црну Гору, Јово Капичић много окрвавио руке, убијајући олако и без гриже савести, ако је уопште има.

Истина је да је био презапослен, стално је требало некога ликвидирати, а Јово је задатке примао на свих страна и као такав, ма колико нам се то не свиђало, постао је значајна личност новије црногорске историје у периоду од 1941. године све до данас. Подсећања ради, ваља још једном нагласти да је Капо, после Другог светског рата, био на бројним истакнутим државним функцијама у Црној Гори и СФРЈ, уредно и бескорупулозно грејући министарске или дипломатске фотеле. Задужио је Броза, исто колико и Мила Ђукановића и његове црногорске сепаратисте, али све је Јово „уредно“ наплаћивао, а ко није хтео да плати милиом, плаћао је силом.

Посао је посао, па макар то подразумевало и ликвидацију. На велика врата ова мизерија од човека уселила се у Београд, и још боље устоличила. Наставио је да жари и пали и после Брозове смрти, али из Београда се није селио.

Ипак, кад се Југославија распала 1991. године, генерал Јово-Капичић се отворено ангажовао у политичкој борби са независну Црну Гору и истакао се бројним јавним наступима, интервјуима, говорима на митингима некадашњег ЛСЦГ, и другим склоповима на којима је промовисана идеја самосталне, међународно признате Црне Горе.

Сећања Влада Дапчевића

Незаобилазне личности из Црне Горе који су такође уживали у чарима Београда и за српску метрополу биле судбински везане, поред Јова Капичића били су и браћа Пеко и Владо Дапчевић. Сећања голоточког заробљеника Влада Дапчевића, умногоме су допринела разоткривању истине о Капи.

Ипак, кренимо редом, након што је Вељко Мићуновић, начелник Озне Београд, премештен за начелника Озне Црне Горе 1945. године на његово место постављен је Јово Капичић. Партизани су га звали Јово Капа, па му је тај надимак остао целог живота.

Касније га је сам Јово променио и мало модификовao у Капо. Ваљда га је потсећало на италијанску мафију, којој се још као дечкић дивио, ка којој је стремио, јер му је давала осећај моћи.

А, да је био моћан у Брозово време и најпоузданije човек за ликвидације,

Срба, Црногораца, муслимана, Хрвата, Словенаца, али и Југословена, нарочито оних који су били велики поштоваоци Броза, али далеко од његових очију, Јово се, по правилу, побринуо да се више никад и не нађу у Титовом видокругу.

Јавна је тајна да је Владо Дапчевић у више наврата својим блиским пријатељима говорио како се Јова сећа још из устаничких дана, као Ранковићевог помоћника, по полицијској линији и као ликвидатора Николе Лекића, Јована Белова Вујовића и других кадрова КПЈ.

Како је Даворјанка Пауновић Зденка била његова вјереница, Дапчевић препоставља да је преко ње овај Цетињанин градио каријеру око Тита. У време ослобађања Београда, Јово је био комесар 12. корпуса НОВЈ.

Добио је чин генерала, а нешто касније је постао и Министар полиције Црне Горе, када је учествовао у акцији хватања и ликвидације познатог следбеника Краља Николе и црногорског комите Крста Поповића.

У једном скорашињем интервјуу, овај дипломата Титове Југославије у шведској, Француској и Мађарској, у време (1948) совјетске интервенције, каже да је Југославија после 1945. године посебну пажњу посвећивала спољној политици и да су грађани наше земље због тога могли слободно и без виза да путују у све земље света.

Веле још да је Јово негира чињеницу да је Тито за амбасадоре постављао партијски подобне људе, наводећи да је први шеф дипломатије Титове Федеративне Народне Републике Југославије био Станоје Симић, бивши функционер краљевске владе.

Заметање прљавих трагова ликвидација

„Тешко је поредити ону са било којом дипломатском гарнитуром касније, јер Тито је створио цио апарат, пре ма се и с њим руководио, и уједно био највећи дипломата. Мора се признати да су амбасадори у то доба били образовани и способни људи. Спољни изглед је, такође, био веома важан.

Међу тадашњим амбасадорима из двојио бих Марка Ристића, који је после рата био у Паризу и са којим се ја, као његов тадашњи помоћник, нијесам најбоље слагао, али је он био веома угледан и образован.

За Југославију су тада пуно учинили и тадашњи помоћник министра спољних послова Владимир Велебит, Коча Поповић, Марко Никезић, Богдан Црнобрња, Владо Поповић, Богдан Оре-

шчанин, Милош Минић, Мирко Тепа-вац, Драга Марковић и Иво Вејвода”, говорио је Капо, покушавајући да замете своје прљаве трагове, и нељудску нарав, али и однос према осталим саборцима који су оставили некаквог трага у националној историји. Једноставно, они који добро познају Јова, а мало је таквих, веле, како никада није трпео конкуренцију. Плашио је се...

Не треба занемарити ни казивања неких других Црногораца из Београда о Јову Капичићу. Посебно је интересантно сећање Сава Стanoјевића, који је провео на Голом отоку седам и по година (Станојевић је такође био народни херој Југославије и носилац Споменице од 1941. године). У његовој причи се осећа велика огорченост на свог супародника Капу: „Мучења су била неиздржљива! Стално сам био под бојкотом, па сам због тога три пута покушао да извршим самоубиство. Ударао главом о камене зидине, скакао са стена, скакао са спрата управне зграде, где су ме саслушавали једно вријеме Никола Бугарчић, а после Анте Растегорац. Јово Капичић је био мој земљак, али најгори од свих.

Најтеже ми и данас пада, кад сам на слободи, сртнем своје целате Николу и Капоњу на улицама Београда, у чијем ослобођењу сам и сам учествовао – отворено је говорио Саво, а веле често би после такве приче нагло ућутао и протрљао образ, покушавајући да спре оно што је Капо упрљао, колективно свим Црногорцима.

Данаšnji сепаратисти, не мисле тако, он Јову верују, а неки му се чак и диве, а он је уживао причајући о својим злоделима, наравно, у верзији која је њему одговарала и тако по ко зна који пут прекрајао националну историју Срба из Црне Горе.

Да би ова прича, да би ово подсећање на злодела крвника Јова Капичића Капа имало некаквог смисла, као и да се не би тумачила као тенденциозно подметање, направили смо кратки осврт на неке друге саборце Јова Капичића.

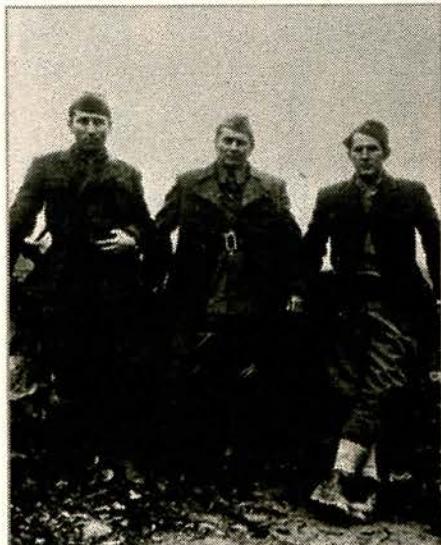
Оне који су такође из политичко-идеолошких заблуда, у неком животном тренутку, били заведени сепрацијом Црне Горе, али нису чинили злодела свом народу и нису у историји, југословенској (оној Брозовој вештачкој творевини, у којој су сви били свесни свог национала, а само искрени Срби били поштени комунисти југословенског опредељења, јер нису имали комплекс недржавности и несвесности сопственог идентитета, за разлику од свих осталих) остали запамћени као крвници сопственог народа!

Нешто више о браћи Пеку и Владу Дапчевићу

Генерал-пуковник Пеко Ј. Дапчевић рођен је 25. јуна 1913. у селу Љуботину, срез Цетиње, у Црној Гори. Отац му, Јово Дапчевић је био ћакон. Одмах по избијању Другог светског рата, оца му, Јова, заробљавају Италијани, а он врло брзо умире у логору.

По завршетку гимназије, Пеко се уписао на Правни факултет у Београду и убрзо, у својој двадесетој години постаје члан КПЈ. Три године касније Пеко се враћа у родни крај и као члан окружног комитета Партије ради на стварању и јачању партијских организација. У борби против групе фашисте, године 1935. Пеко Дапчевић је повређен по глави.

У мају 1937. Пеко одлази у Шпанију, а када је фебруара 1939. године, после пораза Шпанске републиканске војске са осталим добровољцима прешао француску границу, чекали су га концентрациони логори.

Власти Француске одвеле су га са осталим борцима интернационалних бригада у концентрациони логор, у Анделесу (Ангелес). С групом својих пријатеља из Шпаније, у тврђави под називом Колјуре, у логору остаје до октобра 1940. године.

Тада су Пеко Дапчевић и Фадил Јахић шпанац добили задатак да побегну из логора како би лакше организовали бекство и осталих заточених другова. Тако Пеко Дапчевић у априлу 1941. стиже на рад у Аустрију, одакле организује бекство и пребацање другова у домовину.

По повратку у отаџбину, бива ухапшен у Сомбору, одакле га депортују у Црну Гору. Са станице у Никшићу,

Пеко успева да побегне. Са друговима из свог ранијег детињства Пеко се састао у чуvenој „Тринаестојулској бици”, у борби на Коштелама (на путу Цетиње-Ријека Црнојевића), 1941. године, у борби са Италијанима, у којој је извојевао победу.

Пеко Дапчевић је командовао јединицама које су 1944. г. ослободиле Београд, зато га многи саборци, а и неки познаваoci историје наклоњене титизму, сматрају једним од главних ослободилаца Београда.

У Београду је провео остатак живота, присећајући се историјских тренутака и живећи од сећања. Они који су га знали, веле да је био повучен и тих, ненаметљив до смрти, 1999. године. Његове кости су и данас у Београду.

Ко је био Владо Дапчевић

Владо Дапчевић је рођени брат Пеко Дапчевића, рођен је у Љуботињу 1917. године. На Цетињу је 1935. године, у великом партијском демонстрацијама, у туци са полицијом био ухапшен и претучен. У затвору је провео месец дана.

Школовање наставља у Подгорици, Никшићу и Призрену, али бива избацivan из школа, да би му, на крају, саопштили, како му је, због комунистичке активности, уведена забрана даљег школовања у ондашњој, предратној, Југославији. Због заслуга на организовању партијских ћелија, касније је изабран за организационог секретара Покрајинског комитета СКОЈ-а.

Услед провале у КПЈ, 1936. године долази до масовних хапшења чланова Партије. Партија у Црној Гори на то узвраћа, организовањем манифестација и опет долази до сукоба са полицијом. У сукобима гине 12 демонстраната, педесетак их је рањено, а скоро 400 ухапшено.

После директиве Партије да се обуставе сукоби, Владо се добровољно предаје полицији, а у сарајевском затвору проводи, скоро, четири месеца. Под притиском међународне јавности, скоро сви ухапшени пуштени су на слободу.

Почетком 1937. године Владо је постављен за Организационог секретара партијског комитета на Цетињу. Пријављује се као добровољац за одлазак у Шпанију, али полиција га открива и хапси га са великим групом добровољаца. Тек 1939. г. Владо добија дозволу да полаже матуру коју је положио у Котору.

Те године се уписује на Технолошки факултет у Београду. На Универ-

зитету у Београду се укључује у борбу за одбрану аутономије Универзитета, али учествује и на организовању партијских ћелија радничке класе. У једном од многобројних сукоба са фашистичком омладином бива рањен у главу.

У време бомбардовања 6. априла 1941. године, Владо се налазио у Београду, а неколико дана касније пребацује се у Црну Гору, настављајући рад у Партији, пре свега на мобилисању народа и пружања отпора окупатору.

У зору 13. јула 1941. г. са устанцима учествује у нападу на чело, када отпочиње и општенародни устанак у Црној Гори. Због непослушности и бандоглавости, али и неких идеолошко-политичких, јавних ставова, не дозвољава му се присуство на Покрајинској конференцији КПЈ, а убрзо га и исключају из Партије.

Као борац Ловћенског батаљона учествује у нападу на Пљевља. Том приликом је рањен. Присуствује формирању Прве пролетерске бригаде у Рудом и учествује у Итманском маршу. У Фочи је почетком 1942. г. поново примљен у Партију и постављен за комесара Дринског добровољачког одреда.

Робијао због идеја и дугачког језика

Средином 1942. године Влада постављају за команданта прве чете Ловћенског батаљона. Због критичких иступа поново га искључују из Партије, ипак, као командир десетине бомбаша учествује у ратних низу акција, све до рањавања, крајем 1942. године.

Владо Дапчевић се, по тврђњама његових сабораца, јуначки борио и у биткама на Неретви и на Сутјесци, након чега је опет примљен у Партију, чак и постављен за комесара Седме крајишке бригаде.

У првој половини 1944. г. постављен је за комесара официрске школе при Врховном штабу, а затим за комесара Десете дивизије. Крај рата дочекује као потпуковник. После рата је постављен за наставника на Вишој партијској школи, а потом 1947. године, постаје начелник Управе ЈНА за агитацију и пропаганду.

У том периоду живота, Владо је написао: „Али, без обзира на све те високе положаје, високу плату, разне привилегије, у том периоду сам био најне-задовољнији.

Мука ми је било од свега онога што се дешавало пред мојим очима. Одмах је почела грабеж за власт, положаје, привилегије. Почела је корупција не-виђених размјера. А тон свему томе давао је Тито. Гурао их је на положаје, уваљивао у привилегије и тако их везивао за себе”.

„Истргнуто” из Владова дневника

У једној његовој свесци-дневнику, остало је уписано и следеће: „У близини је био онај дипломатски магацин и у њему најквалитетније ствари. Уз то, три пута јефтиње него другде. Четрдесетак људи је имало право да се у њему снабдијева. Једног дана тетка ми тражи новине да умота хљеб.

Каже: „Срамота ме да улицом ношим бијели хљеб.”

Питам: Зашто?

Каже: „Зато што га други немају?”, „Па, где га ти купујеш?”

Вели: „У оном магацину.”

Забранио сам јој, од тада, да га више у кућу уноси, и ако смо ми прије рата јели бијели хљеб.

Сјећам се једне анегдоте, са једним од оних удбоваца. Био је прије рата сељак у Црној Гори. Оде у његову кућу нека наша Црногорка и види дијете пиша по персијском ћилиму. Вели му ова Црногорка: „Зајто дозвољавате дјетету да упропаштава овако скупочијени ћилим?”

Он јој одговори: „Нека пиша, то је крвљу стечено!” Једноставно, тада се сматрало да су одбрањили земљу и да је дошло вријеме да се то наплати. И то дебело.

„Ми сјечемо грани на којој сједимо. Ако не ликвидирамо ове привилегије, не само што ћемо се одродити од народа, ми ћемо у психологији постати бодљи”.

Реално сагледавање појединих бораца, „из опанака у господска одела”, преко ноћи одевена, а све само захваљујући томе што су се умилостивили Брозу или његовим ближим сарадницима, Владо Дапчевић, никада ни једним гестом није подржавао, а камоли одобравају. Ипак, то реално становише, не амнистира га каснијег застрављивања...

Владо Дапчевић је присуствовао Петом конгресу КПЈ 1948. г. Прихватајући Резолуцију Информбира, покушава да побегне из земље. Бекство је осуђено и том приликом, на граници са Румунијом, гине начелник Генералштаба ЈНА.

Владо се неко време крио у Београду, да би, при поновном покушају бекства, овог пута преко мађарске грани-

це, био ухваћен. У истражном затвору провео је 22 месеца, а осуђен је на 20 година робије.

Од јуна 1950. до 6. децембра 1956. године Влада сељакају од затвора до затвора, од Старе Градишке, Билећа и Голог отока. Кажу, да је Владо све то време био изложен великој тортури, али ни све преживљење робијашке патње и тортуре брозових казамата, нису га натерале да се одрекне својих политичких убеђења.

Врло мало времена је провео на слободи, а због нове претње да ће бити поново ухапшен, 1958. године, бежи са групом својих истомишљеника у Албанију. У Албанији међу емигрантима избија сукоб око путева даље борбе. Владо жели да настави борбу у Југославији, док се већина изјашњава за одлазак у ССР.

Након неколико месеци неизвесности албанске власти их упућују у ССР. По доласку у Совјетски Савез емигрантима се нуди да наставе школовање или да прихвате одговарајући посао. Владо одбија и једно и друго, настављајући политички рад.

Организује снажну пропаганду уочи Конференције комунистичких партија у Москви, 1961. године. На тој Конференцији усваја се резолуција, којом Савез комуниста Југославије осуђује као ревизионистичку и антимарксистичку партију.

Потуцање од Истока до Запада

Приликом избијања кубанске кризе Владо међу емиграцијом организује добровољце за одлазак на Кубу. Иако, Кубанци одобравају визе, совјетске власти нису дозволиле одлазак добровољаца.

После 22. Конгреса КПСС, подржавајући став албанских и кинеских комуниста у сукобу са КПСС, Владо отпочиње живу активност у борби против ревизионизма. То је довело до нових упозорења и претњи, али овог пута Владу су на врату биле совјетске власти, које су желеле и грубо инсистирале да прекине са започетим активностима живећи у Одеси током 1964. и 1965. године, Владо ради на докторској тези о историји југословенског радничког покрета.

Почетком 1965. г. покушава да оде као добровољац у Вијетнам, али га совјетске власти у томе још једном спречавају. Совјетски Савез напушта 1966. г. и одлази у Западну Европу.

Да би преживио, боравећи у Белгији, Француској, Швајцарској и Холандији, ради најједноставније физичке послове. Истовремено покушава да

међу југословенском економском емиграцијом развије политички рад, али то му не полази за руком. Полиција ових западноевропских земаља га више пута хапси и прогони из једне земље у другу.

Тек му је 1969. године одобрен стални боравак у Белгији. У Белгији се повезује са марксистко-лењинистичким партијама Западне Европе и учествује у њиховом раду. Југословенска полиција, под чврстом управом Брозових комесара, а посебно Јова Капичића, никада није из видокруга, ма у којој источној или западној земљи, Владо боравио, није испуштала из вида и тако пуком срећом, Владо 1973. године избегава покушај ликвидације, иза које су стајали његови бивши саборци, па и Капо.

Од југословенства до сепаратизма

Сарадњом југословенске и румунске полиције у Букурешту је 1975. г. организовано Владово киднаповање. Тада су убијена његова два друга. У Југославији је осуђен на смрт, а казна му је касније приначена на 20 година робије. Из смице затвора у Пожаревцу је пуштен јуна 1988. године и прогонен из Југославије.

По укидању забране повратка, Владо се септембра 1990. г. враћа у Београд. У бројним интервјуима и јавним наступима указује на опасност избијања рата и распада Југославије. Непуну годину дана се налази на челу новоформиране КПЈ, али због његове одлучне борбе против присуствености национализма у Партији, ова се партија цепа. Владо 27. марта 1992. г. оснива Партију рада.

За време ратних збивања на простору бивше Југославије, активно се ангажује на јачању демократске, антинационалистичке свести у правцу заустављања рата и пораза националистичких снага, при чему оштрицу усмерава против режима у Београду.

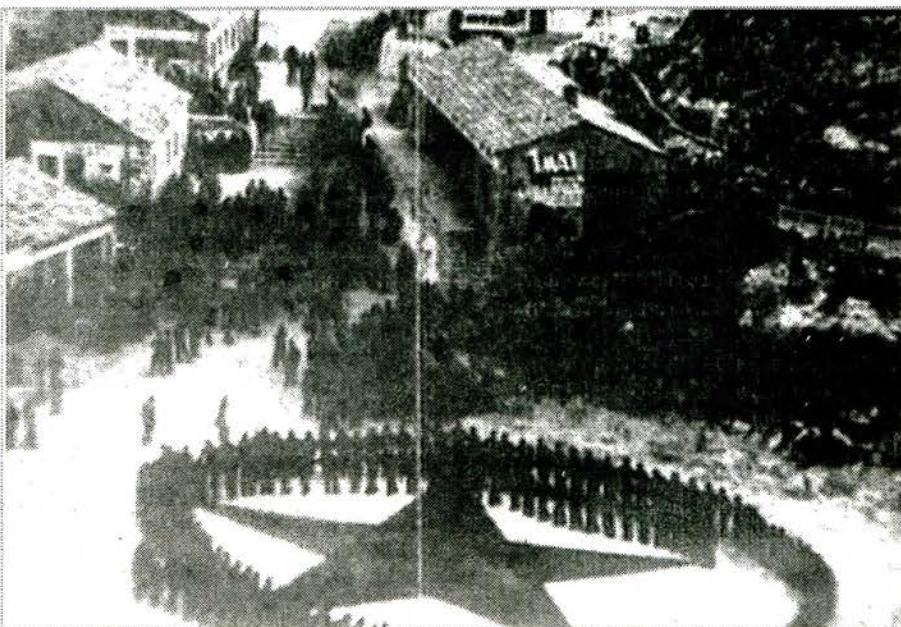
Све до своје смрти 12. јула 2001. г. Владо није престајао са политичким радом. Занимљиво је да је од великог југословена и патриоте, Владо Дачевић на крају завршио као један од ватренијих бораца независне Црне Горе.

Ово је забележио '90-тих година: „Ја сам за суверену Црну Гору баш зато што сам за Југославију. У сваком случају треба ићи корак по корак. До остварења тог циља, ми ћemo подржавати снаге које се боре за суверену Црну Гору. Када се створи суверена Црна Гора постаћемо љути непријатељи тим снагама, јер ми се, прије свега, боримо за раднички покрет и социјализам.”

Владо о Јову Капичићу

Владо Дачевић је међу својим посљедњим обраћањима јавности, који је провео више од дводесет година, све отвореније говорио о улози Јова Капичића у формирању Голог отока и кашњавању многих, међу њима и хиљаде Црногорца. Тако је у једном свом интервјуу рекао и следеће: „Јово Капичић, тадашњи помоћник Александра Ранковића, био је задужен за Голи оток. Не само за Голи оток, већ и за остале логоре којих је било седам, осам.

Јово Капичић је био толико моћан да су од њега дрхтали сви управници логора и затвора. Од њега је зависила судбина многих људи. Могао је да ка-

зни, смијени, па чак и да пошаље на Голи оток или нареди нечије линчовање како би заплашио остале. О њему се може говорити као о главном зликовцу-извршиоцу Титових замисли. То се најбоље види по томе што је он обилазио све логоре.”

Сећања Сава Станојевића на Капу

Не треба занемарити ни казивања неких других Црногораца из Београда о Јову Капичићу. Посебно је интересантно сећање Сава Станојевића, који је провео на Голом отоку седам и по година (Станојевић је такође био народни херој Југославије и носилац Споменице од 1941. године).

У његовој причи се осећа горчина упућена Капу: „Мучења су била неиздржљива! Стално сам био под бојкотом, па сам због тога три пута покушао да извршим самоубиство. Ударао главом о камене зидине, скакао са стene, скакао са спрата управне зграде, где су ме саслушавали једно вријеме Никола Бугарчић, а после Анте Растегорац.

Јово Капичић је био мој земљак, али најгори од свих. Најтеже ми и данас пада, кад сам на слободи, сртнем своје джелате Николу и Капоњу на улицама Београда, у чијем ослобођењу сам и сам учествовао”, отворено је говорио Саво, а веле често би после такве приче нагло уђутао и протрљао образ, покушавајући да спре оно што је Капо упрљао, колективно свим Црногорцима.

Данаšnji сепаратисти, не мисле та-ко. Они Јову верују, а неки му се чак и

диве, а он уживао присећајући се свих својих злодела, али у нвим, изменјеним верзијама, онаквим какве њему одговарају и свесно прекрајајићи историју.

Иако су били браћа, након II светског рата, Пеко и Владо се нису, никада више видели нити проговорили. Пеко Дагчевић никада није помињао брата како међу пријатељима, тако ни у својим јавним наступима. За разлику од њега, Владо је о брату Пеку, причао, али само у негативном контексту.

Лак човек, Јово, тешке руке и нарави

Јово је одувек био хвалисав и у Брозово време, али од када се пензионисао, више се посвећивао новинарима. медији су га посебно импресионирали, још ако су били издајнички, или страни, није имао дилему.

Нарвно, сваки пут је причао неку другу причу, уносећи у све поприлично маште којом је мењао неке стварне чињенице и податке. На хрватску штампу, био је слаб и у Брозово време, али од '90-их на овамо, па још од проглашења вештачке државне творевине Црне Горе, кад год је имао прилику било шта да каже, рекао је.

Ево шта је у једном овогодишњем интервјуу испричао о томе како је и под којим околностима постао помоћник савезног министра унутрашњих послова, Александра Ранковића.

„Кад сам 1945. послан у Париз, ни одијела нисам имао, отишао сам тамо у војној униформи. Задатак ми је био припремити долазак првог југословен-

ског амбасадора у Француску, познатог српског интелектуалца стручњака за француску књижевност Марка Ристића.

Хтјели су да учим дипломатски посао и дали ми статус Ристићева савјетника. Међутим, Ристић и ја одмах смо се сукобили, поготово је несносна била његова жена. За непуних годину дана позвали су ме да се вратим у Београд. У почетку сам био љут.

Кад сам враћен, Тито ме позвао к себи и рекао: „Јово, ми с тобом потпуно рачунамо, пусти ти дипломацију, није то још посао за тебе, ти си ратник и треба као ратник да останеш у државној безбједности све док се не заврши рат за комунистичку Југославију.”

Пружио сам му руку и рекао: „Друже Тито, у праву сте.” Рекао ми је да се јавим другу Марку, тако смо звали Александра Ранковића, тадашњег савезног министра полиције. Рат с Нијемцима био је готов, али диљем земље остала су разне непријатељске групе.

Послан сам у Црну Гору да чистимо терен од заосталих четничких скупина, звали смо их јамари, 480 њих смо ухватили, потом сам помагао хватању Драже Михаиловића.

Био сам бистар и окретан, све што ми је повјерено с лакоћом сам обављао, али не гробошћу и злочином. Не заборавите да сам син богослова који ме учио што је вјера, религија, црква.”

Тако се хвалисао Јово, спајајући неспојиво. Вели како је радио за правду, да није чинио злочине, а признаје да је мучки хајкашио на српску-четничку војску, нема логике у таквим тврђњама, али не може му се одбијати на старажчу деменцију, јер, кажу, није дементан.

На питање да ли је верник, одговара да није и гле парадокса, верује у оно што сам никада није имао, „у људску душу и праве вредности”?! Невероватно колико је људска глупост блиска кокошијем слепилу! О мучком лову на своје дојучерашње партијске колеге, комесаре и јунаке, народне хероје, који су '48. године подржали СССР и Броз их прогласио информбиорвцима, а Јово их трпао у казамате широм бивше Титове Југославије, али ипак најтеже је било онима на Голом отоку. О томе Капо, овако беседи:

„Резолуција Информбироа за све нас је била страшан шок, злочинацко писмо. Није лако било закачити се са СССР-ом који смо сви славили, Стаљин је за нас био божанство. Након Резолуције ИБ-а постали смо тужна врба, објесили смо гране, остали смо са-ми. Почиње расти информбиороовски

покрет. Људи се почињу повезивати, неки су побјегли преко Румунске, Албаније и почели се изјашњавати за Сталања.

Тито је сазвао ЦК, изнио став да је то удар на нашу земљу. Рекао им је: „ако одлучите да им се идем поклонити, дајем оставку и изаберите другог“. Настала је расправа. Сви су стали уз Тита. Само два човјека, један српски и један хрватски делегат, изјасне се за то да се Тито треба поклонити Русима и да је отпор против ССРП-а злочин према властитој земљи. Били су то истакнути српски функционер Сретен Жујовић и министар привреде Андрија Хебранг.

Био сам генерал Уdbe задужен за различите врсте задатака. Након што су се на Централном комитету Андрија Хебранг и Сретен жујовић изјаснили против раскида с Русима, обојица су послани у једну вилу у Сремске Карловице, али под надзором Уdbe.

Неколико дана потом, Ранковић ме задужио да одем до њих и кажем им да ће, с обзиром на њихово држање бити искључени из ЦК, из партије и ухапшени. Дојем у Сремске Карловице и нађем Жујовића, лежи блијед, каже ми, штрајка глађу због неправде.

Кад сам му рекао да је искључен из партије и да ће бити затворен, био је погођен. „Донио си ми тежак глас“, рекао је. Рекао сам му: „Хајде сједи и напиши писмо Ранковићу, обећавам да га нећу ни погледати, извини се, реци да си био у криву, да си се освијестио, то су људи који ће те разумјети. Имаш велике заслуге, срамота је да тако велич човјек легне и штрајка гладу.“ Учинио је то, не знам што је написао, предао сам то Ранковићу. Послије тога брзо је ослободен.“

Како се Хебранг држао кад сте му рекли да иде у затвор?

Берићетна година у породици Капичић, 1948.

О Хебрангу је Капо, овог пута имао другачију причу, покушавајући још једну смрт да спере са свог образа, а да ли му је пошло заруком, процените сами.

„Хебранг је био чудан човјек. Ушао сам у собу и поздравио га. Сједио је на столици за љуљање и њихао се. Није ме ни погледао, само је сухо одздравио.

Морам признати да ме нервирао. Преносим ти, казао сам му, поруку ЦК да си искључен из партије, да ћете обожија бити ухапшени. Одговорио ми је само: „Хвала и довиђења“, не поглавши ме ни једном. То је све. Нисам га послје видио. Убрзо је био пребачен у Главњачу и тамо се убио. Био је то тежак, задрт човјек.

На новинарску неверицу Јово је љутито узвратио, опорим речима, не жељећи да његову причу било ко, доводио под сумњу, па макар то био и „хрватски тисак“, коме се одувек дивио.

„Да, убио се, колико год то Хрвати не желе прихватити. Мој пријатељ Павле Баљевић био је управник затвора, Миле Милатовић шеф за затворенике, а ја шеф Уdbe. Па ваљда бих ја знао да је убијен. Говорило се да се није објесио за радијатор, јер да у Главњачи нема радијатора. Тоцно је да их у старој Главњачи није било, али он је био у новој, и тамо постоје радијатори.“

Тако се брањио од истинитих гласина, негирајући и измишљајући. Кажу, они који су страдали од његове „палице мира“ да је био бездушан и неумољив, а тек ако му неко био несимпатичан, није губио пуно времена на речи.

Капо као сваки капо, није бирао ни средства ни начин којим ће некога ликвидирати. Такав човек, баш 1948. године добио је сина, Драгана. Није тада, те '48. године нико у Јововој породици наслућивао да ће славу оца, наследити син Драган, али не одмах у политичким водама, већ у спорту. Касније се тек, син прикључио оцу и јавно испољавао црногорски сепаратизам, а у међувремену се добро проводио и забављао.

Шта би било с Драганом да тата Јово није жарио Брозовом Југом

Извесно је да се многи познаваоци кошарке, дан-данас питају чија ли је заслуга што је Драган капичић постао

„Звездина“, звезда, али и један од најтраженијих и најплаћенијих кошаркаша ес-Југославије. Нажалост то не знајмо, ипак, веле да је био вредан и рада, макар што се тренинга, тиче, али као играч је био испод просека.

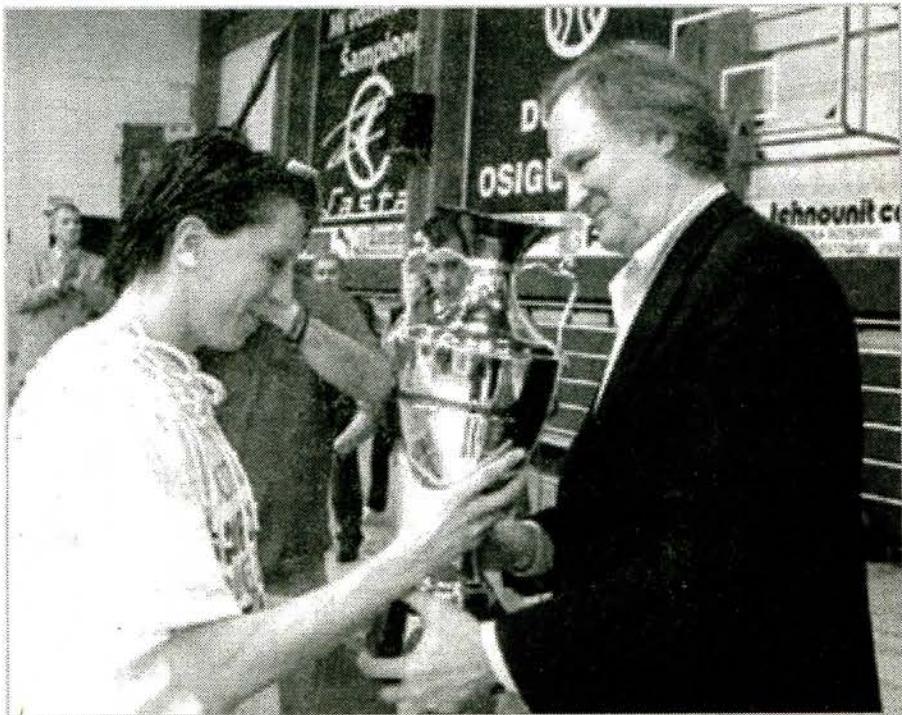
Међутим, веле, добри познаваоци ондашњих прилика да је тата Јово, чим је схвати „да би мали воље бити кошаркаш“, потегао своје везе. Зашто дете да се мучи? Тако је Драган играо за кошаркашки клуб Црвена звезда од 1966. до 1975. године.

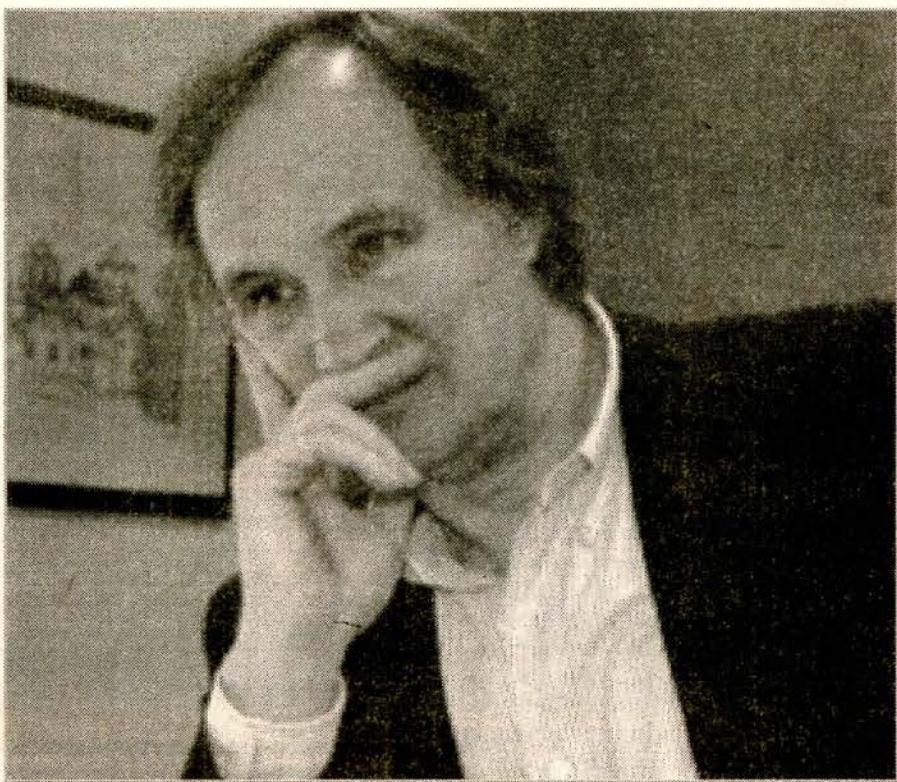
Играо је и у Кошаркашком клубу Сатурн из Келна у Немачкој. Кажу, још да је навучено и под сумњивим околностима проглашен за најбољег стрелца у историји Црвене звезде.

Са КК Црвена звезда је освојио два пута домаћи шампионат (1969. и 1972. године). Освајач је домаћег Куп такмичења, чак три пута (1971, 1973. и 1975. године). Круну клупске каријере чини освајање Купа победника купова 1974. године у Удинама против Зброжовке из Брна.

На Европским првенствима за репрезентацију Југославије играо је на 30 утакмица, на Светским првенствима одиграо је 13 утакмица, 9 утакмица на Олимпијским играма и 19 на Балканским играма. Укупно је одиграо 169 утакмица за репрезентацију Југославије.

Постигао је на тим утакмицама укупно 1.484 кошта. Освајач је седам златних медаља: 1968 - Балканијада, 1969 - Балканијада, 1970 - Балканијада, 1970 - Светско првенство у Љубљани (где је Југославија освојила прво зла-

то), 1972 - Балканијада, 1973 - Балканијада, 1975 - Европски шампионат у Београду. Освојио је и три сребрне медаље: 1969 - Европско првенство у Казерти и Напуљу (Италија), 1971 - Европско првенство у Есену Немачка и 1974 - Светско првенство у Сан Хуану (Портотико).

Ипак, тата Јово на време је мислио о будућности вог јединца, Драгана, па му је припомогао да поред кошарке, почне нешто и да учи, те је тако поред многобројних обавеза, Драган дипломира на Вишој економској школи и то ни мање ни више на одсеку спољне трговине.

Кад је дошло време, оженио се Бебом Жутић, глумицом, са којом има два сина. По завршетку кошарашке каријере, међу првима је отвори кафић „Галерија“ и то у најужем језгру Београда. У почетку су се ту највише окупљали спортисти.

Међутим, почетком '90-их, „Галерија“ постаје омиљено стециште квази интелектуалаца, лажних демократ и политичара. Поред оца Јова, Драган је све „занате“ швинглерства добро изучио, па је се помало и снебивао гласно да преде о политици, али временом, повучен отровима Весне Пешић, почео је како и доликује деци Брозових виђенијих комуњара да пљује по свему што је национално, да се диви политичарима, који припадају образ за вечеру и да све чешће и отвореније, нарочито крајем '90-их, да велича глобализам,

али и отворено да са оцем подржи сепарацију Црне Горе.

Овакве људске мизерије, које су од мајке Србије узеле и више него што могу, а вешто узимају још увек, без блама и даље седе у београду, а диве се њиховом кућном пријатељу Милу Ђукановићу. То дефинитивно, може само у Србији, њу музеш, од ње отимаш, а за друге навијаш и у туђу касу златнике убацијеш, али и тихо, готово невидљиво, узимаш, како? Лако, јер су Драгана обучили, отац Јово и пријатељ, како се од народа отима и ставља у сопствене цепове. То ради.

Када су у Драганову „Галерију“ све чешће почели да навраћају квази интеликтуалци, а суштински све „мамини и татини синови“, деца виђених Брозових комуниста, такорећи дојучерашњи згубидани, прави и чести спортисти, патриоте, нагло су престајале да долазе „на чашицу“ разговара.

Руку на срце, већина њих обилазила је „Галерију“ у широком луку зато што се се у „Галерији“ све интензивније окупљали згубидани, који су припремали черчење преостале државе Србије и Црне Горе, а и Капо је почeo да их смара својим причама, понављаним, али увек зачињених, неким новим пикантацијама и његовим доброчинствима.

А, бахатост, ону класичну, комуњарску, све чешће су показивали и Драгановић и Бебини синови, које су родители и деда Капо, угурали у такозвани београдски крем.

Кажу, Стефан, онај глумац који се прославио у једној хрватској сапуници, који се пре неколико месеци у Америци, оженио хрватском лепотицом, сумњивог морала, у појединим тренуцима није умео нити мало да исконтролише своју надменост и надмоћ. Зашто и би, када су иза и испред њега стајали сами морални ретарди?!?

На крилима демократије, после 5. октобра и Драган Капићић је јахао, некад интензивније, некад отвореније, али није се дао. Тако је сачекао свој ред, после „заслужних“ петооктобарца и он је коначно, 19. априла 2007. изабран за председника Кошаркашког савеза Србије.

Како су Капоњу прочитали и одбили клиници

Ипак, врло брзо се разочарао, у кошарку, а и у људе, дабоме. Млађа генерација кошаркаша, није се тако лако дала, па Драган, ма колико био вичан манипулисањем људи, није могао да им доскочи. Бесне је и нервирао се, али млади нараштаји, противно његовим очекивањима, били су све национално описане, али и знали су шта хоће, као и кога желе.

Тако је дубоко разочаран отказивањем поједињих играча у репрезентацији, први човек српске кошарке, огорчен по београдским медијима.

„Једино прихватљиво објашњење за одустајање јесу повреде играча, све остало су лоши изговори. Чуди ме Радмановић, који прво каже да би играо, а онда каже да је већ раније заказао камп.

Једино су Крстић и Стојаковић од првог дана рекли да не могу и они су стварно имали тешке повреде. Знам одраније и за ту Ракочевићеву повреду. Не бих да ово звучи као кукњава. Биће што бити мора, остало је све на Славнићу и играчима који су бескомпромисно прихватили да играју на ЕП у Шпанији. Надам се да ће Милићић, Вујанић и Павловић доћи на почетак припрема“, вапио је Капоња.

Поред празне приче да хоће да помогне, Драган Капићић, Капоња, није ништа друго урадио. Људи су га прочитали, млади лакше и брже то раде. Ваљда, зато што их је преваспитао сувори живот, па идеале губе брзо и лако, а и не прихватају продајање магле.

Мада, јесте Капоња вичан продајиничега, за дебеле новице, ипак, више ни то не пролази, макар не, код све више национално описане српске младости. ево шта смо на једном занимљивом форуму пронашли о капићићима.

„Чињеница да је син злогласног

убице Јова Капичића (у то вријеме цијељеног и заслужног комунисте) му је обилато помогла у каријери. Уз Кршиимира Ћосића је био главни за закуписне радње у репрезентацији.

У Минхену 1972. су њих двојица испалили Дуција Симоновића, када је због допинга Порториканаца, наша репрезентација требала да бојкотује остатак ОИ. Дуци (прво људина, па тек онда ванеријски кошаркаш), је испунио обећање, бојкотовао игре и више није играо за репрезентацију."

Бањо: „Драган је син Јова Капичића, једног од највећих крвника црногорског народа.”

Миља Шарановић: „Скоро сам сазнао да је Јовин унук, а Драганов син Стефан Капичић, онај к'о глумац ил' манекен. Да ли је случајно што се не скисда са медија?”

„Син оснивача Голог отока шта рећи, а и син му је лъгавац сада велики демократ, а деда комуњарчина”?

Сви за Христа против комуниста

„Просечан играч, имао солидан хорог-шут, и ништа више од тога. Да му тата није био српски колаџ и злотвор (данас демократа), не би никад Звезду видео, а камоли репрезентацију.

Иако сам звездаш, никада га нисам волео. Било је тешко навијати када је он на терену поред људина какви су били Дуци, Мока, Живковић, Ракочевић...

Горка истина

Капичићи к'о у епској песми, с оца на сина, па на унука

„Син највећег српског крвника, отац Стефана, к'о бајаги глумца или шта ли већ. Још један доказ да антисрби тако лако успевају у животу. Ко је рекао Српски изроди?

Да није тужно, било би смешно.”

Истина боли

Какав отац, такав син, а још гори унуци, кратко и јасно вели народна пословица, а примера који ово потврђују, нажалост, толико се намножило, пардон, надемократило, у земљи Србији, да поштеном националисти припадне мука од фолараže и дренаже по празним цеповима. Није важно, нама су цепови празни, срца пуна родољубља, а Капичићи из београда све чешће поред црногорске сепаратистичке агитације, показују у последње време и задивљеност према усташаји.

И, од горег има горе, уверили смо се по ко зна који пут, само, опет Срби греше, јер дозваљавају да им кесу по Београду дреше нељуди и разни сепа-

ратни ретардирани типови. Питање је докле, али одговора, нема!

Стефан Капичић (Бане) рођен је 1978. године у Келну. Завршио је III београдску гимназију и неко време се активно бавио кошарком, жељећи да личи на оца, Драгана Капичића.

Несуђени кошаркаш се накнадно, ипак, одлучио да пође мајчиним стопама, па се отиснуо у глумачке воде (мајка му је глумица Слободанка - Беба Жугић). Прво је студирао општу књижевност на Филолошком факултету у Београду, а потом и глуму на ФДУ, у класи професорке Гордане Марић.

Играо је у представама „Хасанагињица“ и „Зеко, зеко“ у режији Јагоша Марковића, као и у представи „шајлок“ у режији Муција Драшкића. Ово му је први играни филм.

Истини за вољу, могао је Стефан да остане и кошаркаш, јер глумачки свет не би пуно изгубио, био поштеђен осредњости и претеране надобудности, али Капичић је то, а деда је одлу-

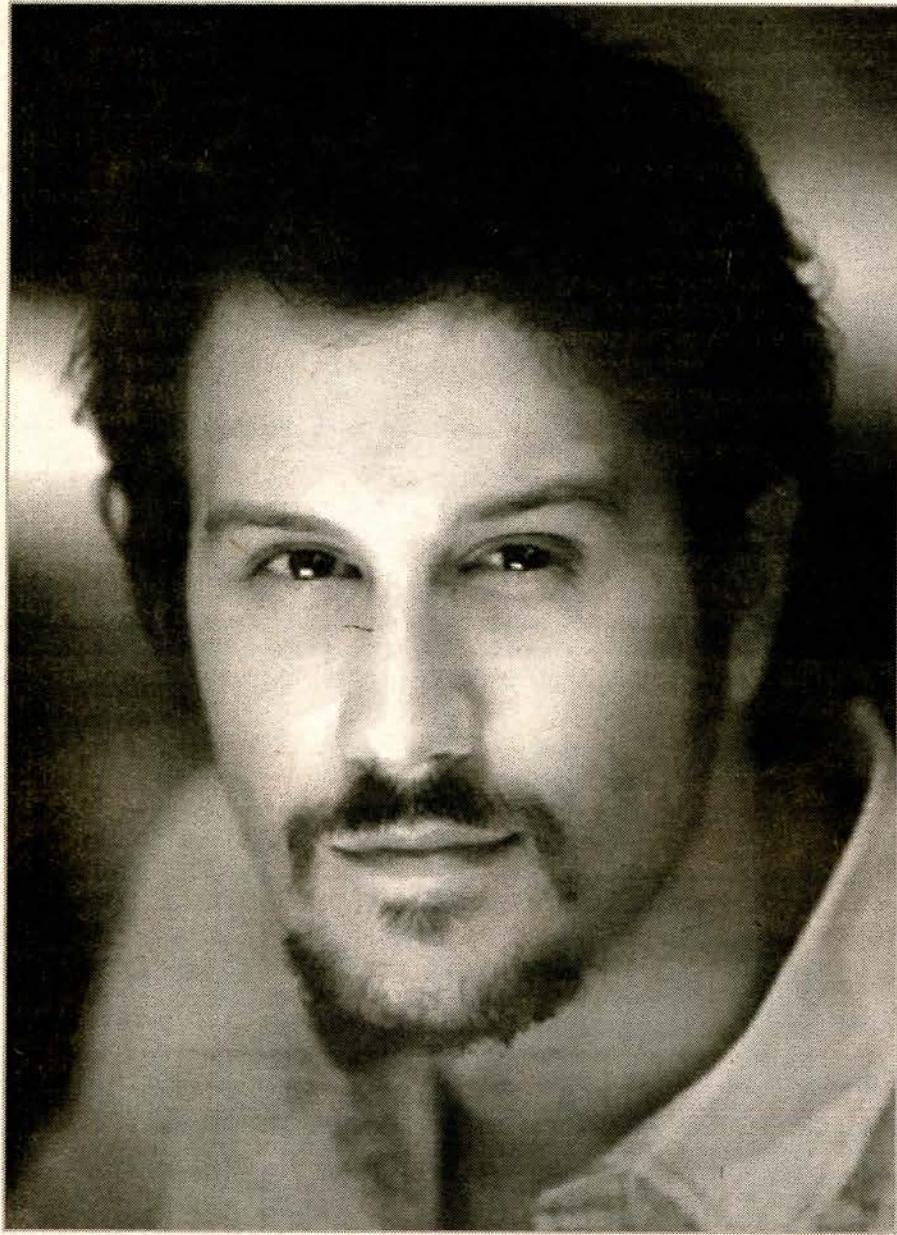
чио још боље да обучи унука него сина Капоњу.

За Капоњу није имао времена, морао да убија људе, али као пензионер, деда Капо, учио је Стефана свemu, преварама и продавању магле, најбоље, а и најбрже. То је једино Стефан брзо учио како да превари свет око себе и домогне се славе и новца. Типичан дедин унук, ни једног ни другог, никада довољно.

Деда је догурао до Београда, а мали отишao у Холивуд, али и тамо га женска одвела и то Хрватица. Она је пробијена, а он понешен петооктобарским крилима и тамо у Холивуду, после добре пијанке и коне, као и у Београду, што је чинио до скора, обилази јавне клозете и обележава их брзом храном.

Једина разлика је у томе што се у Београду, односно у Србији, и Црној Гори, па донекле и у Хрватској где је био на привременом раду, квалитетније хранио, па је повраћка мање заударала.

Ипак, његова популарност у ове три балканске државе, у којима сви знају ко је деда капо, брзо је нарасла последњих неколико година. Толико да је то превазишло и најсмелије прогнозе критичара, које су изнедрили петокотобарци, који су се претплатили на дангубљење у татиној „Галерији“.

Има га свуда, уз помоћ деде и тате, постао, односно њихових политичких веза, постао је један од заштитних знакова нове генерације глумаца. Као што се то уопште десило, да ли је Србија ослепела или полудела?

„С једне стране би се могло рећи да сам медијски добро покрiven ако правимо такво поређење. Али, ја имам само 25 година и у глуми сам до сржи већ четири године“, надобудно је пре неколико година објашњаво млади Капичић, објашњавајући да мрзи жуту штампу.

Ваљда зато што су забележили све сегменте живота које би он сакрио, од опијања, дувања, дрогирања, преко повраћања и разноразних „лица“, али није се бунио када су га сликали док се гурао уз актуелног председника Бориса Тадића. Има младић објашњење и за то, мада је прилично глупо, или је можда интелигентно, по његовом мишљењу?!

„Био ми је то први и једини контакт са политиком. Моја прича је увек била ван политике, ближе Европи, која на неки начин може да ти донесе неки нормалан живот. Онда се први пут по мом уверењу у датом тренутку, у злом цртаном филму појавио неко ко ме тера да га одслушам и видим да има драгачију причу од осталих.“

Знамо се од раније, И он је ту из краја, Дорћолац, био је професор у

Стефан се тајно оженио у Лос Анђелесу

Стефан Капичић и Миранда Видак венчали се пре две недеље у Америци, о браку нису обавестили чак ни чланове своје породице

После вишегодишњег забављања, београдски глумац Стефан Капичић оженио се пре две недеље са хрватском манекенком Мирандом Видак. Син кошаркаша Драгана Капичића и атрактивна Миранда тајно су се венчали у Лос Анђелесу, где планирају да се настане.

„Капичић и Видакова желели су да избегну пресију медија, који би у Србији од њихове свадбе направили циркус, а колико је ствар била тајна најбоље говори то што за венчање није знао нико, укључујући и њихове родитеље“, тврде добро упућени пријатељи и додају. „Њих двоје су четири године заједно, а упознао их је глумац Гордан Кичић. Верили су се августа 2006, а у последње време су често најављивали венчање. Пре извесног времена су отишли у Лос Анђелес, где ће неко време живети, и буквально нису никоме рекли да ће стати на луди камен. Одувек су били противници формалности, па су венчањем у Америци избегли старомодне обичаје, али и знатијељне фоторепортаже и новинаре. Све је било тотално дискретно, после чега су Миранда и Стефан изашли у ноћни провод, а након неколико дана отишли су и на једнодневно крстарење Тихим океаном. Ускоро ће се можда накратко појавити у Београду, али ће наставити да живе у Америци где већ јуре пословне ангажмане.“ Потврда вести о венчуњу може се наћи и на Стефановом и Мирандином заједничком интернет кутку на сајту „myspace.com“. У делу који описује њихово брачно стање, од пре две недеље пише - „married“ (венчани).

Првој београдској, знали смо се из града, никада нисам са њим играшао кошарку. Увек смо били у супротним екипама. Мало је грубљи, када он и Крле из „Идола” играју заједно онда се не исплати против њих играти. Ем су јаки и велики а обојица грубо играју...

Онда ме је он позвао и питао да ли бих га подржао. И то је то”, тако је Стефав „упечатљиво и јасно” објаснио своју подршку Борису Тадићу на председничким изборим.

Да ли се Борису допала, овога искреност, нисмо сазнали, али да су лоши глумци и још уз то, искомплексирали људи, то јесмо. Једном је идол Хитлер, па га необуздано имитира на митинзима, а другом је деда баш стварно Капо.

Едукује се стриповима, што се и види

О својој начитаности Стефан нерадо говори, али баш када мора помиње текстове својих улога и десет хиљада стрипова као и то где их држи, како их чува?

„Код куће у специјалним фолијама. Слепотом околности имам велики стан а у радној соби ми стоје стрипови, филмови, књиге. Јесте гломазно али је поређано по реду, ништа не испада.

Стрипови у Америци имају велику вредност, Николас Кејџ је своју колекцију продао за милион и двеста хиљада долара. Код нас се ништа не цени. Неке сам бројеве куповао због колекционарске вредности али сам већином куповао оно што волим и сваки сам прочитао. Плашим се да ћу оног тренутка, када једног дана одустанем од тих мојих дечјих љубави, умрети. Јер, то је мој свет, радост.

Кад год имам неки проблем уђем у тај свет, посветим му се то ме држи да живим”. Наш коментар био би једноставан: Једном да неко од Капичића покаже искреност, честитамо!!!!

Колико је деда капо утицао на образовање и висперност, најбоље Стефан сам признаје, па чак и када је читање стрипова упитању.

„Моје прво навлачење је Коларчева улица, „Дечје новине”. До тада сам куповао домаће стрипове, Загора, Команданта Марка, Блека Стену, Алана Форда... Одем са дедом и он каже да ми купи један, два. Нису били јевтини.

Уведу ме у просторију са америчким стриповима. Покажу ми педесетак тих америчких сјајних стрипова и нисам могао да верујем. Мој деда је видео како сам се изобличио од среће и рекао ми: „Ма, узимамо све”. Од тада постaje опсесивно везан за стрип и филм.”

„Сто посто Црногорац из Београда”

На питања колико је дедина функција обележила породицу, Стефан не ради одговора, али ипак:

„Он је већ био у пензији кад сам ја постао свестан себе. И он је једна од најзначајнијих личности маг живота. Има 86 година и јако ми много значи. Овде стално живимо у прошлости.

Ја њега волим и немам проблем са било чиме што је урадио у свом животу. То је део мене, не оправдавам ниједан политички систем. Ја сам сто посто Црногорац иако живим у Београду. Прво сам Београђанин, али сва моја крв долази из Црне Горе, са Цетиња и Жабљака. Можеш да замислиш? Тотално лудило.

Стефан се деди диви и то не крије. Капу оправдава, а на његове окрвављене руке гледа као на саставни део живота, а то што га пола Црне Горе и данас да куне, млади глумац, не хаје. Вели да воли црногорски језик, али да се, нажалост, њиме само деда капо служи.

„Па, мој ћаље је рођен у Београду, цео живот је ту провео, мајка такође. Моји родитељи, а деда поготово, који је рођен у избеглиштву са краљем Николом, били су уз тадашњу монархију, а данас су проевропски у сваком погледу. Мој ћаље се никада није бунио ни за минђуше ни за тетоваже.” Понекад је стварно добар глумац, али само за ногине.

Слаб на Хрватице

Док је снимао у Хрватској једну сезону, Стефан је био нераздвојан са Сенадеровом кћерком, то је интригирало бројне српске и хрватске новинаре и ево како су неки то видели.

„Стефан и Петра виђени су у загребачком престижном клубу „Кјурсос”, како идилично уживају у песми и пињу окружени многобројним телохранитељима. Капичић, очигледно пуша високо, јер је девојка са којом се интензивно дружи у Загребу ћерка хрватског премијера Ива Санадера, Петра.

Њих двоје су колеге с обзиром на то да се и она бави глумом. Млађани Капичић је једноставно опчињен њоме, те буквально сваки слободни тренутак проводе заједно. Шта на то све каже Петрин тата, засад је непознаница. Загребачка чаршија има опречна мишљења - на једној страни су они који подржавају овај пар, а на другој они који „плују” Капичића јуниора због безобзирног варња дугогодишње девојке и венерице Миранде Видак, која је такоде Хрватица.

Међутим, ни двадесетједногодишња Петра не пролази ништа боље, јер је многима несхватљиво да је због српског глумца оставила свог дојучерашићег дечка и колегу Андреја Дојкића, који је уживао симпатије хрватске јавности. Иако су донедавно многи живели у заблуди да Стефановој и Мирандинијо љубави нико не може да стане на пут, изгледа да појављивање са Петром само потврђује чињеницу да у њиховој вези није све како треба.”

О Капичићима, Монтенгринима из срца Београда, и њиховој нарави, користољубљу и моралу могли би томови књига да се испишу, али и ово је много простора за њих. Ипак, било је неопходно потрошити ваше време на читање, јер само тако брже и лакше схватамо какви су они који подржавају Мила Букановића.

Четврти рајх на дјелу

НАТО ДИЛУЈЕ ОРГАНЕ!

- **Весли Кларк и Хавијер Солана умешани у трговину органима на Косову (сценограм њиховог разговора)**

Челни људи НАТО-а Весли Кларк и Хавијер Солана знали су да се међусобне снаге на Косову баве трговином органима и другом и највероватније су били умешани у ове послове! Наиме, 15. августа 2001. у изјамљеној вили у швајцарским Алпима састали су се некадашњи главнокомандујући НАТО снага, амерички генерал Весли Кларк, и Хавијер Солана, генерални секретар Алијансе.

Курир је дошао до транскрипта разговора двојице челних људи НАТО који потврђује многе недоумице у вези са трговином људским органима, као и нелегалном трговином другом. Подсећамо да се трговином људским органима баве и истражитељи Хашког трибунала, али недавно је на иницијативу Русије покренута и истрага о овом проблему у Савету Европе. Курир ће уз редакцијску опрему текста пренети комплетан разговор Солане и Кларка. Те вечери са њима у кухи су биле присутне и две девојке чија је улога била да поправе расположење двојици моћника. Разговарали су у опуштеној атмосфери, уз чашицу пива.

Весли Кларк: Ових дана ћу посетити Косово...

Хавијер Солана: Буди опрезан, Косовом шпартажу банде наркодилера. Тамо нема закона, нема контроле... Хм, велику смешну грешку направили ка да смо пустили ове (Шиптаре – прим. аут.) да владају.

Весли Кларк: Да. Можда.

Хавијер Солана: За све су криви оперативци ЦИА... Њима је битна само дрога и њихови послови...

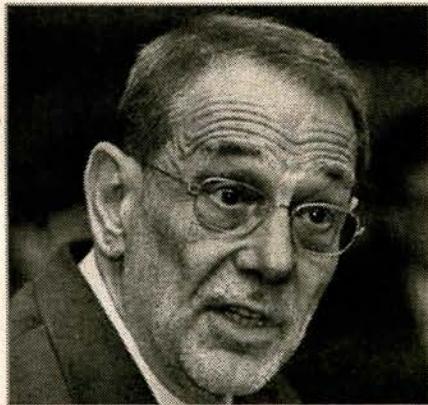
Весли Кларк: Да, знам како је доле... Често одем на Косово, углавном инкогнито, тако је сигурније. Али сада морам да обавим један посао. Треба да пребацимо товар за Форт Брег.

Хавијер Солана: Није вељда толико хитно... Мислиш на органе?

Весли Кларк: Да, да...

Хавијер Солана: Добро ради Бонд-стил. Шлафкок (човек задужен за безбедност базе – прим. аут.) и Кушнер (Бернар, први шеф Унмика, садашњи шеф дипломатије Француске, истражни органи Хашког трибунала испитују његову повезаност са трговином органима – прим. аут.) одлично обављају посао...

Весли Кларк: Јесте. Изгледа да је сада хитно. Стално се одржавају неки састанци с генералом Андерсоном.

Кад завршим то, скокну бих мало до Србије. Шта мислиш, како ће ме дочекати?

Хавијер Солана: Не брини, биће послушни. Ови у Београду су много послушнији чак и од ових у Подгорици. У Црној Гори могу да се мењају председници, али све конче увек вуче Мило, зато што парима све купује. Када будеш био у Београду, избегавај контакте с Коштуницом и његовим људима... Знаш, односи између њега и Ђинђића су прилично захладнели... Мада, ја мислим да је Ђинђић у праву... Коштуница је незгодан за сарађњу. Знаш, кад причиш с њим, увек пажљиво саслуша, али на крају разговора увек заоштри ствари... С њим никад нисмо могли да се до краја договоримо о било чему...

Весли Кларк: Шта мислиш, како ће реаговати на ово око ТВ станице? Ти знаш да сам ја у књизи написао да сам лично бирао циљеве...

Хавијер Солана: Да, знам, видео сам...

Весли Кларк: Али исто тако знаш колико су ме Клинтон и његови пристискали да бомбардујемо српску телевизију...

Хавијер Солана: То што ми знамо је наша тајна! О томе не смеш ни са ким да разговараш!

ВЕЛИКА СРБИЈА

Како дошаљи отимају стару српску земљу

ОД ПРИЗРЕНСКЕ ЛИГЕ ДО РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН

- *Са доласком Турака на те просторе у 14. веку, отпочиње масовно исламирање Арбанаса, које је настављено све до почетка 20. века и пада Отоманске империје. Као реликт петовековне исламизације имамо данас чињеницу да је преко 90 одсто Албанаца на Ким и више од 70 одсто у Албанији исламске вероисповести.*
- *Ипак, за све те векове живота на Балкану, Албанци никада нису имали своју државу – увек су живели у саставу неке од тадашњих империја, а најдуже у саставу Отоманске империје. Тако крајем 19. века, 1878. године, водећи претставници албанског народа оснивају Призренску лигу и први јавно, на међународној сцени, траже усвојавање албанске државе на Балкану*

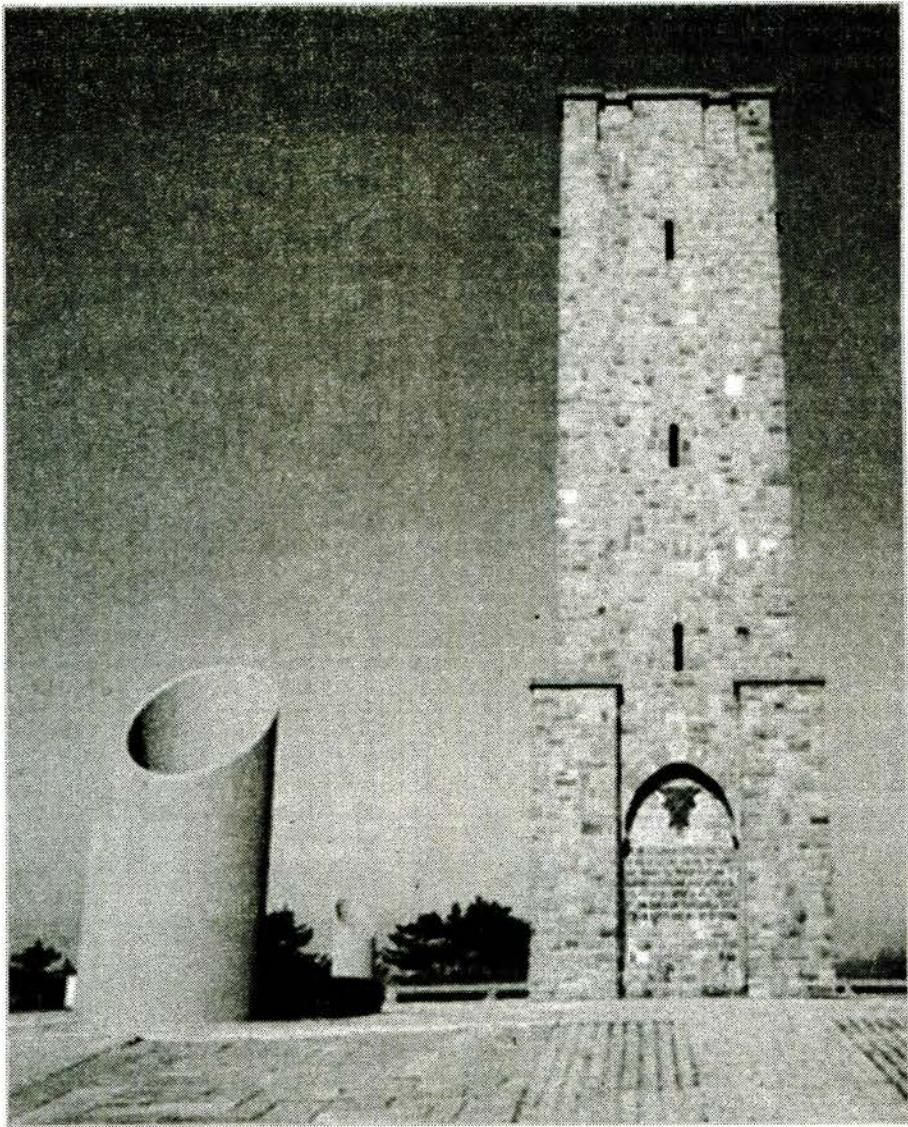
Пише: Василије Секулић

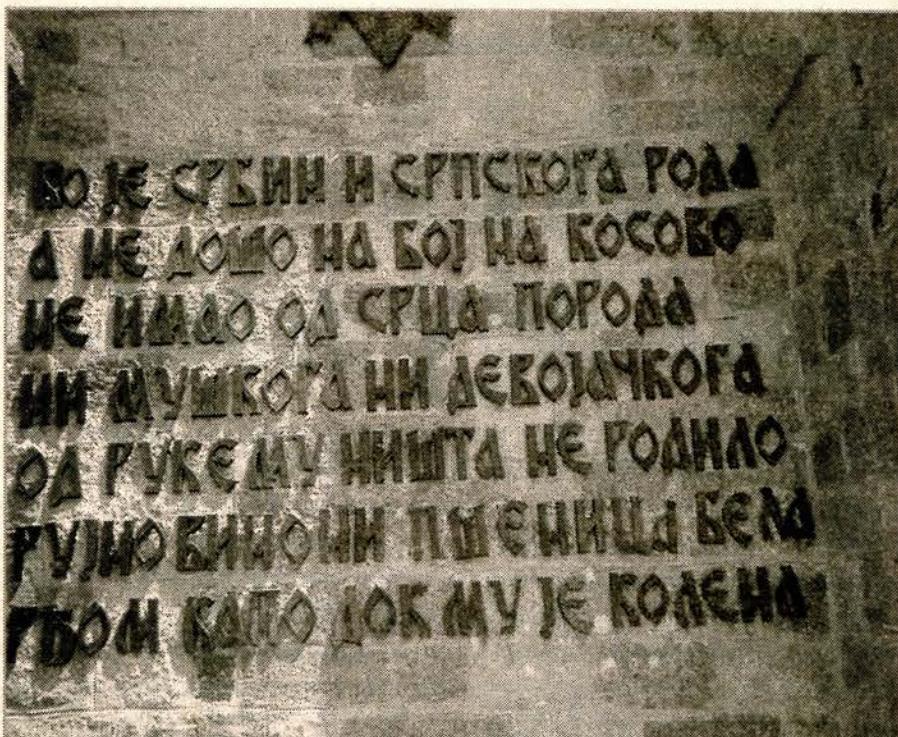
Чињеница је да до данас водећи светски етнолози, историчари, археолози и балканолози нису сагласни да ли је арбанашко племе домородачко становништво Балкана (потомци старих Илира), или је пак на Балканско полуострво дошло у раном средњем веку за Кавказа. Ипак, оно што је неспорна чињеница, то је да Албанци вековима живе на Балкану и да су самим тиме аутохтони становници овог поднебља.

До долaska Турака на ове просторе, Албанци су били сточарско племе које је живело у брдима изнад Јадранског мора и били су хришћанске вере. После великог хришћанског раскола који се д догодио у 11. веку (1054. год.) и тзв. „велике шизме”, арбанашко племе на југу, у региону Скадра прихвата католичку веру, док на северу, у брдима доминантно преовладава православље.

Са доласком Турака на те просторе у 14. веку, отпочиње масовно исламирање Арбанаса, које је настављено све до почетка 20. века и пада Отоманске империје. Као реликт петовековне исламизације имамо данас чињеницу да је преко 90 одсто Албанаца на Ким и више од 70 одсто у Албанији исламске вероисповести.

Ипак, за све те векове живота на Балкану, Албанци никада нису имали своју државу – увек су живели у саставу неке од тадашњих империја, а најдуже у саставу Отоманске империје. Тако

крајем 19. века, 1878. године, водећи преставници албанског народа оснивају *Призренску лигу* и први пут јавно, на међународној сцени, траже успостављање албанске државе на Балкану.

Подсећам, исте године (1878) одр-

жан је и Берлински конгрес на коме су међународно признате две нове балканске државе – Србија и Црна Гора. Што се, пак, формирања албанске државе тиче, ситуација је била знатно тежа. Наиме, после два српска устанка,

Срби су од Турака ослободили највећи део својих територија, што је за епилог и имало Берлински конгрес и међународно признање Србије и Црне Горе.

Са друге стране, Албанци су и даље живели под турском влашћу, у саставу Отоманске империје, и то у четири вилајета – Скадарском, Битољском, Ко совском (са седиштем у Скопљу) и Јањинском вилајету (у Грчкој). Так Кумановском битком 1912. године, Срби су задали одлучујући и завршни ударац Турцима и дефинитивно их проглашили за Балкана. Кумановском битком Срби су ослободили и Албанце од Турака и тиме им индиректно дали могућност да по први пут у историји створе своју државу, тј. да и у пракси преточе програм Призренске лиге.

Исте године (1912) Албанци и званично са својим захтевом за формирањем властите државе излазе пред тадашње велике силе – Велику Британију, Француску, Русију, Њемачку и Аустро-Угарску. Међу поменутим сила ма и тада су постојала различита гледишта – дати Албанцима државу или не? Са једне стране, Русија је била одлучно против, тражећи да се албански етнички простор подели између Србије и Грчке и да та граница иде данашњом реком Валоном. Француска је била мање-више неутрална, али је, као

српски савезник, ипак више нагињала руској опцији.

Са друге стране, најватренiji заговорник стварања албанске државе у то време била је Аустро-Угарска, која је тиме хтела пошто-пото да спречи јачање руског утицаја на Балкану. Наиме, Србија је тада била најпоузданiji савезник Русије на Балкану, а да би се то савезништво смањили, а утицај Русије што више ограничио, најефикаснији начин био је образовати једну државу непријатељску према Србији, а тиме и Русији. Аустроугарска залагања у то време су такође великолично подржали вишевековни српски непријатељи Њемачка и Велика Британија. Запањујућа је сличност и аналогија са актуелним тренутком, будући да нам сада те исте силе отимају Космет, док је Русија поново уз Србију.

Оно што такође пада у очи је данашњи став Француске. Наиме, Француска је била српски савезник и пријатељ. Смрћу председника Митерана изгледа да је и то пријатељство заувек сахрањено, а данашњи председник Француске је превасходно срамота француског народа, али и Европе. Ипак, те 1912. године, Русија и Француска нису могле спречити формирање албанске државе најмање из два разлога. Прво, биле су у мањини. Друго, албанска популација и у то време била је поприлично бројна на Балкану и преовладао је став да би њиховим инкорпорирањем у државни систем Србије и Грчке то било неодрживо са демографског аспекта – угрозила би се етничка равнотежа поменутих држава.

То је за резултат имало одлуку великих сила да 1912. први пут у историји признају Албанијама право на државу. Ту одлуку су и међународно-правно реализовале и озваничиле Лондонским уговором 1913. године, признавши Албанију у границама које су и данас међународно-правно признате. Годину дана касније избија Први светски рат, а непосредно по његовом завршетку 1. децембра 1918. године долази до формирања прве Југославије – Краљевине СХС, у којој остаје да живи и један број Албанаца.

Краљевина СХС 1918–1941. била је подељена на бановине, а Космет је раздељен између Србије и Црне Горе. Метохија је била у саставу Зетске бановине, којој је припада Пећка и Призренска област. Са друге стране, берлинској Србији, заправо бановини Вардарској, су припале Косовска, Вардарска и Моравска област.

Са избијањем Другог светског рата 1941. године „умире” прва Југославија,

да би војство тадашњег комунистичког оружаног покрета 1943. год. образовало тзв. „авнојевске“ федералне границе. Од 1. септембра 1945, у саставу авнојевске Србије образована је *Аутономна обласць Косово и Метохија*. Овим чином „запаћен“ је ембрио будуће (још једне) албанске државе, али овог пута на тлу Србије. Тадашња комунистичка клика 1963. године Аутономној области КМ даје статус *Аутономне Јокрајине Косово и Метохија*. Овим чином додатно је ојачан уставно-правни статус Космета, на штету Србије.

Међутим, Брозови сарадници нису се ни тиме задовољили. Уставом из 1974. године још више се јача уставно-правни положај КМ, чиме ова покрајина практично постаје „држава у држави“ на територији СР Србије. То је уочљиво и по чињеници да се тада и по први пут и званично из устава уклања *Призрен Косово*. Овим чином се

настојало и на симболичан начин ставити до знања да Косово није Србија. Наравно, тадашњи српски комунисти су и на то пристали, јер су их интересовале само личне привилегије.

То тико „пузажуће отимање“ Космета од Србије настављено је све до 1989. године и пада Берлинског зида, тј. урушавања комунизма. Тада у свим пост-комунистичким државама долази до јачања националне свести и до етничификације државних територија. Тај талас је захватио и Србију, чији тадашњи членници СКЈ своју партију убрзо реформишу и трансформишу у СПС, а на њено чело доводе Слободана Милошевића, смањујући аутономна овлашћења Косова из 1974. године. Космет се тако поново враћа у окриље уставно-правног сувенирета србије. То албанске сепаратисте доводи до невиђеног беса, и они овог пута и отворено крећу ка стварању још једне албанске државе на Балкану. Припремају се терористичке активности, а убрзо и оружене побуне.

Албанији су свесни да су им међународне околности овог пута веома повољне, чак и знатно повољније него 1912., када су створили своју прву државу. То је период урушавања биполарне поделе света, нестанка Варшавског пакта, распада СССР-а... У односу на 1912. Русија је „на коленима“, економски девастирана, и сама суочена са унутрашњим сепаратизмом на Кавказу, што албански сепаратисти и те како добро знају. Француски председник Митеран је својевремено изјавио да

,док је он жив, Срби неће бити бомбардовани” – и то обећање је одржао до смрти. Његовом смрћу Србија у десетим губи још једног вековног пријатеља и савезника – Француску.

Значајну промену у односу на 1912. годину представља појава на међународној сцени једног новог моћног „играча” – САД. Као и Француска, и САД су нам били у прошлости традиционални савазници и пријатељи, али овог пута вођени личним геополитичким интересима, отворено и бескомпромисно стају на страну сепаратиста.

Што се пак тиче Велике Британије и Немачке оне су, као и 1912. биле непријатељски настројене према Србији, тако да је њихова подршка албанским сепаратистима деведесетих година била очекивана. Заправо, кад год је Русија била слаба, именоване земље су користиле прилику да „забуду нож у леђа” Србији, а тиме индиректно и Русији, будући да су (са правом) сматрали да су Срби највернији руски савезници на Балкану, односно, како смо често виђени, „мали Руси”.

Осокољени таквом подршком, албансki сепаратисти у први мах изводе спорадичне терористичке акције, да би 1998. кренули у општу оружану побunu против Србије. Легитимним војно-полицијским снагама Србије није преостало ништа друго него да пређу у контраофанзиву, а са циљем сламања оружане побуне.

Ту чињеницу НАТО користи као повод да, супротно међународном праву и мимо одобрења СБ УН, покрене агресију и бесомучно седамдесетосмодневно бомбардовање Србије и Црне Горе, са крајњим циљем да се војно инсталира на овом делу Балкану.

Предвођени САД, они ту идеју и реализацију 1999. окупацијом и стављањем Космета под свој протекторат, као и изградњом највећег НАТО полигона у овом делу Европе – војне базе Бондстил код Урошевца.

Ипак, и у таквим, веома неповољним међународним околностима 90-их година, оставши практично без и јед-

ног савезника (изузев тада немоћне Русије која је и сама имала сличних проблема), Србија је успела да издејствује Резолуцију 1244 СБ УН, којом јој је гарантован територијални интегритет у међународно признатим границама.

Овде сам сублимирао генезу српско-албанских односа и сукоба кроз историју – барем током последња два века – а са циљем да се боље сагледа и разуме актуелни Косметски тренутак. Из разумљивих разлога исти ћу анализирати у наредном тексту, који ће бити својеврстан наставак овог. Пошто је моја ужа специјалност, међународни односи и геополитика, презентоваћу актуелну Косовску реалност у контексту новонасталих међународних односа. Ту превасходно мислим на поновно успостављање биполарне поделе моћи, тј. повратак поново моћне Русије на међународну сцену. Неки савремени политичкиологи све више говоре и о мултиполаризму (чије мишљење дели и моја маленост), а то је реалност да на светској позорници последњих година све значајнију рулу играју и неки нови „играчи”, пре свега Кина и Индија.

Ове чињенице јасно показују да су се међународни односи за последњу деценију знатно променили, али овог пута у корист Србије. У том контексту ћу и анализирати новонасталу Косметску реалност, свестан чињенице да је данас маневарски простор Србије у погледу очувања КоМ у свом саставу знатно већи него пре 10-ак година. При томе ћу покушавати и да антиципирати будуће потезе које би официјелна Србија тј. Влада Србије требало да повуче у удућности, а усврху спречавања да косовско државотворно „мртвођенче” заживи на тлу Србије.

**Интервју: Константин Никифоров, директор
Института Руске академије наука за словенске студије и балканистику**

Срби мали народ са менталитетом великог

- **Буш наоружава Косово проплив Србије – да се у Београду, ни у Ђерсекиши, не би појавио „ратни апетит“. Тим поизом Буш је поручио Србима – воз је заувек ошишао, не помишљајте на војни реванш, а Русији сигнализира – да дижте руке и од Србије и од Балкана. Од Бушовог Косова, можда и више од Србије, треба да се боје Македонија и Црна Гора. Тренутно не постоје услови за нови рат на Балкану, али „велика Албанија“ неће бити створена без великих поизеса**

Пише: А. К.

„Срби су мали народ са менталитетом великог народа. Ту је корен свих њихових успона и падова“ – упозорава у интервјуу за Глас Константин Никифоров, директор Института Руске академије наука за словенске студије и балканистику и аутор књиге о Србији из времена кнеза Михаила и „Начертанија“ Илије Гарашанина.

□ Амерички председник Џорџ Буш одобрио је наоружавање „републике Косово“ коју премијер Војислав Коштуница отворено назива НАТО државом. Шта стоји иза Бушовог потеза?

– Американци, очито, желе да од Косова што прије створе „комплетну државу“ са сопственом војном силом. У будуће испоруке оружја Бела кућа и Пентагон су уградили и специфичан психолошки ефекат одржавања међудржавних и војних односа са Косовом. То је упозорење Београду, Москви и Уједињеним нацијама. И по цену ризика гомилаша оружја на увек геостратешки труском Балкану! Чак и по цену да то оружје буде окренуто против самих Американаца.

□ **Неће ли нове количине оружја балканско „буре барута“ учинити само још експлозивнијим?**

– Наравно да хоће! Унмик и Кфор су на Косово и Метохији и зато, поред осталог, да Приштина не би имала сопствену војску. Резолуција 1244 – а њу нико није опозвао – потпуно исказује могућност да међународна заједница монопол над оружјем и силом препусти Албанцима.

□ **Мислите ли и Ви да САД наоружавају Приштину против Србије – да ни у догледној будућности не би по-**

кушала да војнички врати целовитост своје државне територије?

– Управо тако, против Србије. Да се у Београду, ни у перспективи, не би појавио „ратни апетит“. Буш је поручио Србима: воз је заувек отишао, не помишљајте на војни реванш. А Русији сигнализира да дижте руке и од Србије и од Балкана.

□ **Да ли би од Косова наоружаног до зуба, можда и више него Србија, требало да зазиру и Македонија и Црна Гора?**

– Да, у Скопљу треба да стрепе још више, можда чак и у Подгорици. Сви су изгледи да ће наоружани Албанци прво дестабилизовати Македонију, у којој већу анатомију не могу добити, а неће је ни тражити. Истовремено ће тражити и изнуђивати анатомију на територији Црне Горе. Завршна фаза, у којој се Косово може наћи у главној улози, биће стварање „велике Албаније“. А „велика Албанија“ неће бити могућа без великих потреса!

□ **Многи се прибојавају да је Балкан пред новим ратом. Какво је Ваше мишљење?**

– Тренутно услови за рат не постоје, али не мора тако бити и кроз пет, десет или 15 година. И у позоришту, у трећем чину обично пуца пушка која у првом и другом виси на зиду. Вашингтон, очито, има намеру да косовске „зидове“ начичка „пушкама“, а још није јасно – хоће ли спречити „велику Албанију“ и велике потресе.

□ **Косметски Срби већ су завапили: Русијо, дај нам оружје... Званични Београд га, бар засад, не тражи...**

– Средином 90-их тадашњи званични Београд хтео је да од Русије купи

оружје. Било је преговора о ракетним системима С-300. Нема сумње: да их је купио, могуће је да рата из 1999. не би било, или би изгледао знатно друкчије.

Сада су, међутим, друге прилике. Србија још не тражи ништа. Ако официјелно затражи – Русија ће, колико знам, бити спремна да о свему разговара. Међутим, позицију Србије отежава и то што нема ни војску ни војну доктрину којима би одмах били потребни С-300 или С-400.

Тим системима је, уосталом, можда могло да буде сачувано Косово, али би га тешко било вратити. И зато што су то одбрамбени системи и зато што би тражење војног решења за Косово Србију поново суючило са целим НАТО. Србија не би против себе имала само Бондстрил, добро наоружане косметске Албанце, државу Албанију и јужно крило Алијансе.

■ У Београду се све чешће чују гласови да Србији на путу за ЕУ нека нарочита армија уопште не треба, да војни издаци само успоравају њен економски развој...

– Постоје вечити разлози због којих држава мора имати армију, а Србија – после свега што јој се дододило – има и додатне. Србија мора имати много респектабилнију армију од досадашње и зато да не би била даље уцењивана и да би могла да међу европским земљама да заузме место које јој припада. Да би заиста постала регионални лидер и могла да поводом Косова искористи адунте које јој дају дипломатија и међународно право. Не говоре Британци узалуд да њихова морнарица дејствује и кад не пуца!

■ Како видите Србију и Балкан кроз пет година?

– Балкан је у целој својој досадашњој историји био објекат интереса великих држава. Тешко да ће се ствари у том смислу у доглено време битно променити, само што ће несубјектно постојање балканских држава бити ублажено и замаскирано њиховим чланством у ЕУ и НАТО. Србији је потребно и више од тих пет наредних година да би зализала ране и прикупила снагу. Али, и у прикупљању снаге мора се имати велики и уједињујући циљ, а такав циљ код Срба још не видим. Не може бити такав циљ – бољи живот по цену свега осталог.

■ Срби су, како неки мисле, себи наносили штету јер су хтели да буду – у сваком случају више од Бугара или

Хрвата – творци своје историје. Ка-ко ви на то гледате?

– Срби су мали народ са менталитетом великог народа! Томе дугују своје узете, али и многе своје поразе и стратешки слабо прорачунате потезе. Менталитет великог народа Србима је донео и 1804. и 1999. годину.

Балкан је преживео фашизацију и једино су јој се Срби истински супротставили. Балкан је преживео совјетизацију и једино јој је Београд рекао своје „не”. Балкан сада преживљава натоизацију којој се једино Србија супротставила, у којој једино Србија не жели да се раствори без остатка. Србима је само потребно да науче да у одбрани националних интереса не губе све, да ту одбрану више никада не плате губитком четвртине или трећине становништва. Наравно, и да никада више своје побједе не употребе погрешно као што су то учинили стварањем Југославије. Није све лоше у томе што су, рецимо, Бугари мали народ са менталитетом малог народа!

Русија глобална држава

■ У Вашингтону и Бриселу неки се ни до данас нису „опоравили” од наступа Владимира Путина у Минхену, фебруара 2007. године, а још је Сергеј Лавров објавио да је Русија велика држава са глобалним интересима...

– Путинова „минхенска реч” изазвала је шок зато што је била атак на амерички спољнополитички монопол и квазимесијанство. Што је Путин по-

казао да Русија има своје виђење света, да се усуђује да говори у име „међународне заједнице”, да не пристаје да бомбардовања и ратове поистовећује са „милосрдним анђелима” и да САД у улози суперсиле види као рецидив „хладног рата”. А све што су и он и Лавров говорили и радили после Минхена – само је потврда да ојачала Русија више не пристаје да буде банална регионална држава са глобалним наступом и глобалним интересима. Чак и ако даље буде економски јачала, Русија неће хтети да буде суперсила. Њој је савим доволно да буде глобална држава, као што то већ постаје Кина, као што то сутра могу бити Индија и Бразил...

Панславизам је подметнут

■ Српско-руске везе неки традиционално настоје да употребе и против Русије. Како сте доживели то што је Томислав Николић морао да објашњава да не намерава да од Србије направи руску губернију?

– Колико знам, Николићу није ни на крај памети тако нешто. Он предобро зна да то не би било у интересу Србије, а и да Русија на тако нешто не би пошла. У најдубљем је интересу Русије да Србија буде потпуно самостална и просперитетна држава. Претпостављам да је Николић некима на западу само хтео да поручи: не терајте нас да идемо овако далеко.

Уосталом, панславизам су измислили и Русији подметнули Немци. Панславизам никад није био руска државна доктрина и политика. Код Руса је постојало једино славјанофилство, а то је нешто сасвим друго.

Роман који се чита као подсјетник

Црни вјетар

• Објављујемо најинтресантније дјелове књиге „Црни вјетар“ аутора Вељка Мијовића

Писац: Вељко Мијовић

Глава I

Повлачећи се преко планинских превоја обраслих шумом војници Скендербегове дивизије и Принц Еугенове, грабили према су истоку пут Чакора хитрајући да избегну потјеру партизана Пете и Девете пролетерске бригаде. Сунце је пекло и жега никако није попуштала, сврдлала је мозак и поглед се од тога мутио.

Бришући лице мокро од зноја и спотичући се у ходу, Чема Тахировић је са неколицином својих другова расијано посматрао како се над цестом у подножју диже прашина од њемачких камиона, тенкова, борних кола и мотоциклиста. Потмуло брујање испуњавало је полимску котлину.

Чема с друговима изби на падину изнад цесте и застадоше да причекају двојицу својих познаника, бјегунаца који су хитали к њима. Звали су их:

- О, Рама!
- Имере!
- Зумбере!
- Чекајте, чекајте!
- Чекајмо, чекајмо!

Сустигли су их гласно дишући и галамећи. Поздравише се. Затим кренуше. С брегова са супротне стране ријеке силазили су у групама војници. На сунцу су им свјетлуцали шљемови и оружје. Неки су водили мазге натоварене сандуцима муниције. Село је било спаљено. Успут Чема Тахировић с другвом сустигоше Идриз Шебовић из Горње Ржанице и Река Нововић. Идриз је водио оседланог коња.

– Идризе, дај да јашем – рече Рама Феризовић молићево. – Не могу више, изнемогао сам, бели.

Коњ је био с биљегом на челу. Пјегаво Идризово лице било је знојаво, а очи пуне свјетlostи. Он је повремено рапавим, потамњелим дланом брисао усне и знојави врат, па му ћутке предаде дизгине и Рама објема рукама ухвати за седло метнувши претходно ногу у узенгију и узјаха.

Заобиђоше неке врзине, изпадоше

на цесту, а затим се упутише косином према Лиму. Прегазише ријеку и стигоше у заселак Глоговац. Сунце је калапо. Знојили су се непрестано. Рама Феризовић рече:

– Садек ти јаши, Идризе.
– Нећу Рама, но ти јаши! – вели Идриз.

Попели су се на бријег изнад потока и застали.. С оне стране ријеке у Улотини чули су се појединачни пущњи и гласови. Освртали су се лијево и десно не примијетивши никог. Рама Феризовић је ипак сјахао и опет понудио Идриза Шебовића да узјаше, али овај одби.

– Не могу. Више волим овако – рече.

Кренули су стрмином један за другим. Коња је водио Идриз Шебовић. Пронађоше неке урвине, а онда кад дospјеше на неки ћувик, Рама онда викну:

– Чема, ево напих.
– Ђе?
– Ено иду оздолъ. Виђи! – показивао је Рама Феризовић руком док је у другој држао пушку. Идриз познаде Ах-

мета и Зумбера. Обојица су били из села Јесенице код Плава. Викну:

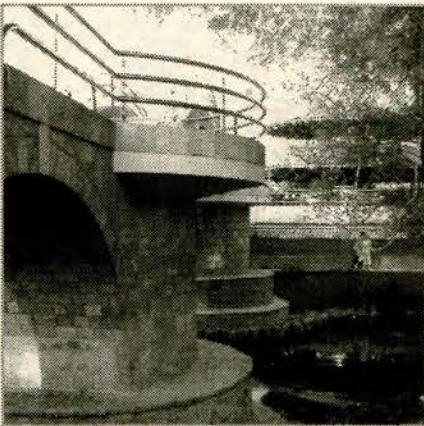
– О, Зумбере!
Вулнетари се тргаше и застадоше у ходу. Погледаше к њима.

– О, Зумбере! О, Ахмете!
– Јеси л' ти Идризе?
– Бељи-ја! ... О, ајте овамо!

Они су и даље стајали на ћувику и ишчекивали их. Њих двојица су се пели на стрму ливаду један за другим, журно. Пришли су, поздравили се задихани и знојави. Предахнуше а потом наставише пут. Нађоше на прве зидине села Глоговац. За четири мјесеца рајетко ко да се вратио на загарашта око којих је ижђикњала трава.

Рама Феризовић поново из Издизових руку дохвати узду, узјаха и крену на челу колоне. Људи су ишли један за другим пратећи јахача. Нигде никог није било. Примијетише само неку мачку како се на сунцу грије. Зумбер хитро скиде пушку, па нишанећи опали. Мачка скочи па потону у густој ижђикљалој трави.

– Хајване, што пущаш? – викну Чема Тахировић.

— Ћеф ми је, — рече Зумбер смијући се. Мачку сам видио, па гађах.

— Без тога си мога.

— Ођу да немају ни пса ни мачке. Ништа нећу да видим овдјек — рече. — Ништа.

— То оћеш, а?

— То-бели.

— Не треба им сада, Зумбере, ни мачка ни пас, рече Чема. — Виђи како им је. Виђи ако ти очи нијесу испале.

— Разоткрили смо их — викну Зумбер.

Сунце се нагињало к западу, попуштала је прилека. У вадху су се ројиле мушице, лијепиле им се за знојава лица. Пут их наведе на колибу Алексе Пелиновића, старог ратника, човјека који је примицао деведесетој години, али још увијек крепког и окретног. Остао је сам ријешен да сачека смрт од метка. Син му Богдан и снаха Дана, као и унук Иван наговарали су га да с њима иде у бежанију. „Тата, ајде с нама да те Турци не одеру живог”, молили су и син и снаха. „Нећу”, рекао је одлучно. „Ја остајем овдје сам, а ви ајте. Бежите док је вријеме”.

„Ајде тата, кад ти велим” — викао је син. „Сјутра ће народ да каже да нијесам хтио на оца обрнем главу, но да сам га оставио на милост и немилост крвницима”, „Нека кажу што им је воља”, рекао је Алекса. „Ја одавле нећу да мрднем ни стопе, то да знаш. Ако мognem и будем имао снаге и скопости, амислим да има, не вјерујем да ће бит, сине, тако да ме деру како ти велиши...”

У пустој колиби Алекса Пелиновић је остао два дана и двије ноћи сам.

Нашао је неколико метака и црногорски колаш и турио га у цеп чакшира. Једну ноћ је преславао у слами у близини колибе, у котару, а у другу у колиби. А дању је излазио, пре се на бријег изнад куће и гледао како горе многи полимски домови и ослушкивао пузње и гласове. Он зна колико се у животу Алекса Пелиновић нагледао

паљевина, бjeљанија, борби и погибија. Шта он све није претурио преко главе. Био јер на разним бојиштима — на Брегалници, Баздањолту и Гласинцу. Колико је пута гледао смрти у очи? А смрт га стално заобилазила. А сад хоће да је чека. Вријеме је да дође, И не-ке дође. Од пушке, а не од ножа. Само од пушке. То је права смрт за њега. Од пушке...

Дремеж га је мало спопала, па је он склопио очи лежећи под дрветом недалеко од колибе. Хлад је од њега побјегао, па је сунце притисло. Тргао се нагло кад је зачуо гласове. Причинило му се тада да су то гласови неких његових рођака који су давно нашли мир под земљом. И он сав уздрхта. Приди-гао се и дланом прешао преко лица. Никог није видио, а гласови су се не-престано чули. „Ко ли је то сад?” — помисли. „Ко ли се то чује?” И кад је хтио да сегне да устане, примијетио је иза јабуке и плота скоро у сјеници неколицину људи, а пред њима коња и на коњу јахача.

— Ево их — само што гласно не изрече и маши се десном руком за цеп у коме му је био колаш. „Само да будем присебан. Само то... И првог да ме не утрабе. Само не први”...

Гледао их је дуго и непомично. А кад они изиђоше из сјенике јабуке, примијетише га.

— Који си то, бре, тамо? — викну Рама Феризовић затежући дизгине коњу.

— Оди да видиш — рече Алекса Пелиновић.

— Ајмо к њему, рече Рама и потјера коња испред својих другова.

Саплићући се у ходу и грабећи хедан мимо другог они кренуше са јахачем. Алекса их је гледао упала отворених уста, сабран, с једном једином мишљу да буде и сталожен. Ево тренутка кад ће смрти да гледа у очи. Ево. А он ни да трпнє, ни трунке узнемирања, ни да се макне с мјеста, ни да задрхти.

— Кад ти стижу гости, пасја милети, што не устанеш? — рече Рама Феризовић дојахавши на три-четири корака од Алексе. За њим пристигоше и остали.

— Ви сте моји црни и зли гости! — рече.

— А ти си се надао бoљима, а?

— Никоме се ја сада нијесам надао без вама.

— А кад си се надао нама, што нијеси бjeжао?

— Нећу да бježim од свога дома.

— Нећeš да бježiš, значи?

— Нећu.

— Ми ти нећemo ништа — подсмјешљиво рече Рама.

— И да оћете, не бојим се.

— Такав јунак, а не боји се.

— Вала, не бојим се ве ја ка' на гори листа.

— Аман, старога крмка! — осмјехну се Рама. — Аман, крмка!

— Крмак си ти! — плану Алекса.

— Видјeћeш ко је крмак — рече Рама љутито. Прифатите ми коња.

Дотрчи први Имер да прихвати коња не проговоривши ни ријечи. И прије него ли су стигли да прихвате коња Рами, Алекса Пелиновић устаде и на-трашке пође према вратима колибе, па ослонивши се о дирек врата из цепа извади колаш са једном једином мишљу у глави: да не промашим. Помози ми, Боже, данас и свети Василије Острошки... само да не промашим... Помози ми!...

Рама Феризовић сјаха с коња и стаде као укопан, а Зумбер крену ка Алекси са упереном пушком, док су остали били нијеми и непомични.

— Приђите ми, оца вам јебем турског — рече и опали. Једном, па други пут. Осјети мирис барута и притом не-надано лаку дрхтавицу у колјенима. Тада су сви примијетили како се Зумброво тијело заноси на страну и како се скоро читаву вјечност њише, а затим пада.

— Удри, Идризе! — викну Џема Тахировић одједном запјенушен и бијесан гледајући како Идриз барата око затварача.

— Иштети нам Зумбера, крмак — чуо се глас Раме Феризовића.

— Удри!... — нијесу престајали гласови.

Никад Алекса Пелиновић није био тако прибран и смирен као тада. Ни-кад. У добошу му је остао један метеј. Људски гласови ни шкљоцање затварача није га ни мало узбуђивало, чак и кад је видио цијев Идризове пушке окренуте пун њега.

— И тебе ћу, вала, сад, шогаљу — само што није викну Алекса Пелиновић. Али, не стиже. Неко је викнуо:

— Удри, не чекај!

Први је опалио Идриз Шабовић. Док је падао Алекса Пеликовић, пого-ђен метком, леђима је скидао малтер са зида, махинално ширећи руке и за-бацујући главу. Из груди и врата крв је натапала бијели цамадан, а он је отврао уста као риба на сувом.

— Готов је.

— Није. Дотуци крмка!

— Иштети бели.

— Не стигосмо први да га убијемо...

У сами смирај дана кренули су из села к Плаву.

Како славимо наше свете празнике

ВИДОВДАН

- Године 1389, Битка на Косову, сукоб српске војске под вођством кнеза Лазара и турске војске под царем султана Мурата; 1914, атентат на надвојводу Франца Фердинанда у Сарајеву, што је био повод за Први светски рат; 1919, потписан Версајски споразум, чиме је завршен Први светски рат; 1921, српски краљ Александар I Карађорђевић донео Видовдански устав, Устав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца; 1948, на иницијативу Совјетских делегата Андреја Жданова, Маљенкова и Суслова донета Резолуција Информбираша што је означило разлаз између Југославије и источног блока; 1989, обележено 600 година Косовске битке, говором Слободана Милошевића на Газиместану; 1990, усвојени амандмани на Устав Хрватске, којим Срби више нису били конститутивни народ у Хрватској; 2000, у Великом Ропотову организоване прве Видовданске игре; 2001, Слободан Милошевић изручен трибуналу у Хагу; 2006, Црна Гора примљена у Уједине Нације као 192 земља чланица

Пише: А. К.

Видовдан је непокретни верски празник кога празнују Српска православна црква и Бугарска православна црква 28. јуна и један је од највећих српских празника. Спада у непокретне празнике, а постаром календару је 15. јуна. Код Срба је познат под називом Видовдан, а код Бугара Видовден или Видов ден.

Значај Видовдана за српски народ проистиче из историјских догађаја који су везани за тај датум. Од свих је најзначајнији Косовски бој, погибија кнеза Лазара (1371 – 1389) и извршена пропаст српског царства, па се тог дана, поред Светог Амоса, од почетка 20. века слави и црквени празник Светог великомученика кнеза Лазара и светих српских мученика.

О пореклу назива

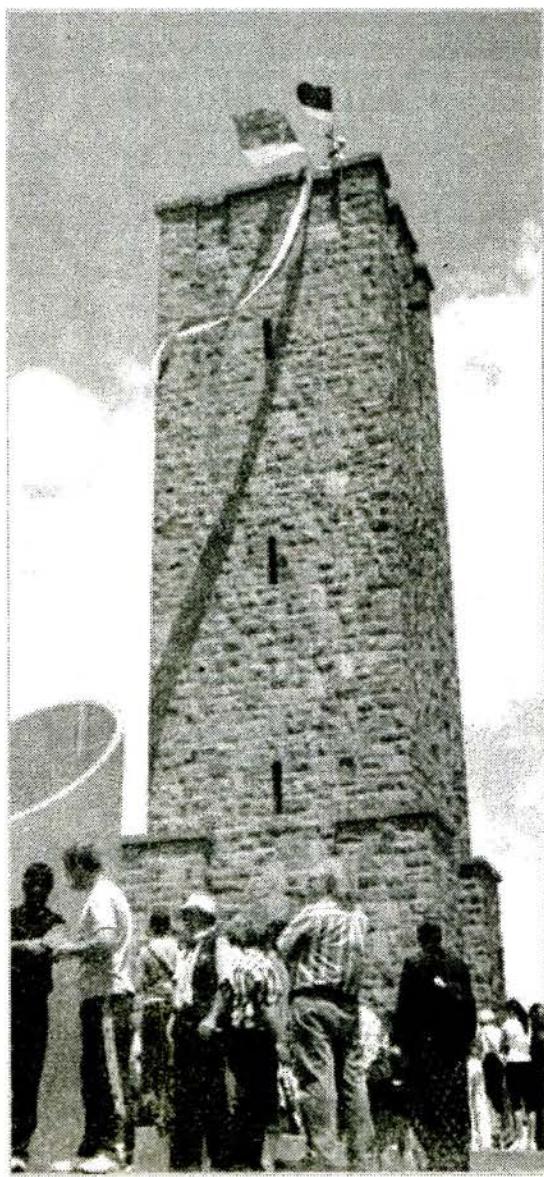
О пореклу народног назива за овај празник постоји више верзија, али ниједна није доказана, односно потврђена. По једној је овај празник наставак слављења словенског паганског божанства Световида, који је био бог обиља и рата и који је можда био српски врховни бог. По другој интерпретацији су поштовање светог Вида (лат. Сантурс Витус) донели са собом немачки католички рудари Саси, а њихов светац је прилагођен локалном становништву. Међутим, треба имати у виду да су у Полабљу где је такође поштован Световид, његова светилишта мањом замењена црквама посвећеним светом Виду.

По интерпретацији која се везује за традицију и мит Косовског боја, судар

двеју војски на Косову пољу је требао да се деси на дан када треба да се види ко је вера, а ко невера. По том миту од тада тај дан назива се Видовдан.

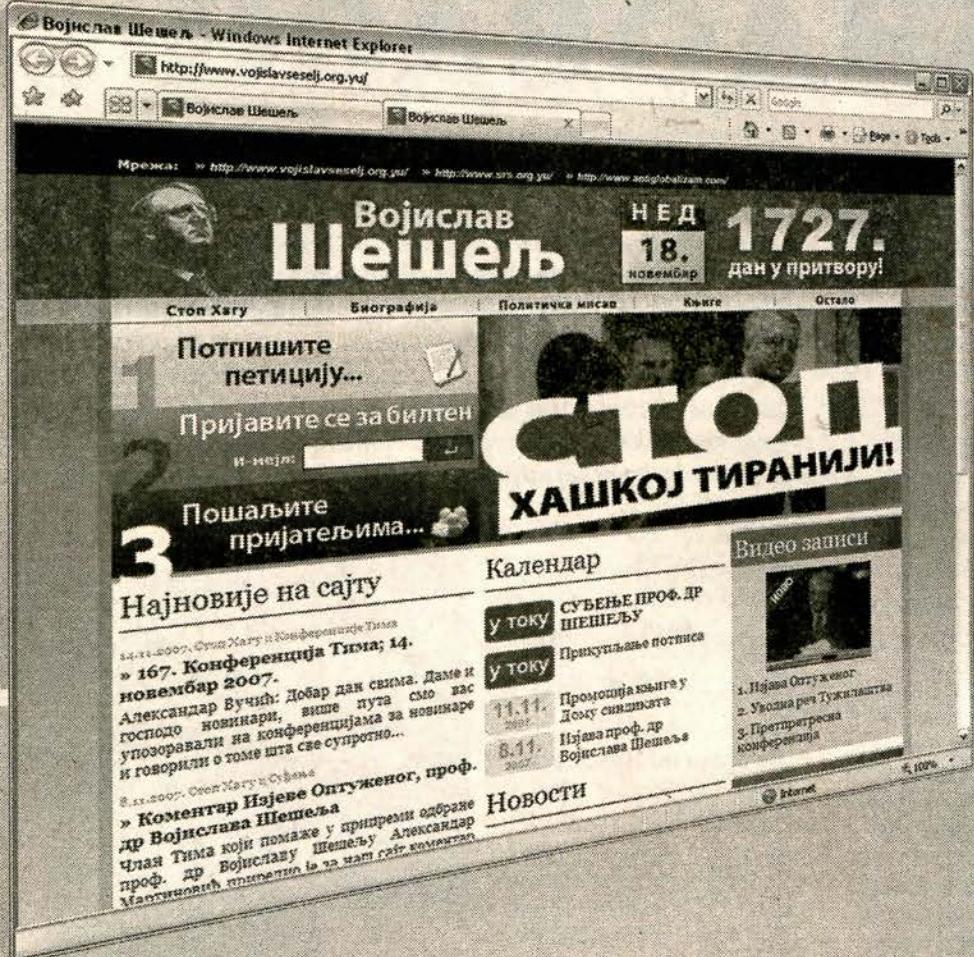
Догађаји на Видовдан

Битка на Косову 1389, сукоб српске војске под вођством кнеза Лазара и турске војске под вођством султана Мурата; 1914, атентат на надвојводу Франца Фердинанда у Сарајеву, што је био повод за Први светски рат; 1919, потписан Версајски споразум, чиме је завршен Први светски рат; 1921, српски краљ Александар I Карађорђевић донео Видовдански устав, Устав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца; 1948, на иницијативу совјетских делегата Андреја Жданова, Маљенкова и Суслова донета Резолуција Информбираша што је означило разлаз између Југославије и источног блока; 1989, обележено 600 година Косовске битке, говором Слободана Милошевића на Газиместану; 1990, усвојени амандмани на Устав Хрватске, којим Срби више нису били конститутивни народ у Хрватској; 2000, у Великом Ропотову организоване прве Видовданске игре; 2001, Слободан Милошевић изручен трибуналу у Хагу; 2006, Црна Гора примљена у Уједине Нације као 192 земља чланица.

Војислав Шешељ

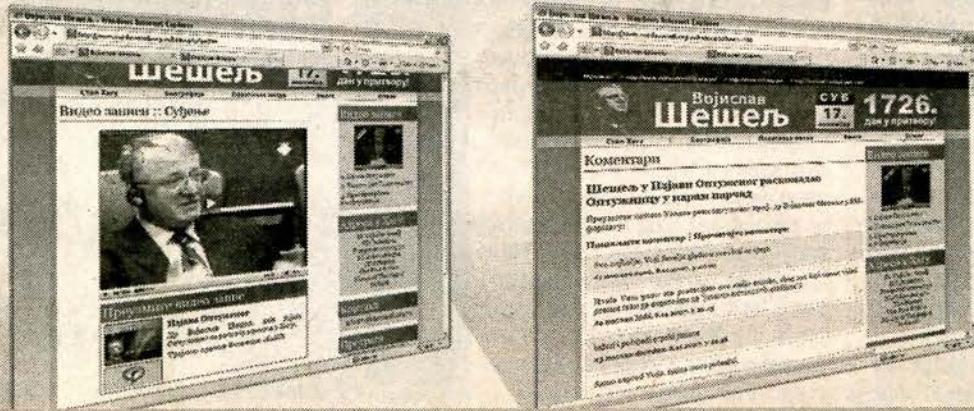
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записи суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавамо капиталина научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос сужења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА

Др Војислав Шешељ

РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ

СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАДЕСТИ

Др Војислав Шешељ

УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМЈЕРА
ЗОРANA ЂИНЂИЋА

СРПСКА РАДИ
БЕОГРАД

Мафија убила
свог лидера

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.